Partea I

„Mă întreb dacă n-am fost schimbată peste noapte. Să vedem: eram aceeaşi când m-am trezit de dimineaţă? Mai că pot să-mi amintesc mici diferenţe. Dar, dacă nu-s aceeaşi, următoarea întrebare este: cine-s eu atunci? Ah, asta-i marea enigmă!”

Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor

Capitolul 1

Sunt momente în care magia e chiar nasoală.

Sigur, e foarte tare când o foloseşti ca să-ţi schimbi culoarea părului, să zbori sau să transformi ziua în noapte. Dar, de cele mai multe ori, magia tinde să se termine cu explozii, cu lacrimi sau să te lase întinsă pe spate, undeva la naiba-n cărţi, cu senzaţia că un pitic sapă după diamante în ţeasta ta.

Bun, poate că ultima parte mi se întâmplă doar mie.

Unul dintre dezavantajele călătoriei cu un Itineris – un soi de portal vrăjit care te poate duce dintr-un loc în altul – e efectul teribil pe care îl are asupra corpului. De fiecare dată când făcusem un astfel de drum, sfârşisem prin a mă simţi de parcă fusesem întoarsă pe dos, însă acum îmi era mai rău ca niciodată. Efectiv tremuram. Sigur, asta putea fi şi din cauza adrenalinei. Aveam senzaţia că inima încearcă să mi se arunce afară din piept.

Am inspirat adânc şi am încercat să-mi domolesc pulsul galopant. Bun. Itineris-ul mă lăsase… în fine, undeva. Încă nu mă lămurisem exact unde, şi asta mai ales pentru că nu eram în stare să deschid ochii. Oriunde aş fi fost însă, era un loc tăcut şi foarte cald. Mi-am trecut mâinile pe pământul de sub mine. Iarbă. Câteva pietre. Nişte beţe.

Am tras aer în piept şi m-am gândit să-mi ridic capul. Dar, numai la ideea de a încerca să mă mişc, toate terminaţiile mele nervoase s-au revoltat: „O, da, vezi să nu!“

Gemând, mi-am încleştat dinţii şi am decis că era un moment la fel de bun ca oricare altul să evaluez situaţia.

Până azi-dimineaţă, fusesem un demon aflat în posesia unor puteri supermegafantastice. Din cauza unei vrăji de legare, toată această magie dispăruse. Mă rog, mai exact, nu dispăruse; încă o simţeam fremătând în mine precum un fluture sub sticlă. Dar nu puteam ajunge la niciuna dintre puterile mele, aşa că era ca şi cum mi-ar fi dispărut.

Cine mai dispăruse? Cea mai bună prietenă a mea, Jenna. Şi tata. Şi Archer, tipul de care eram îndrăgostită. Şi Cal, logodnicul meu. (Da, am o viaţă amoroasă complicată.)

Pentru o clipă, durerea de cap mi s-a părut o nimica toată în comparaţie cu durerea care mi-a străpuns pieptul când m-am gândit la ei patru. Sincer, nu ştiam pentru cine ar fi trebuit să-mi fac mai multe probleme. Jenna era vampir, ceea ce însemna că îşi putea purta singură de grijă, însă îi găsisem piatra sângerie zdrobită pe podeaua Abaţiei Thome, Principala misiune a pietrei sângerii era s-o protejeze pe prietena mea de efectele secundare ale vieţii de vampir. Dacă îi fusese luată în plină zi, soarele avea s-o ucidă.

Apoi era tata. El fusese supus Deposedării, ceea ce însemna că era şi mai neputincios decât mine acum. Eu măcar îmi păstrasem magia, aşa nefolositoare cum era. Puterile tatei se pierduseră pentru totdeauna. Ultima dată când îl văzusem, zăcea într-o celulă, palid, inconştient, acoperit cu

tatuaje vineţii rămase după ritual. Archer fusese cu el şi, din câte ştiam, amândoi se aflau încă în celula aceea când Abaţia Thome fusese atacată.

Încă erau captivi când Consiliul o folosise pe Daisy, un alt demon, ca să incendieze clădirea.

Cal intrase în abaţia cuprinsă de flăcări ca să-i salveze, dar înainte îmi spusese să iau Itineris-ul ca să mă duc să-mi caut mama, care, cine ştie de ce, era împreună cu Aislinn Brannick, conducătoarea unui grup de vânători de monştri. Deşi, de vreme ce familia Brannick mă considera pe mine un monstru, nu-mi dădeam seama ce căuta mama cu ele.

Aşa ajunsesem să zac întinsă pe spate, chinuită de durerea de cap, ţinând încă strâns în mână sabia lui Archer. Poate era mai bine să stau pur şi simplu aici şi să aştept ca mama să mă găsească pe mine. Mi-ar fi convenit.

Am oftat în vreme ce vântul făcea să foşnească frunzele de deasupra mea. Dap, era un plan bun. Să stau întinsă pe pământ şi să aştept să fiu găsită.

Dintr-odată, o lumină puternică îmi izbi pleoapele închise, şi am tresărit, ridicând mâna ca să mă feresc de ea – orice ar fi fost. Când am deschis ochii, eram aproape sigură c-am s-o văd pe una dintre surorile Brannick stând în faţa mea, poate cu o tortă sau o lanternă în mână.

În niciun caz nu mă aşteptam la o fantomă.

Fantoma lui Elodie Parris, ca să fiu mai exactă, stând la picioarele mele şi privindu-mă furioasă, cu braţele încrucişate la piept. Strălucea atât de puternic, încât am mijit ochii în timp ce mă ridicam. Elodie fusese ucisă de străbunica mea cu aproape un an în urmă (poveste lungă) şi, pentru că împărtăşisem cu ea puţină magie chiar înainte să moară, fantoma ei era acum legată de mine.

— Uau! am spus cu o voce răguşită. Uite, zăceam aici, gândindu-mă că mai rău de atât nu se poate, şi, când colo, uite că s-a putut. Uf!

Elodie îşi dădu ochii peste cap şi, doar pentru o secundă, mi se păru că strălucise mai puternic. Îşi mişcă buzele, dar nu scoase niciun sunet. Unul dintre neajunsurile vieţii de fantomă: nu putea vorbi. Judecând după expresia ei şi după ce îi puteam citi pe buze, am considerat că era probabil mai bine aşa.

— Bine, bine, am zis. Nu e momentul să fim sarcastici.

Folosind sabia lui Archer drept cârjă, am reuşit să mă ridic în picioare. Luna nu răsărise, dar, graţie luminozităţii lui Elodie, vedeam înjur… copaci. Mulţi. Şi cam atât.

— Ai idee unde suntem? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri şi mimă: „Pădure”.

— Crezi?

Bun, deci chestia cu „nu e momentul să fim sarcastici” nu începuse prea grozav. Am oftat şi m-am uitat în jur.

— E încă noapte, aşa că am rămas probabil în acelaşi fus orar. Asta înseamnă că n-am ajuns prea departe. Dar e cald. Mult mai cald decât la Thome.

Buzele lui Elodie se mişcară, şi mi-au trebuit mai multe încercări ca să descifrez ce spune. În cele din urmă, am desluşit că era: „Unde voiai să mergi?“

— La familia Brannick, am răspuns.

Auzindu-mă, Elodie căscă ochii, iar buzele începură din nou să i se mişte frenetic, spunându-mi fără îndoială cât puteam să fiu de cretină.

— Ştiu, am zis, ridicând o mână ca să-i opresc tirada tăcută. Nişte irlandezi înfricoşători, vânători de monştri, poate n-au fost cea mai bună idee. Dar Cal a

zis că mama e la ei. Şi nu, am continuat în vreme ce gura ei fantomatică dădea să se deschidă din nou, nu ştiu de ce. Ceea ce ştiu e că Itineris-ul pare s-o fi dat în bară, pentru că singura roşcată înfricoşătoare pe care o văd pe aici eşti tu. Oftând, mi-am frecat ochii cu mâna liberă. Aşa că acum n-avem decât…

Un urlet despică aerul.

Am înghiţit în sec, şi degetele mi s-au încleştat pe mânerul săbiei.

— N-avem decât să sperăm că, orice ar fi, chestia aia nu vine încoace, am sfârşit fără vlagă.

Un alt urlet, de data asta mai aproape. Auzeam în depărtare ceva înaintând zgomotos prin tufişuri. Pentru o clipă mi-a dat prin cap să fug, dar genunchii îmi erau atât de moi, încât până şi a sta în picioare era o provocare. Nici vorbă să fi putut întrece în goană un vârcolac. Ceea ce însemna că aveam să stau şi să lupt.

Sau, de fapt, să stau şi să fiu sfârtecată.

— Minunat, am murmurat, ridicând sabia cu un junghi în muşchii umerilor.

Mi-am simţit puterile zvârcolindu-mi-se în stomac şi, brusc, m-a cuprins groaza. Eram normală, mi-am amintit eu. Doar o fată obişnuită de şaptesprezece ani, pe cale să înfrunte un vârcolac doar cu… Bun, aveam o ditamai sabia şi o fantomă. Probabil ajutau şi astea la ceva.

M-am uitat la Elodie. Ea se uita ţintă spre pădure, cu o figură uşor plictisită.

— Hei, alo! am spus. Vârcolac la orizont! Eşti măcar puţin îngrijorată din pricina asta?

Ea îmi aruncă un surâs afectat, făcând semn înspre propriul trup lucitor. I-am citit pe buze: „Sunt deja moartă”.

— Corect. Dar, dac-o să mor şi eu, noi două chiar n-o să devenim, ca fantome, cele mai bune prietene.

Elodie îmi răspunse cu o privire care spunea că nu există niciun pericol să se întâmple aşa ceva.

Sunetele se înteţiră, iar eu am ridicat sabia mai sus.

Apoi, cu un mârâit, ceva mare şi furios sări printre copaci. Am scos un mic ţipăt ascuţit, ba chiar şi Elodie a sărit înapoi. Mă rog, a plutit înapoi.

Pentru o clipă, toţi trei am rămas încremeniţi, eu ţinând sabia ca pe o bâtă de baseball, Elodie plutind la câţiva centimetri de pământ, vârcolacul ghemuit în faţa noastră. Habar n-aveam dacă era băiat sau fată, dar mi se păru că era tânăr. O spumă albă îi picura din bot. Vârcolacii sunt cam băloşi.

Îşi lăsă capul în jos, iar eu am strâns sabia şi mai tare, aşteptându-l să ţâşnească. Dar, în loc să se repeadă să-mi sfâşie gâtul, el scoase un sunet gutural, de jale, aproape ca şi cum ar fi plâns.

M-am uitat în ochii lui, tulburător de umani. Dap, cu siguranţă lacrimi. Şi frică. Groază. Gâfâia din greu, şi am avut senzaţia că era pe fugă de ceva vreme.

Deodată, mi-am dat seama că poate Itineris-ul n-o dăduse în bară atât de rău pe cât crezusem eu. Ceva îl speriase pe vârcolacul ăsta, şi nu-mi puteam închipui decât câteva chestii care erau în stare de aşa ceva. Nişte irlandezi înfricoşători, vânători de Prodigium? în capul listei.

— Elodie… am dat să spun, dar, până să mai scot vreo vorbă, ea se stinse ca un nenorocit de licurici.

Eu şi vârcolacul am rămas cufundaţi în beznă. Eu am înjurat, iar el a scos un mârâit care semăna cu acelaşi cuvânt. Preţ de câteva clipe, doar cât să-mi închipui că poate mă înşelasem, pădurea rămase tăcută şi neclintită.

Apoi totul se dezlănţui dintr-odată.

Capitolul 2

De undeva din faţa mea se iscă un strigăt, iar vârcolacul începu să urle. Am auzit o scurtă luptă, urmată de un scheunat ascuţit. Apoi singurul sunet rămas fu răsuflarea mea – aerul care îmi intra şi-mi ieşea din plămâni cu un şuierat.

Am surprins o mişcare cu coada ochiului şi, instinctiv, am păşit spre ea, ţinând în continuare sabia îndreptată înainte.

Deodată, o lumină puternică, mult mai puternică decât a lui Elodie, mă izbi drept în faţă. Am închis ochii şi m-am poticnit. Ceva mă lovi peste braţul întins, îndeajuns de tare ca să mă facă să ţip. Mâna îmi amorţi imediat, iar sabia lui Archer îmi alunecă printre degete. Încă o lovitură, de data asta îndărătul genunchilor, şi m-am trezit pe spate.

Ceva greu mi se aşeză pe piept, şi doi genunchi osoşi îmi lipiră ambele braţe de pământ. Am simţit o înţepătură sub bărbie şi m-am luptat cu impulsul de a scânci.

O voce ascuţită mă întrebă:

— Ce eşti?

Am deschis ochii cu grijă. Lanterna care mă orbise zăcea la vreo jumătate de metru de capul meu, lăsându-mi suficientă lumină doar cât să văd ceea ce părea a fi o fată de vreo doisprezece ani care mi se aşezase pe piept.

Fusesem pusă la pământ de o copilă de clasa a şasea? Jenant.

În aceeaşi clipă, metalul rece pe care îl simţeam pe gât îmi aminti că această copilă de clasa a şasea avea un cuţit.

— Eu… nu sunt nimic, am spus, încercând să-mi mişc buzele cât mai puţin.

Ochii mi s-au obişnuit repede cu lumina slabă şi am observat părul roşu aprins al fetei. Oricât de ciudat ar părea, în pofida tăişului proptit în gâtul meu şi a toate celelalte, primul meu gând a fost: „Ah, mulţumescu-ţi, Doamne!”

Poate că era mai tânără decât mă aşteptasem, dar, din multe puncte de vedere, fetişcana asta reprezenta tot ce-mi imaginasem că ar fi surorile Brannick. Acestea formau o mare familie de femei – întotdeauna femei, deşi bănuiesc că bărbaţii contribuiau şi ei cumva, având în vedere că neamul exista de peste o mie de ani. Descendente ale unei vrăjitoare albe megaputernice pe nume Maeve Brannick, îşi dedicaseră vieţile eradicării răului din lume.

Din nefericire, eu mă potriveam cu definiţia lor de rău.

Fata se uită urât la mine.

— Eşti tu ceva! şuieră ea, aplecându-se mai aproape. Simt. Orice ai fi, nu eşti om. Aşa că ori îmi spui ce soi de ciudăţenie eşti, ori te despic şi aflu singură.

Am privit-o ţintă.

— Eşti o fetişcană dură!

Privirea urâtă i se adânci.

— Le caut pe surorile Brannick, am spus în grabă. Şi bănuiesc că eşti una dintre ele, pentru că… ştii tu, păr roşcat, violenţă şi aşa mai departe.

— Cum te cheamă? mă întrebă, în vreme ce înţepătura din gâtul meu se transforma într-o durere în toată regula.

— Sophie Mercer, am spus printre dinţii încleştaţi.

Ochii i se măriră.

— Nu se poate! zise, semănând pentru prima dată cu şcolăriţa care probabil şi era.

— Ba se poate, am replicat răguşit.

Preţ de o secundă păru nesigură, iar cuţitul de la gâtul meu alunecă în jos, poate cu vreo doi centimetri. Atât mi-a trebuit.
M-am rostogolit cu putere într-o parte. Mişcarea îmi întinse ceva din umăr atât de tare, încât îmi dădură lacrimile, dar avu efectul scontat, adică o dădu jos pe fată de pe mine.
Ea ţipă, şi am auzit un bufnet înfundat, care am sperat din tot sufletul că era zgomotul cuţitului căzut la pământ. Dar nu mi-am permis răgazul să verific. În patru labe, m-am târât către sabia lui Archer. Mi-am încleştat degetele pe mâner şi l-am tras înspre mine.
Folosind arma drept sprijin, m-am împins în picioare şi m-am întors către fată. Ea zăcea încă pe pământ, sprijinită în mâini, gâfâind. Expresia de „cercetaşă rea" îi dispăruse de pe chip; nu mai era decât o puştoaică speriată.
M-am întrebat de ce. Eu încă mă sprijineam în sabie, n-o îndreptasem către ea. Picioarele îmi tremurau foarte tare, eram sigură că vedea asta, şi ştiam că faţa mi-e brăzdată de lacrimi şi sudoare. N-aveam cum să par tocmai intimidantă…
Atunci mi-am amintit expresia ei când îmi auzise numele. Mă ştia sau cel puţin ştia despre mine. Ceea ce însemna că probabil ştia ce sunt.
Sau ce fusesem.
Am încercat să-i arunc cea mai dură căutătură „sunt o prinţesă-demori* de care eram în stare – lucru deloc uşor, având în vedere că părul îmi atârna peste faţă şi îmi curgea nasul.
— Cum te cheamă? am întrebat-o.
Fata stătea cu ochii aţintiţi asupra mea, dar mâinile ei bâjbâiau neîncetat pe pământ, fără îndoială în căutarea cuţitului.
— Izzy, răspunse.
Am ridicat din sprâncene. Nu era tocmai un nume care să-ţi sădească teama în suflet.
Izzy trebuie să-mi fi citit asta în priviri, pentru că se încruntă.
— Sunt Isolde Brannick, fiica lui Aislinn, fiica Fionei, fiica…
— Bine, bine, fiica unui şir de cucoane fioroase, m-am prins.
Mi-am trecut o mână peste faţă. Ochii mă dureau şi mi-i simţeam parcă plini cu nisip. În viaţa mea nu fusesem mai obosită. Capul mi-era ca de ciment, chiar şi bătăile inimii îmi păreau greoaie şi lente. Pe deasupra, mă încerca şi o senzaţie ciudată, sâcâitoare, ca şi cum mi-ar fi scăpat ceva important.
Lăsând la o parte toate astea, mi-am îndreptat din nou atenţia către Izzy.
— O caut pe Grace Mercer. De îndată ce am rostit numele mamei, am simţit cum în gât mi se formează un nod gros, dureros. Am clipit şi am adăugat: Mi s-a spus că e la surorile Brannick, şi chiar trebuie s-o găsesc.
„Şi să mă arunc în braţele ei şi să plâng cam o mie de ani", mi-am zis în sinea mea.
Dar Izzy scutură din cap.
— La noi nu e nicio Grace Mercer.
Cuvintele căzură asupra mea ca nişte lovituri de secure.
— Nu, trebuie să fie! am spus.
Imaginea lui Izzy tremură înaintea mea, şi mi-am dat seama că o vedeam printre lacrimi.
— Cal mi-a zis că e la familia Brannick, am insistat eu cu vocea frântă.
Fata se îndreptă de spate.
— Ei bine, oricine ar fi Cal, s-a înşelat. În tabără nu sunt decât membri ai clanului Brannick.
„Găseşte-o pe mama!" Ăsta fusese singurul lucru asupra căruia mă

concentrasem din clipa în care Cal o luase la fugă spre Abaţia Thome. Căci, dacă o găseam pe ea, atunci, cumva, totul avea să fie în regulă, iar eu aveam să dau până la urmă şi de ceilalţi.

De tata, de Jenna, de Archer şi de Cal.

Mă cuprinse un val de durere şi epuizare. Dacă mama nu era aici, atunci tocmai mă teleportasem în mijlocul teritoriului inamic fără niciun rost. Fără puteri. Fără părinţi. Fără prieteni.

În clipa aceea mi-am permis să zăbovesc asupra ideii de a lăsa pur şi simplu sabia jos şi de a mă lungi la pământ. M-aş fi simţit mai bine întinsă şi, pe bune, dacă deja pierdusem totul, ce mai conta ce urma să-mi facă făptura asta micuţă cu porniri criminale?

Dar, la fel de repede, am alungat naibii gândul. Nu se putea să fi supravieţuit atacurilor demonice, duelului cu strigoii şi exploziilor cu sticlă demonică doar ca să sfârşesc ucisă de o Scufiţă Roşie. Fie că mama era aici, fie că nu, eu tot aveam să supravieţuiesc.

Am strâns degetele pe mânerul săbiei până când am simţit metalul tăindu-mi pielea. Mă durea, însă era bine. Asta mă putea împiedica să leşin, lucru care, la rândul lui, o putea împiedica pe Izzy să mă disece – sau, mă rog, orice le făceau surorile Brannick demonilor.

Foştilor demoni. Nu contează.

— Deci voi aveţi o tabără, am spus, silindu-mi creierul să lucreze. E… mişto. Pun pariu că are buncăre şi sârmă ghimpată.

Izzy îşi dădu ochii peste cap.

— Dăăă!

— Bine, deci tabăra asta. Unde mai exact…?

Fraza rămase neterminată, căci pământul începu să se legene. Sau poate eu eram cea care se legăna dintr-o parte într-alta? Iar lumina devenea tot mai slabă pentru că lanterna era pe moarte sau pentru că ochii mei nu mai funcţionau?

— Nu! Nu, n-am să leşin!

—Ăăă… Eşti bine?

Am clătinat din cap.

— Am vorbit cu voce tare?

Izzy se ridică încet în picioare.

— N-arăţi prea bine.

M-as fi uitat urât la ea dacă ochii mei n-ar fi avut lucruri mai importante de făcut – de pildă, să nu-mi pice din cap. Un clănţănit zgomotos îmi umplu craniul, şi mi-am dat seama că erau dinţii mei.

Minunat! Intram în stare de şoc. Foarte… neconvenabil.

Genunchii începură să-mi cedeze, şi am apucat mai strâns mânerul săbiei, încercând din răsputeri să rămân în picioare. „Sabia lui Archer”, mi-am spus eu. „Nu poţi să leşini pentru că trebuie să-l găseşti şi să-l ajuţi…”

Dar era prea târziu. Alunecam spre pământ, iar Izzy se răsucise, evident în căutarea cuţitului.

Brusc, am observat o sclipire palidă venind de undeva din spatele meu. Buimacă, am dat să mă întorc spre ea, gândindu-mă că probabil era o poteră a familiei Brannick. Şi atunci am simţit un impuls puternic, aproape electric, străbătându-mi corpul. L-am recunoscut imediat.

Magie.

Am rămas complet nemişcată, dezorientată. Oare puterile mele tocmai…? Nu. Ceea ce îmi curgea prin vene nu părea a fi magia mea. Mereu îmi simţisem puterile ţâşnindu-mi din picioare, urcând din pământ. Magia asta

semăna cu ceva uşor şi rece care mi se aşeza pe creştetul capului. Ca zăpada.
Ca magia lui Elodie.
„Asta pentru că e magia mea, neroado!” şuieră glasul lui Elodie în mintea mea.
„Ce?“ am încercat să spun.
Dar buzele nu voiau să mi se clintească. Un braţ mi se ridică, însă nici pe acela nu l-am mişcat eu. Şi cu siguranţă nu eu am fost cea care a aruncat un fulger auriu din vârful degetelor în spinarea lui Izzy.
Scâncind, fata se prăvăli la pământ.
Am înaintat, cu sabia ridicată, dar, din nou, eram ca o marionetă. Simţeam metalul aspru al mânerului în mâini şi durerea pe care mi-o provoca în umeri efortul de a ridica sabia, însă nu aveam control asupra propriilor mişcări.
Izzy reuşise să se scoale în picioare, iar acum se îndepărta de mine poticnindu-se. Spatele ei se lovi bufnind de un copac, şi m-am văzut lipindu-i lama săbiei de gât.
Chiar când începuse să-mi sară ţandăra în minte, am simţit triumful lui Elodie izbucnind în interiorul meu.
„Ieşi!” am ţipat în tăcere. „N-aş împărţi nici măcar un dormitor cu tine, darămite propriul corp!”
„Nici gând!” fu singura ei replică.
—Acum eşti cu totul în puterea mea, m-am auzit mârâind către Izzy. Aşa că ori îmi spui unde e mama, ori te fac şiş-kebab. Tu alegi!
Izzy gâfâia, iar ochii ei verzi se umpluseră de lacrimi.
„Are doisprezece ani, Elodie”, m-am gândit eu.
„Mă rog“, răspunse ea. Practic o auzeam dându-şi ochii peste cap.
— Eu… începu Izzy, şi pupilele ei îşi schimbară brusc direcţia, privind undeva peste umărul meu.
Am încercat să întorc capul ca să mă uit şi eu, însă Elodie îmi ţinea ochii aţintiţi asupra fetei.
— Ştii tu, am spus, simţindu-mi buzele curbându-se într-un rânjet, o Brannick ucisă de un demon cu una dintre săbiile organizaţiei L'Occhio di Dio. Delicios, nu ţi se pare?
„E ceva în spatele meu, nebuno!” am strigat în sinea mea. „Termină cu joaca de-a sperietoarea sinistră şi uită-te!“
Dar Elodie nu mă băgă în seamă.
Încă mă uitam fix la chipul lui Izzy, când expresia ei îngrozită se transformă brusc într-una de uşurare. Nu ştiu care emoţie a fost mai puternică: panica mea sau confuzia lui Elodie, căci pe amândouă le-am simţit izvorând din stomacul meu.
Apoi ambele senzaţii au fost eclipsate de o durere uriaşă, fulgerătoare, când ceva m-a lovit cu putere în ceafă.

Capitolul 3

Murisem. Asta era singura explicaţie pe care o aveam pentru faptul că mă simţeam întinsă într-un pat confortabil, răcoros, cu cearceafuri ce miroseau a curat trase până sub bărbie şi o mână blândă mângâindu-mi părul.
Era plăcut. Una peste alta, moartea părea destul de dulce. Mai ales dacă însemna că puteam să dorm o veşnicie. M-am cuibărit mai bine în aşternut. Mâna care îmi dezmierda părul se mută pe spatele meu, şi mi-am dat seama

că cineva cânta încetişor. Vocea mi-era cunoscută şi avea ceva care îmi provoca o durere în piept. În fine, era de aşteptat. Cântecele îngerilor sunt probabil teribil de emoţionante.

— „Eram chelneriţă într-un bar când te-am cunoscut”[1]… fredona glasul.

M-am încruntat. Oare ăsta era un cântec potrivit pentru Gazda Cerească…?

Deodată mi-am dat seama.

— Mamă! am strigat, ridicându-mă în capul oaselor.

A fost o greşeală, pentru că, de îndată ce am făcut asta, o durere cumplită îmi explodă în cap.

Două mâini blânde mă împinseră uşurel înapoi pe perne, şi, deodată, am văzut-o: mama, aplecată deasupra mea, cu îngrijorarea întipărită pe chip şi lacrimi scurgându-i-se pe obraji, dar părând atât de frumoasă, încât îmi veni şi mie să plâng.

— E adevărat, nu-i aşa? am întrebat, aruncând o privire prin încăpere.

Era micuţă şi întunecată şi în ea plutea un vag miros de lemn, asemănător cedrului. În afara patului şi a scaunului cu spătar rotund de lângă el nu mai exista nicio mobilă. Pe fereastră se revărsa o lumină strălucitoare, galben-roşiatică, şi mi-am dat seama că se lăsa seara.

— Nu e un vis sau vreo halucinaţie din cauza loviturilor?

Am simţit mâna mamei în jurul umerilor. Buzele ei erau calde, lipite de tâmpla mea.

— Sunt aici, scumpo, murmură. Cu adevărat.

Am început să plâng. Tare. Hohote puternice, zguduitoare, dureroase. Printre ele, am încercat să-i povestesc tot ce se întâmplase la Thome, dar ştiam că vorbele mele n-aveau nicio noimă.

Când furtuna s-a potolit, m-am lipit de ea, trăgând adânc aer în piept. Lacrimi se scurgeau şi pe faţa ei, udându-mi creştetul.

— Bine, am spus în cele din urmă. Asta e povestea vacanţei mele lamentabile. Acum e rândul tău.

Mama oftă şi mă strânse mai tare în braţe.

— Of, Soph! zise ea cu voce foarte slabă. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Unde suntem? am întrebat. Ăsta ar fi un început destul de bun.

— În tabăra familiei Brannick.

Atunci mi-am amintit totul. Izzy, sabia, Elodie care-mi transformase trupul într-o marionetă ucigaşă.

„Elodie!” am chemat-o în tăcere. „Mai eşti?”

Nu-mi răspunse nimeni. Pentru moment eram singura persoană din capul meu. Apropo…

— Ce-a păţit capul meu?

— Finley – sora mai mare – s-a dus s-o caute pe Izzy. Izzy spune că ai atacat-o cu puterile tale magice. Parcă ziceai că nu mai poţi face vrăji.

— Nu mai pot, am răspuns. E… o să-ţi explic mai târziu. Deci Finley m-a pocnit în cap cu… ce? Cu o bâtă de baseball? Cu un camion?

— Cu o lanternă, răspunse mama, şi degetele ei îmi dădură părul la o parte de pe ceea ce părea a fi o gâlmă cât o minge de baschet în ceafa mea.

Am tăcut amândouă, ştiind ce urma să întreb: ce naiba căuta mama, care îşi petrecuse mare parte din viaţă fugind de tot ce însemna magie, în vacanţa de vară cu nişte vânători de monştri?

Însă ceva îmi spunea că, oricare ar fi fost, răspunsul avea să fie complicat.

1 Vers din melodia „Don't you want me“ a trupei britanice Human League

Şi probabil neplăcut. Şi, chiar dacă muream de nerăbdare să aflu ce o adusese aici, puteam discuta despre asta mai târziu, de preferinţă când creierul meu n-avea să mai ameninţe să-mi sară din ţeastă.

— Era cald, am spus.

Nu există prea multe subiecte mai puţin complicate şi mai puţin neplăcute decât condiţiile meteorologice, nu-i aşa?

— Afară. Unde se află, mai exact, locuinţa familiei Brannick?

— În Tennessee, răspunse mama.

— Bun, păi asta înseamnă… Stai aşa, Tennessee? M-am ridicat şi m-am uitat la ea. Am folosit Itineris-ul ca să vin din Anglia până aici. E o chestie ca un portal magic, am început eu să-i explic, dar ea dădea din cap ca şi cum ar fi ştiut deja. Oricum, am părăsit Abaţia Thorne noaptea şi am ajuns aici tot noaptea, deci nu se poate să fi mers atât de departe.

Mama mă privi cu atenţie.

— Sophie, spuse, şi ceva din vocea ei îmi făcu stomacul să se înnoade. Abaţia Thorne a ars din temelii acum trei săptămâni.

M-am holbat la ea.

— Nu se poate! Am fost acolo. Am fost acolo azi-noapte.

Scuturând din cap, mama se întinse şi-mi cuprinse obrajii în palme.

— Scumpo, au trecut şaptesprezece zile de când am primit vestea despre ce s-a întâmplat la Thorne. Am crezut… Vocea i se frânse. Am crezut că ai fost capturată sau ucisă. Când Finley te-a adus azi-noapte, a fost ca un miracol.

Mintea mi se pornise ca un motor.

Şaptesprezece zile.

Mi-am amintit cum păşisem în Itineris, mi-am amintit prăbuşirea, întunericul de nepătruns. Dar nu le simţisem decât pentru o secundă sau două, după care mă trezisem întinsă pe spate, în pădure. Cum de trecuseră şaptesprezece zile doar cât ai clipi din ochi?

Apoi îmi veni un alt gând.

— Dacă a trecut atâta vreme de când Thome a ars, tu trebuie să fi aflat ceva despre tata. Sau despre Cal, sau despre surorile Casnoff.

— Nu mai sunt, spuse o voce din cealaltă parte a încăperii.

Am întors capul, chircindu-mă de durere. O femeie stătea sprijinită de tocul uşii, ţinând în mână o cană din care ieşeau aburi. Purta blugi şi un tricou simplu, negru, iar părul roşcat, mai închis la culoare decât al lui Izzy, i se revărsa pe umăr într-o coadă lungă împletită.

— Au dispărut fără urmă, continuă ea, intrând în cameră.

Am simţit-o pe mama încordându-se lângă mine.

— James Atherton, băiatul mag, celălalt băiat mag, vrăjitoarele alea Casnoff şi demonul lor de casă. Credeam că şi tu dispăruseşi odată cu ei, până când ţi-ai făcut apariţia încercând s-o ucizi pe fiică-mea.

Ghicisem deja că tipa cea dură era Aislinn Brannick. Totuşi, ivirea ei chiar în faţa mea îmi puse în stomac un pietroi cât toate zilele. Mi-am dres vocea.

— Ca să vorbesc în apărarea mea, ea a scos prima cuţitul, am spus.

Spre surprinderea mea, Aislinn scoase un sunet aspru care putea fi luat drept un chicotit. Îmi întinse cana.

— Bea asta!

— Hmm, ce-ar fi să nu? am răspuns, privind ţintă conţinutul verde-închis.

Orice ar fi fost lichidul ăla, mirosea a pin şi noroi, şi, având în vedere că Aislinn era mama lui Izzy, probabil avea otravă în el.

Dar ea se mulţumi să dea din umeri.

— Atunci nu bea! Puţin îmi pasă mie dacă te doare capul!

— E în regulă, îmi spuse mama, fără să-şi ia ochii de la ea. O să te simţi mai bine.
— Murind? am întrebat. Sunt sigură că asta ar face să-mi dispară durerea de cap, dar e un efect secundar foarte neplăcut.
— Sophie! murmură mama, cu o nuanţă de avertizare în glas.
însă Aislinn mă privi cu viclenie, şi un surâs îi jucă pe buze.
— Are gură mare, asta-i sigur, zise ea. Ochii i se îndreptară către mama. Probabil de la el a moştenit-o. Tb ai fost mereu tăcută.
Nedumerită, m-am uitat la mama, dar ea, palidă la chip, nu-şi dezlipea privirea de Aislinn Brannick.
— Trebuie să coborâţi în cinci minute, spuse Aislinn, mutându-se la picioarele patului. Întrunire de familie.
Am luat o înghiţitură şovăitoare din cana caldă. Lichidul avea un gust chiar mai rău decât mirosul, însă, de îndată ce mi-a alunecat pe gât, am simţit durerea cedând. Închizând ochii, m-am sprijinit de tăblia patului.
— Ce nevoie aveţi de noi? am întrebat. Nu puteţi să… vă brannickaţi mai departe şi fără persoanele noastre?
În cameră se lăsă o tăcere grea, iar când am deschis ochii, mama şi Aislinn se uitau una la alta.
— Nu ştie? întrebă tipa cea dură într-un sfârşit.
Am simţit cum îmi urcă în piept un amestec de groază şi furie. Nu voiam să am de-a face cu aşa ceva. Nu eram pregătită să am de-a face cu asa ceva, nu încă.
Dar, când mama se întoarse către mine, am ştiut. Mi-am dat seama după teama şi tristeţea de pe chipul ei, după felul în care strângea pătura în mâini. Şi am ştiut că, indiferent dacă voiam să înfrunt adevărul sau nu, exista un motiv foarte simplu al prezenţei ei acolo.
Totuşi, m-am auzit întrebând:
— Mamă?
Însă Aislinn a fost cea care a răspuns.
— Mama ta e o Brannick, Sophia. Ceea ce înseamnă că şi tu eşti una de-a noastră.

Capitolul 4

Când uşa s-a închis cu un pocnet în urma lui Aislinn, mama şi-a cuprins faţa în mâini, răsuflând înfiorată. Am dat pe gât restul băuturii primite de la gazdă. Capul mi s-a înzdrăvenit numaidecât. De fapt, totul mi s-a înzdrăvenit, şi eram aproape… sprintenă, chiar dacă îmi simţeam gura de parcă tocmai linsesem un pin.
Dar gustul groaznic de pe limbă nu era o problemă. Îmi dădea o temă asupra căreia să mă concentrez, alta decât faptul că mai toată viaţa mea fusese o minciună. Sau că, nu se ştie cum, pierdusem şaptesprezece zile din ea. Sau că aveam o fantomă în corp.
Brusc, mi se făcu atât de dor de Jenna, încât am simţit aproape o durere fizică. Voiam s-o ţin de mână şi s-o aud spunându-mi ceva care să mă facă să văd nu doar încurcătura teribilă în care ne aflam, ci şi latura ei haioasă.
Şi Archer ar fi fost drăguţ. El probabil ar fi ridicat o sprânceană, cu aerul lui sexi-enervant, şi ar fi făcut o glumă porcoasă în legătură cu faptul că Elodie mă poseda.

Ori Cal. El n-ar fi zis nimic, dar simpla lui prezenţă m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Iar tata…

— Sophie, spuse mama, trezindu-mă din reverie. Nu… nici nu ştiu cum să încep să-ţi explic toate astea. Mă privi cu ochii înroşiţi. Am vrut să-ti vorbesc, de atâtea ori, dar toate au fost mereu atât de… complicate. Mă urăşti?

Am tras adânc aer în piept.

— Sigur că nu. Mă rog, nu sunt încântată. Şi îmi rezerv în totalitate dreptul de a avea angoase pe tema asta mai târziu.

Dar zău, mamă, în clipa asta sunt atât de fericită să te văd, încât nu mi-ar păsa nici dacă, în secret, ai fi un ninja trimis din viitor să distrugă pisoii şi curcubeiele.

Ea chicoti, scoţând un sunet gâtuit şi apos.

— Mi-a fost tare dor de tine, Soph.

Ne-am îmbrăţişat, şi eu mi-am lipit faţa de pieptul ei.

— Dar vreau să aud întreaga poveste, am spus cu voce înăbuşită. Pune toate cărţile pe masă!

Mama dădu din cap în semn de aprobare.

— Absolut. După ce stăm de vorbă cu Aislinn.

Trăgându-mă înapoi, am făcut o grimasă.

— Mai exact, în ce fel eşti înrudită cu ea? Sunteţi ceva gen verişoare?

— Suntem surori.

M-am holbat la ea.

— Ia stai! Deci eşti o Brannick de-adevâratelea? Dar nici măcar n-ai părul roşcat!

Ea se ridică de pe pat, răsucindu-şi coada de cal într-un coc.

— Se cheamă vopsea, Soph. Acum haide! Aislinn e deja cu capsa pusă.

— Da, m-am prins, am mormăit eu, dând aşternutul la o parte şi ridicându-mă în picioare.

Am părăsit amândouă dormitorul şi am ieşit pe holul întunecos. Mai exista doar o cameră la etajul acela, şi, brusc, m-am i rezit gândindu-mă la Abaţia Thome, cu toate coridoarele şi încăperile ei. Încă mi se părea greu de crezut că o clădire atât de masivă putuse pur şi simplu să… dispară.

Am coborât pe o scară îngustă la capătul căreia se găsea o arcadă joasă. Dincolo de ea se afla o altă cameră mohorâtă. Oare oamenii ăştia aveau ceva împotriva plafonierelor?

Am remarcat un frigider vechi de culoare verde şi o masă rotundă din lemn, aşezată sub o fereastră soioasă. În aer plutea mireasmă de cafea, iar pe bufet se vedea un sendviş mâncat pe jumătate, însă bucătăria era goală.

— Trebuie să fie în Sala de Război, spuse mama ca pentru sine.

— Stai aşa! Ai zis „Sală de Război”? am întrebat, însă ea trecuse deja de bucătărie şi cotea după un colţ.

M-am dus cu pas greoi după ea, încercând să mă orientez în interiorul casei. Primul cuvânt care îmi venea în minte era „spartan”. La Thome existaseră atâtea chestii – tablouri, tapiţerii, bibelouri, armuri înspăimântătoare încât nu le puteai cuprinde pe toate cu privirea. Aici parcă tot ce nu era absolut necesar fusese îndepărtat. La naiba, chiar şi unele lucruri care erau necesare păreau să lipsească! încă nu văzusem o baie.

Camera nu avea ferestre, doar câteva becuri fluorescente fixate în tavan aruncau o lumină bolnăvicioasă asupra tuturor obiectelor. Şi, când zic „toate obiectele”, mă refer la o canapea maronie jegoasă, nişte scaune pliante din metal, două biblioteci doldora de cărţi, câteva cutii de carton si o uriaşă masă rotundă, acoperită cu hârtii.

A, si arme.
Erau acolo tot felul de instrumente înfricoşătoare ale morţii, înşirate de la un capăt la altul al încăperii. Lângă canapea am numărat trei arbalete, iar pe ultimul raft al uneia dintre biblioteci zăcea un morman de chestii din alea shuriken, care seamănă cu nişte steluţe cu colţuri tăioase ce pot fi aruncate.
Izzy stătea aşezată pe canapea, picior peste picior, ţinând în mâini o carte în ediţie broşată. N-a ridicat ochii când am intrat, şi m-am întrebat ce lectură o captiva atât de tare. Uciderea monştrilor pentru începători, probabil.
În cameră nu se mai aflau decât aislinn şi o fată ce părea cam de aceeaşi vârstă cu mine. Când am intrat pe uşă împreună cu mama, amândouă şi-au ridicat privirile din cărţile pe care le studiau. Am zărit o lanternă vârâtă într-un toc la brâul fetei. Deci asta era Finley, Mânuitoarea de Lanterne. Mi-am frecat creştetul capului, iar ea s-a uitat urât la mine.
M-am întors către tăcuta, tocilara mea mamă, o femeie pe care, sincer, n-o văzusem vreodată plesnind nici măcar o muscă.
— Scuze, dar n-ai cum să fi crescut aici. Nu se poate.
Atunci s-a auzit un zbârnâit si am simtit ceva trecându-mi i j pe lângă faţă. Cu coada ochiului am zărit-o pe mama ridicând mâna, şi, deodată, am văzut-o că ţine între degete mânerul unui cuţit – un cuţit care, se pare, tocmai fusese azvârlit către capul ei. Toată treaba durase mai puţin de o secundă.
Am înghiţit în sec.
— Îmi retrag cuvintele.
Mama nu zise nimic, ci rămase cu privirea aţintită asupra lui Aislinn, care, am observat, încă avea un braţ uşor săltat. Zâmbea.
— Grace a fost întotdeauna cea mai rapidă dintre noi, spuse ea, şi mi-am dat seama că vorbea cu mine.
Îmi zâmbea mie.
— În regulă, am spus în cele din urmă. Oricum, eu n-am moştenit asta de la ea, în caz că vă întrebaţi. Nu pot să prind nici măcar o minge de fotbal.
Aislinn chicoti, iar privirea lui Finley deveni şi mai furioasă.
— Deci tu eşti vlăstarul demonic! izbucni ea.
— Finn! se răsti Aislinn.
Uf! Aşadar, măcar una dintre surorile Brannick mă ura. În mod ciudat, asta mă făcea să mă simt mai bine. Era ceva normal, în plus, dacă exista cineva cu care ştiam să mă port, alea erau fetele rele.
— De fapt, mi se spune Sophie.
De pe canapea se auzi un hohot de râs, şi toate am întors privirile către Izzy. Ea îşi acoperi gura cu mâna şi încercă să i ransforme sunetul într-un acces de tuse, însă Finley smuci oricum din cap şi zise:
— Iz, du-te în camera ta!
Fata închise cartea şi o puse în poală. M-am mirat să văd că era romanul Să ucizi o pasăre căutătoare.
— Finn! protestă ea. Nu râdeam cu ea. Se încruntă la mine. A încercat să mă omoare.
— De fapt, nu eu am încercat, am intervenit eu.
Privirea dură din ochii lui Aislinn şi Finley mă speria cu adevărat. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu învinovăţită de faptele lui Elodie, mai ales acum, când, teoretic, făceam parte din familia asta, aşa că vorbele mi se revărsară pur şi simplu din gură.
— Eu nu mai am puteri, pentru că ar fi trebuit să fiu supusă Deposedării, şi asta mi-a cam blocat magia, aşa că n-o pot folosi. Dar a fost o fată (mă rog, o vrăjitoare) pe nume Elodie, şi, pentru că ea mi-a transmis magia ei când a

murit, suntem legate. Asta înseamnă că fantoma ei mă urmăreşte peste tot şi chestii de-astea, iar atunci când m-ai atacat, ea îmi poseda corpul. Ceea ce e un lucru nou şi, sinceră să fiu, superciudat, pe care încă nu l-am priceput până la capăt. Oricum, ea a fost cea care a folosit magia asupra ta. A, şi ea ţi-a pus sabia la gât şi a spus toate chestiile alea sinistre. Eu nu sunt sinistră. Cel puţin nu intenţionat.

Toate cele trei ascultătoare Brannick – toate cele patru, dacă o punem la socoteală şi pe mama – erau acum cu privirile aţintite asupra mea. Dumnezeule, ce fusese zeama aia cu gust de pin? Red Bull în versiunea Brannick?

— Eu… ăăă… gata, am tăcut.

Aislinn nu mai zâmbea. De fapt, părea oarecum îngrozită. Finley se sprijini cu şoldul de masă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Cum adică nu mai ai puteri?

Am încercat din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

— Adică exact cum am zis. Am avut puteri, pe urmă Consiliul – tipii care fac toate regulile pentru Prodigium… am început eu să explic, dar am văzut-o imediat pe Finley dându-şi ea ochii peste cap şi zicând:

— Da, ştim asta.

— Bravo vouă! am bombănit. Deci ei m-au supus unui ritual care… mă rog, n-a fost atât de intens ca Deposedarea. Magia mea n-a dispărut pentru totdeauna.

Cel puţin speram că nu dispăruse. Dar nu le-am spus asta surorilor Brannick.

Aislinn şi Finley s-au uitat una la alta.

— Dar altfel, din toate punctele de vedere, interveni Aislinn, eşti om.

— Cu excepţia momentelor în care Elodie mă posedă, dap.

Credeam că asta o să le bucure. La urma urmei, nu urau ele toate fiinţele Prodigium? însă Aislinn apucă marginea mesei cu ambele mâini şi îşi lăsă capul în jos, oftând îndelung. Finley îi puse o mână pe umăr, murmurând:

— E în regulă, mamă. O să ne descurcăm noi.

Propria mea mamă mă mângâie pe spate şi îmi spuse în şoaptă:

— Of, scumpo! îmi pare foarte rău.

Am simţit brusc nevoia imperioasă să mă trântesc pe jos şi să plâng în hohote, aşa că am ridicat din umeri şi am spus:

— Hei, eu mă dusesem la Londra tocmai ca să mi se ia puterile. Doar că lucrurile n-au ieşit asa cum credeam. Dar n-am niciun tatuaj, deci… victorie!

Aislinn lovi cu pumnul în masă, iar când îşi înălţă capul, arăta întru totul a înspăimântător Vânător de Prodigium.

— Suntem în război. Neamul tău e pe cale să dezlănţuie iadul în lume, iar tu faci bancuri?

Nu ştiam ce declanşase trecerea bruscă de la Aislinn cea Zâmbitoare la Aislinn cea Feroce. M-am uitat în ochii ei si i-am zis:

— În ultimele câteva ore am fost posedată, aproape că mi s-a găurit ţeasta şi am aflat că mama e, în secret, vânător de Prodigium. Înainte de asta, i-am pierdut cam pe toţi cei dragi şi am aflat că nişte persoane în care aveam încredere sunt, în secret, nişte ticăloşi care invocă demoni. În clipa asta viaţa mea arată extrem de nasol. Aşa că da, fac bancuri.

— Acum nu ne mai eşti de niciun folos, spuse Finley.

— Scuză-mă, dar, cum anume v-aş fi fost de folos înainte? am întrebat, chiar dacă simţeam că ştiu deja răspunsul.

Aşa cum mă aşteptam, Finley mă privi în ochi şi zise:

— Ai auzit-o pe mama. Suntem în război. Iar tu trebuia să fâi arma noastră.

Capitolul 5

Am pironit-o cu privirea.

— Şi voi ati crezut că as face asta… de ce?

—Torin a zis că o să te lupţi pentru… interveni Izzy, însă Aislinn ridică o mână.

— Destul, Isolde! spuse ea. Oricum nu mai contează.

— Contează pentru mine, am replicat. Cine naiba e Torin? Şi ce aveaţi de gând, să mă folosiţi drept bomba voastră magică?

Braţul mamei se strânse şi mai tare în jurul umerilor mei. M-am scuturat de ei ca să-i îndepărtez mâna şi m-am apropiat de masă s-o înfrunt pe Aislinn.

— Asta voiau să facă şi ele, să ştii, i-am zis. Surorile Casnoff.

Vocea mi-a tremurat puţin când m-am gândit la Nick şi Daisy, cei doi copii demoni cu care mă… în fine, „împrietenisem” era un cuvânt mare – pe care ajunsesem să-i cunosc la Abaţia Thorne. Ultima dată când o văzusem pe Daisy, demonul din ea o luase razna şi încercase să mă omoare, şi totul mulţumită Larei Casnoff. La fel se întâmplase şi cu Nick, care îl atacase pe Archer şi aproape că-i făcuse de petrecanie. Pentru că Lara fusese cea care îi transformase în demoni, Nick şi Daisy erau la cheremul ei.

O parte din mine le simţea lipsa, aşa ciudaţi şi ucigaşi cum erau, şi probabil de aceea am ridicat tonul atunci când am adăugat:

— Surorile Casnoff şi ceilalţi membri ai Consiliului aveau de gând să folosească demonii în lupta cu voi şi cu Ochiul.

Aislinn nu mai părea furioasă. Doar înfrântă. Îşi trecu mâna prin păr.

—Tu chiar crezi asta, Sophie? Că ei invocă demoni ca să-i apere pe mon… pe cei din neamul tău?

— Eu… da, cred că da. Mereu spuneau că o să ne omorâţi pe toţi.

O expresie stranie apăru pe chipul lui Aislinn, aproape ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine. Finley scoase un sunet de dezgust.

— Deci. Tipele alea Casnoff nu vor să creeze demoni decât ca să aibă un serviciu secret al lor. Ca şi cum propria armată de demoni nu le-ar ajunge.

Din fericire, unul dintre scaunele pliante era aproape de mine, aşa că m-am putut trânti pe el.

— Nu pricep, am spus, uitându-mă peste umăr la mama.

Îşi strânsese buzele într-o linie aspră.

— Hai să zicem că familia Brannick n-a crezut niciodată că tatăl Laiei şi al Anastasiei, Alexei, era interesat să creeze demoni doar pentru a-i proteja pe Prodigium. Să deţii atâta putere? Practic avea sub control echivalentul magic al unei arme nucleare.

Ajutat de o altă vrăjitoare, Alexei o transformase pe străbunica mea Alice în demon. Ea fusese o fată obişnuită, însă, după ce Alexei Casnoff îşi terminase treaba, devenise mai mult sau mai puţin un monstru, căci magia neagră din ea o făcuse să-şi piardă minţile.

Aşa că, da, puteai crea un demon, dar să-l stăpâneşti nu era lucru uşor.

— În prima seară petrecută la Hex Hali, i-am povestit eu lui Aislinn, doamna Casnoff ne-a arătat un lung şir de imagini cu toate modurile în care oamenii au ucis fiinţe Prodigium de-a lungul anilor. Nu doar familia Brannick sau Ochiul, ci şi oameni obişnuiţi. Doamna Casnoff ne-a dat impresia că noi,

Prodigium, am fi sub asediu tot timpul.
— Da, pentru că oamenii obişnuiţi chiar au şanse în faţa monştrilor! mă luă peste picior Finley.
— T\i ştii câţi Brannick există? mă întrebă Aislinn cu blândeţe.
Am scuturat din cap, şi ea a spus:
— Sunt toţi în faţa ta.
M-am holbat la ea.
— Ce, doar… doar voi trei? Iar una dintre voi are… cât, doisprezece ani?
— Am paisprezece, strigă Izzy de pe canapea, însă nimeni n-o luă în seamă.
— Eram patru când o aveam şi pe mama ta, replică Aislinn.
— Bine, dar aţi făcut echipă cu Ochiul, am zis eu.
Cu câteva luni în urmă, sediul Consiliului Prodigium din Londra arsese din temelii. Şapte membri fuseseră ucişi, şi, conform spuselor tatei, organizaţia L'Occhio di Dio lucrase atunci în colaborare cu familia Brannick.
Aislinn începu să râdă.
— Ochiul? Să facă echipă cu noi? Nici vorbă! Familia noastră se trage dintr-o vrăjitoare, mai ştii? Ochiul nu vrea să aibă de-a face cu asa ceva.
— Deci… ce, Ochiul a atacat sediul Consiliului fără niciun ajutor? am întrebat.
— Nu l-au atacat deloc, spuse Finley. Aia a fost în întregime opera amicelor tale, surorile Casnoff.
Mă simţeam de parcă tocmai fusesem aruncată în Lumea Maximei Bizarerii şi am scuturat iar din cap, ca şi cum asta mi-ar fi ajutat creierul să lucreze mai repede.
— Dar de ce ar face surorile Casnoff…? Şi atunci mi-am dat seama. E ca atunci când ne-a arătat imaginile alea. Fă-i pe toţi să se teamă mai tare de Ochi şi de familia Brannick, şi, brusc, nimănui nu-i mai pasă că transformi copiii în demoni. Dacă demonii o să le apere de Ochi sau de voi toate, am zis, arătând înspre Aislinn şi Finley.
Aislinn dădu din cap.
— Exact. Iar acum au pus distrugerea Abaţiei Thome şi posibila moarte a tatălui tău tot pe seama Ochiului.
Auzind asta, pieptul a început să mă doară, şi am simţit mâna mamei mângâindu-mi părul.
— Deci în clipa asta surorile Casnoff au practic mână liberă să invoce câţi demoni poftesc, continuă Finley. Şi nimeni n-o să le oprească.
— Eu am s-o fac, am spus automat.
— Cum? mă luă ea în râs. Nu mai ai puteri. Iar ele au cea mai eficientă armă magică existentă.
Magia mea fremătă şi se cutremură în mine.
— Suntem fiinţe! am izbucnit şi, spre groaza mea, am simţit lacrimi în ochi – şi zău că nu voiam să plâng în faţa lui Finley! Să invoci un demon înseamnă doar să torni magie cu adevărat neagră în sufletul unei persoane obişnuite ori al unui Prodigium, orice-ar fi. Persoana aceea, firea ei, nu dispar. Nick şi Daisy. Eu şi… tata. Nu suntem lucruri pe care le poţi folosi şi apoi distruge. Nu suntem arme!
La ultimul cuvânt, m-am apucat atât de strâns de marginea mesei, încât mi-am rupt o unghie.
Mama făcu un pas în faţă, luându-mă de cot.
— Destul! spuse ea. Ideea e că vom găsi o cale să le oprim pe surorile Casnoff care să nu presupună folosirea lui Sophie pe post de ceva, orice-ar fi.
— Asta nu-i decizia ta, Grace, zise Aislinn.

Mama se întoarse către sora ei cu o ferocitate pe care nu i-o mai văzusem.
— E fiica mea!
— Şi nu putem alege întotdeauna calea pe care o apucă membrii familiei noastre, nu-i aşa? replică Aislinn fără să-şi plece ochii.
Un chicotit înfundat răsună în cameră, şi, instantaneu, mi se zbârli părul pe ceafa. Izzy sări în sus, iar Finley şi Aislinn se întoarseră să privească peste umăr. Pentru prima dată am remarcat ceva atârnând pe perete. Nu ştiam exact ce, pentru că obiectul era acoperit cu o pânză groasă de culoare verde, însă, judecând după silueta mare şi pătrată, am bănuit că era un soi de tablou.
— Ah, Grace şi Aislinn care se ceartă! E din nou ca pe vremuri, spuse o voce de bărbat ce părea uşor înăbuşită. Ar putea cineva să ia pledul ăsta nenorocit de pe mine ca să pot vedea?
Din nou magia tresărea şi ţopăia în mine, şi aşa mi-am dat seama că cel care vorbea nu era om. Totuşi, când Aislinn traversă încăperea către obiectul atârnat pe perete şi trase jos pânza, am rămas surprinsă de ce vedeam.
Se dovedi a fi nu un tablou, ci o oglindă ce reflecta camera murdară şi întunecată. Era ciudat să văd portretul pe care îl formam: mama încă mă ţinea de cot, cu o expresie războinică pe chip, Aislinn privea oglinda cu o expresie care aducea a dezgust, Izzy devenise şi mai palidă, iar Finley era furioasă. Cât despre mine, eram şocată de propria mea imagine. Păream mai slabă decât îmi aminteam să fiu, cu pielea murdară; lacrimile îmi lăsau dâre pe obrajii prăfuiţi. Iar părul… de fapt, ştiţi ce? Să nici nu vorbim despre el!
însă nu aerul meu de Cosette îmi făcuse puterile să reacţioneze, ci tipul din oglindă. Trona cu picioarele încrucişate pe mijlocul mesei rotunde, rânjind către noi toate. Chiar dacă ştiam că nu se afla cu adevărat acolo, tot am aruncat o privire către masă. Hărţile şi hârtiile care în oglindă apăreau mototolite sub el erau aici netede şi ordonate. Tipul avea un păr vâlvoi, blond-închis, iar de manşetele cămăşii îi atârnau fâşii de dantelă care atingeau hârtiile de pe masă atunci când îşi lăsa încheieturile pe genunchi. Purta nişte cizme înalte, de-a dreptul impresionante, şi o pereche de pantaloni ridicol de strâmţi, aşa că ori era înnebunit după Târgurile Renascentiste din Ţara Oglinzii, ori era foarte bătrân. Înclinam spre a doua variantă.
— Deci asta e fata care a iscat toată agitaţia! spuse el, studiindu-mă.
Vocea îi era joasă şi cred că ar fi fost atrăgătoare dacă el n-ar fi avut aerul ăla de „Sunt, zău, superrău şi deloc sexi“. Totuşi, mi-am dat seama imediat că era doar un mag obişnuit. Demonii emanau o energie mai puternică, mai întunecată, şi, chiar dacă tipul ăsta nu părea o apariţie benefică, nu era chiar atât de întunecat ori de puternic.
Aislinn plesni rama oglinzii cu mâna, făcând masa pe care stătea individul să se clatine şi aproape să se răstoarne. Masa din camera noastră rămase neclintită.
Ţinându-se de o margine a tăbliei, Băiatul din Oglindă se încruntă, apoi deschise gura să spună ceva. Ea îi reteză vorba:
— Te-ai înşelat, Torin. Nu mai are puteri.
El ridică din umeri.
— Nu mai are? Ei bine, asta cu siguranţă face lucrurile mai interesante.
Şi zâmbi. Poate că anumitor femei asta li s-ar fi părut şarmant. Mie mi se păru doar alunecos. Impresia mi se citi probabil pe chip, pentru că rânjetul lui dispăru rapid, iar el se întoarse către Aislinn, dând din umeri.
— Nu-i problemă. Eu nu mă înşel niciodată. Ţi-am spus că Abaţia Thorne va fi mistuită de flăcări, şi aşa a fost. Ţi-am spus că fata asta vă va fi înapoiată, şi aşa s-a întâmplat. Îndreptă arătătorul în direcţia lui Aislinn, şi suprafaţa

oglinzii i se arcui în jurul degetului ca un balon elastic. Şi ţi-am spus că ai s-o pierzi pe Grace în braţele unei creaturi. Nimeni n-a vrut să mă creadă atunci, mi se adresă el mie. Şi totuşi, iată-te! Dovada că profeţiile mele sunt mereu corecte. Iar ce ţi-am spus e adevărat, Aislinn, adăugă el, întorcându-se către gazdă. Fata asta le va opri pe vrăjitoarele Casnoff.

în cameră se lăsă o tăcere grea. Toate îl pironiserăm cu privirea pe tipul din oglindă, iar eu încercam să mă împac cu ideea că familia Brannick, extraordinarele ucigaşe de vrăjitoare, plecau urechea la spusele unui mag producător de profeţii care se pare că mă desemnase pe mine să pun capăt marelui şi înfricoşătorului război magic ce se pregătea. Totuşi, nu-mi plăcea ca tata să fie numit „creatură”, aşa că am încercat din răsputeri să par dispreţuitoare în vreme ce mă ridicam în picioare.

— Aveţi o oglindă magică? Ar fi trebuit să-mi pomeneşti despre asta mai devreme, am spus adresându-mă lui Izzy. Pe bune, e mai grozavă decât sârma ghimpată şi buncărele.

— Nu e o oglindă magică, replică fata, şi n-am putut să nu observ cum ochii ei nu se desprindeau nicio clipă de Torin. E prizonierul nostru.

— Oaspetele, izbucni individul, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— Cum aţi reuşit să prindeţi în capcană un mag, când voi nu folosiţi magia? am întrebat.

—- Nu familia Brannick l-a prins în capcană, răspunse mama. El singur a reuşit.

Torin deveni brusc foarte preocupat să-şi aranjeze manşetele şi se întoarse cu spatele la noi.

— Încerca să facă o vrajă puţin cam prea mare pentru el, adăugă Finley A rămas blocat aici în 1589.

— 1587, o corectă Torin. Iar vraja n-a fost în niciun caz „prea mare” pentru mine. A fost doar… mai complicată decât mă aşteptam.

Finley pufni.

— Sigur! Oricum, Avis Brannick l-a găsit în… mă rog, câţiva ani mai târziu şi a adus oglinda restului familiei.

— Când a descoperit că Torin avea darul profeţiei, şi-a dat seama că ar putea fi o unealtă folositoare. De atunci suntem păzitoarele lui, încheie Aislinn.

M-am întrebat dacă mereu povesteau aşa, cu rândul. Mi-am amintit de felul în care Elodie, Anna si Chaston obişnuiau să schimbe priviri între ele, şi asta mi-a provocat una dintre durerile alea ciudate în piept. Nu că le-aş fi simpatizat, dar acum una dintre ele era moartă, iar două dispăruseră. Dumnezeu ştia ce se întâmplase cu ele.

— Au fost corupte, spuse Torin.

Am tresărit.

— Poftim?

— Tocmai te gândeai la două vrăjitoare pe care le-ai cunoscut la şcoală şi te întrebai ce s-a întâmplat cu ele, zise el.

Pentru prima dată am observat că ochii lui aveau o nuanţă de maro atât de închisă, încât păreau aproape negri.

— Bănuiesti că femeile Casnoff le-au transformat în demoni. Aşa au şi făcut.

— Stai puţin, tu nu prezici doar viitorul? Ştii şi alte chestii?

El încuviinţă cu un aer încântat de sine.

— Ştiu multe lucruri, Sophia Mercer. Iar tu ai o grămadă de întrebări, nu-i aşa? Unde ai fost în cele şaptesprezece zile? Ce s-a ales de micuţa ta prietenă care suge sânge şi de tatăl tău?…

Fără să-mi dau seama ce fac, am traversat încăperea şi m-am postat drept în faţa oglinzii.

— Tata mai trăieşte? şi Jenna...?

M-am întrerupt, căci Torin începu să râdă şi să se retragă.

— Nu-mi pot dezvălui toate tainele, spuse el, întinzând mâinile în lături.

Simţeam cum fiecare fărâmă de magie din mine ar fi avut chef să sară în oglindă şi să-l facă bucăţele. M-am mulţumit să înşfac rama şi s-o zgâlţâi.

— Spune-mi! am răcnit, în timp ce el cădea la pământ, masa din oglindă se răsturna până la urmă, iar hârtiile se împrăştiau pe podea.

Două mâini puternice mă prinseră de umeri şi mă traseră înapoi. M-am răsucit, aşteptându-mă s-o văd pe Aislinn, însă era mama.

— Acoperă naibii chestia aia! îi ceru ea surorii sale.

În vreme ce Aislinn întindea la loc pânza peste oglindă, mama îmi dădea la o parte părul de pe faţă.

— O să-l găsim pe tatăl tău, scumpo. Şi pe Jenna. Aruncă o privire furioasă către oglinda acum acoperită. Şi n-o să-l folosim pe Torin pentru asta. Ochii i se îndreptară către Aislinn. N-ar fi trebuit să-l ascultăm de la bun început.

— Nu ne-au rămas prea multe opţiuni, Grace, replică sora ei.

Părea obosită.

Orice ar fi conţinut, băutura aia verde începea să-şi piardă efectul, şi simţeam deja oboseala strecurându-mi-se înapoi în oase. Tocmai mă pregăteam să întreb dacă mă pot întoarce în camera mea, când Aislinn oftă şi zise:

— Putem discuta despre toate astea mai târziu. E aproape seară. Le făcu semn lui Finley şi Izzy. Hai, fetelor, e ora de patrulare!

Fără nicio vorbă, cele două Brannick mai tinere se îndreptară către uşă. Le-am urmărit plecând şi deja plănuiam momentul în care urma să mă furişez din nou aici ca să schimb o vorbă – sau ceva mai multe – cu Torin, când Aislinn îşi încleştă o mână pe umărul meu.

— Şi tu, Sophia.

— Poftim?

— Oricărui Brannick sub optsprezece ani i se cere să patruleze prin împrejurimi în timpul rondului de seară.

îmi întinse ceva, şi am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce era: o ţepuşă de argint. Am clipit către ea, fără să înţeleg. Ea rânji, cu un aer terifiant.

— Bun venit în familie!

Capitolul 6

— Deci nici dacă ai răni grave la cap, nici dacă abia acum o jumătate de oră ai aflat că eşti membru al familiei – şi deci ai foarte puţină experienţă în mânuirea armelor nu scapi de patrulat? am întrebat când m-am întâlnit cu Finley şi Izzy lângă uşa din spate.

După ce Aislinn făcuse anunţul, mama încercase să pledeze în favoarea mea spunând că A) încă procesam ideea că „Sunt o Brannick“ şi B) trecusem prin multe, deci mi-ar fi prins bine un pui de somn. Sau o gustare.

Reacţia lui Aislinn fusese să-mi acorde zece minute pentru un duş, apoi să-mi dea câteva dintre hainele lui Finley şi o ploscă plină cu lichidul ăla cu gust de soluţie de pin. Duşul mă ajutase, chiar dacă apa fusese doar călâie, şi, cu

toate că hainele îmi erau atât puţin prea lungi, cât şi puţin prea strâmte, mă bucurasem să scap de îmbrăcămintea jegoasă şi afumată pe care o purtasem la Abaţia Thome. Îmi strecurasem ţepuşa de argint într-o gaică de la curea, sperând că n-o să-mi spintec vreo arteră. Apoi, înainte de a coborî la parter, luasem câteva guri din chestia verde şi, lăsând la o parte faptul că avea în continuare un gust groaznic, mă simţisem mai bine.

Am mai luat o înghiţitură şovăielnică, în timp ce Izzy pufni şi spuse:

— Sunt sigură că nici decapitarea nu ne-ar scăpa de patrulare.

Am zâmbit, drept pentru care m-am ales cu o uitătură urâtă din partea lui Finley.

— Ştiu că trebuie să fie o schimbare pentru tine, după ce ai avut zâne sau ce-or fi fost, care să facă treburile murdare în locul tău, dar noi aşa procedăm aici, zise ea, trântindu-mi în braţe un ghiozdan negru.

— Te rog! Probabil n-ai întâlnit niciodată o zână dacă tu crezi că ar face ceva, orice, murdar, am replicat.

— Am întâlnit o grămadă de zâne, se răsti Finley, dar umerii i se ridicară până la urechi, iar Izzy îi aruncă o privire curioasă.

Mă rog. Aveam destule drame de înfruntat în propria mea familie. Atunci mi-am amintit că, teoretic, Izzy şi Finley chiar erau familia mea. Demoni pe o linie, vânători de Prodigium pe alta. Era de mirare că eu însămi mă născusem atât de zăpăcită?

Finley se întoarse cu faţa către uşă, blocată cu mai multe încuietori diferite. Am urmărit-o formând cifrul la două dintre ele, deschizând o alta cu o cheie pe care o purta la gât şi trăgând un zăvor din partea de sus.

— Frate, pun pariu că-ţi ia o veşnicie să-ţi deschizi dulapul de la şcoală, am glumit eu, însă Izzy clătină din cap.

— Noi nu mergem la şcoală, zise ea pe un ton atât de serios şi de îndurerat, încât nu mă mai lăsă inima să-i spun că doar glumisem.

Finley îşi lipi umărul de uşă şi o deschise cu un scârţâit. Am păşit afară, pe ceea ce părea a fi un teren de joacă pentru luptători ninja. Erau acolo două balansoare, amândouă amplasate la cel puţin un metru optzeci deasupra pământului, o bară de tracţiune şi o cuşcă grea, din Fier, pusă chiar la margine. Lângă ea erau instalate câteva ţinte. Am observat săgeţi înfipte într-una dintre ele, câteva cutite ameninţătoare în alta si shurikenuri într-a treia.

Spaţiul acesta era înconjurat de copaci şi chiar dincolo de ei distingeam alte câteva construcţii. Urmărindu-mi privirea, Izzy făcu semn cu capul înspre ele şi spuse:

— Corturi. Tabăra a fost construită în anii '30, când clanul Brannick era încă numeros. Aici obişnuiau să se adune. De-aia îi spunem marele loc de întâlnire.

— Taci, Iz! interveni Finley, îndepărtându-se de noi. Ce naiba, nu e o Brannick, aşa că nu-i spune toate chestiile noastre, OK?

Să se noteze: ea n-a spus chiar „chestii”. Şi nici „naiba”, că tot veni vorba. Cu câteva luni în urmă probabil i-aş fi aruncat o replică acidă, dar de data asta m-am hotărât s-o las în pace. M-am întors către Izzy s-o întreb mai multe despre familia Brannick, şi, în aceeaşi clipă, soarele s-a reflectat în pandantivul cu smarald pe care fata îl purta la gât. Brusc mi-a venit în minte imaginea pietrei sângerii a Jennei, sfărâmată pe podea. M-am străduit s-o alung. Totuşi, ceva trebuie să mi se fi citit pe chip, pentru că Izzy spuse:

— De obicei nu e aşa. Mă rog, e, dar cuvintele urâte sunt ceva nou.

îmi venea să-i ciufulesc părul, dar ceva îmi spunea că n-ar fi apreciat gestul. Aşa că am ridicat din umeri şi am spus:

— Nu e asta. Mă gândeam doar… Lasă! Oricum, pricep de ce Finley nu e în

cea mai bună dispoziţie.
Soarele la apus strălucea puternic în părul ca de cupru al lui Finley, care traversă cu paşi mari locul de antrenament şi dispăru printre copaci. Eu şi Izzy am urmat-o, şi eu mi-am săltat ghiozdanul pe umăr. Am auzit dinăuntru un zăngănit şi m-am uitat spre însoţitoarea mea.
— Deci ce presupune, mai exact, „patrulatul”?
Ea ridică din umeri.
— Să te asiguri că nu sunt supi prin pădure.
— De ce-ar fi supă în… Aaa, „supi“? Adică „supranaturali”? Aşa ne spuneţi voi?
Izzy nu se întoarse, şi poate că fusese doar un joc de lumini, dar mi se păru că vârfurile urechilor i se înroşiseră.
— E doar o chestie pe care am inventat-o eu, mormăi ea, şi m-am bucurat că stătea cu spatele la mine când un zâmbet mi se lăţi pe chip.
— Îmi place.
Atunci ea s-a răsucit să mă privească, şi mi-am compus o expresie cât se poate de serioasă.
— Pe bune, i-am zis. Ştii cum ne spunem noi, nu? Prodigium. Am pufnit dispreţuitor. Singurul lucru mai jalnic şi mai pretenţios decât latina e latina inventată.
Izzy mă privi câteva clipe şi hotărî probabil că n-o luam peste picior, pentru că dădu uşor din cap în semn de aprobare. Atunci am remarcat pentru prima dată că avea o grămadă de pistrui pe puntea nasului, exact ca mine.
Deja o pierdusem din ochi pe Finley, însă Izzy părea să ştie încotro ne îndreptăm. Multă vreme ne-am croit drum printre copaci şi tufe fără să mai spunem nimic. Chiar dacă soarele apusese aproape de tot, transpirasem şi am tras de gulerul tricoului negru luat cu împrumut.
—Voi chiar daţi peste mulţi… ăăă… „supi“ pe-aici? Pentru că, din experienţa mea, nu prea le place să se furişeze prin pădurile din jurul locuinţelor unor oameni care vor să-i omoare. M-am oprit, amintindu-mi ceva. Fusesem atât de ocupată cu emoţiile stârnite de familia Brannick, încât uitasem complet de vârcolacul pe care îl fugăriseră Izzy şi Finley. Ce s-a întâmplat cu vârcolacul de azi-noapte? am întrebat-o pe fată.
Ea se întoarse către mine cu un rânjet care-mi aduse aminte de mama ei.
— Tli ce crezi că vânăm în seara asta?
M-am răsucit şi am tras de ghiozdan până când mi-a ajuns pe piept, apoi l-am deschis. Iar ţepuşe din argint. Sticluţe cu apă sfinţită. Şi, Dumnezeule, aia era o puşcă?
Am tras la loc fermoarul acestui Sac al Morţii şi, cu genunchii tremurând l-am lăsat să cadă uşor în iarbă.
— Ce-ai păţit? mă întrebă Izzy.
— Hm, multe. Pe bune, păţesc foarte multe chestii aiurea chiar în momentul ăsta. Mai precis, voi sunteţi două adolescente dotate cu saci de arme.
Izzy se încordă puţin auzindu-mă.
— Nu suntem copii! exclamă ea. Suntem surorile Brannick.
Oftând, mi-am îndesat mâinile în buzunare.
— Înţeleg, dar uite ce-i, Izzy, nu pot să omor un vârcolac. Îi cunosc pe vârcolaci. Am locuit cu câţiva şi sunt… ei bine, sunt scârboşi, băloşi şi absolut înfricoşători, dar eu nu pot să-i omor.
Mă aşteptam să scoată o arbaletă, un tun portabil sau orice altă ustensilă nebunească o mai fi avut în spinare. Dar ea îşi lăsă capul pe spate şi mă întrebă:

— Ai locuit cu vârcolaci?
Aproape că se lăsa întunericul, şi mi-am dorit să-i fi putut vedea mai bine chipul.
— Da, am răspuns. La Hex Hali. Erau câţiva acolo. O fată, Beth, era chiar simpatică. Şi mai era un puşti, Justin, nu mult mai mare decât tine.
Am îndoit genunchii şi am dat să ridic iar ghiozdanul, când Izzy mă uimi cu o altă întrebare:
— Cu ce alte feluri de supi ai mai locuit?
M-am uitat la ea şi am spus:
— Cu toate felurile. Cum spuneam mai devreme, erau acolo zâne, vrăjitoare şi magi. Colega mea de cameră era… M-am întrerupt şi am făcut o pauză ca să înghit nodul ce mi se formase în gât. Colega mea de cameră era vampir. Jenna.
— Sfinte Sisoe! spuse Izzy şi, încă o dată, am simţit-o vorbind ca un copil. Mai ales când adăugă: Mama şi Finley au înfruntat doi vampiri anul trecut. Eu n-am putut să merg fiindcă mi-au zis că e prea periculos. Nu ţi-a fost teamă că o să-ţi bea sângele când dormi sau ceva de genul ăsta?
Primul meu impuls a fost să sar imediat în apărarea Jennei, dar mi-am amintit cum mă simţisem în prima noapte petrecută în dormitorul nostru, când o găsisem înfruptându-se dintr-o pungă cu sânge.
—Puţin. Înainte să ajung s-o cunosc. Dar după aceea nu m-am mai temut niciodată că o să-mi facă rău. Era – este – cea mai bună prietenă a mea. Apoi, ca să nu mă apuce iar plânsul şi să risc moartea prin deshidratare, m-am ridicat, ţinând ghiozdanul departe de corp. Şi e cam greu să-ţi fie frică de un vampir de niciun metru cincizeci şi cu păr roz.
Izzy tăcu pentru câteva clipe, apoi spuse:
— Păr roz?
— Păi, nu pe tot capul, doar o şuviţă… am început eu, până să-mi dau seama pe ce ton rostise Izzy „păr roz“. M-am gândit la toate hârtiile, dosarele şi cutiile din Sala de Război. Ai auzit de ea? Aţi văzut-o? am întrebat, şi inima îmi tresări în piept.
— Nu! se răsti o altă voce, şi în clipa aceea m-am întors şi am văzut-o pe Finley stând în spatele meu. N-am auzit nimic despre vreun vampir cu părul roz, iar dacă am auzi, ne-am duce în Anglia să-i înfigem o ţepuşă în inimă, pentru că noi cu asta ne ocupăm. Acum hai să mergem!
— Minţi! Nu voisem să ridic tonul atât de mult, însă acum mi se păru că vocea îmi răsunase în toată pădurea. Iar dacă mai aud vreodată cuvântul „ţepuşă” referitor la Jenna…
— Ce-ai să faci? ţipă Finley la rândul ei. O să mă îmbrânceşti? O să mă tragi de păr? Nu mai ai puteri. Noi am pierdut totul din cauza ta, iar tu eşti inutilă.
— Ah, îmi pare rău că lipsa mea de magie nu-ţi convine. Şi cum adică „noi am pierdut totul”?
Finley se apropie de mine, şi în lumina blândă a lunii am văzut că ochii îi scăpărau de furie.
— N-am fost dintotdeauna doar trei. De fapt, acum vreo şaptesprezece ani eram aproape cincizeci. Tot nu era mult, dar era ceva. Se opri şi-şi frecă nasul. Până când celelalte au aflat că maică-ta rămăsese bortoasă cu un demon. Mama mea trebuia să fie următorul cap al familiei, însă din cauza asta a fost alungată. Au ales o verişoară îndepărtată să le conducă, o gagicuţă care nici măcar nu era urmaşă directă a lui Maeve Brannick.
— Ah, scuze că maică-ta n-a apucat să fie Marea Şefă Brannick sau cum i-o Fi zicând, dar toate astea s-au întâmplat încă înainte ca noi să ne naştem. Aşa că nu văd...

— La trei luni după ce fusese aleasă, noua şefă a condus întreaga familie Brannick într-un atac asupra celui mai mare cuib de vampiri din America de Nord. E nevoie să-ţi mai explic ce s-a întâmplat în continuare?

Am scuturat din cap, îngreţoşată.

— A fost un gest prostesc şi fără rost, iar mama ar fi ştiut asta, continuă Finley, aproape scuipând cuvintele. Dacă mama ta n-ar fi făcut ca mama mea să fie exclusă din familie, atacul ăla n-ar fi avut loc niciodată. Dar ştii ce? Când Torin a prevestit că tu le vei opri pe surorile Casnoff, mi-am zis: „Hei, poate că a existat un motiv pentru care ne-am pierdut toate neamurile. Măcar ciudata asta o să ne fie de folos cumva11. Dar n-ai cum să ne fii. Aşa că toată familia Brannick a murit degeaba.

Nu ştiam ce replică aş putea să dau la aşa ceva, încât, până la urmă, m-am hotărât s-o adopt pe cea care părea cea mai la îndemână.

— Îmi pare rău.

Ea pufni şi se aplecă să frece între degete ceva prins în talie.

— Mă rog. Nu mai contează. Acum hai să ne terminăm rondul înainte să…

Nu mai apucă să încheie fraza. De data asta nu se mai auziră nici urlete, nici trosnete prin tufăriş. Doar o uriaşă siluetă întunecată ţâşnind din întuneric şi strigătul lui Finley când vârcolacul ateriză peste ea.

Capitolul 7

Câteva clipe se iscă o zarvă infernală. Vârcolacul mârâia, Izzy ţipa după Finley, iar eu probabil că-mi scăpasem iar ghiozdanul plin cu arme, de vreme ce nu-l mai aveam în mâini. Oricât ar părea de stupid, tot am aşteptat o secundă, sperând să-mi simt magia urcând din tălpi. Oare aveam să mă obişnuiesc vreodată să fiu… om?

În sfârşit, am găsit cu degetele cureaua ghiozdanului, însă, deja în timp ce îl trăgeam spre mine, m-am întrebat ce urma să fac. Nu trăsesem cu o armă în viaţa mea şi nu prea ştiam cum să înfig o ţepuşă în ceva. Cuvintele lui Finley şi Aislinn îmi răsunau în minte: „inutilă, inutilă, inutilă'1.

Am ridicat privirea şi am zărit-o pe Izzy ţinând în mână cuţitul cu care mă atacase noaptea trecută, dar, de vreme ce Finley şi vârcolacul se tot zvârcoleau în ţărână, fata şovăia, căci, evident, nu-si dădea seama cum să-l atace fără să-si rănească sora. Am scotocit prin rucsac şi am scos un pumn de fiole cu apă sfinţită. Ridicându-mă în picioare, le-am aruncat cu toată puterea în spinarea vârcolacului.

Gestul meu se dovedi aproape nesemnificativ, pentru că doar una dintre sticluţe se sparse. Celelalte i se rostogoliră prin blană, fără să-i facă niciun rău. Totuşi, incidentul îi atrase atenţia.

Se ridică de pe Finley şi se repezi înspre mine. Firişoare de salivă îi atârnau din bot.

Am înghiţit în sec, în timp ce Finley se ferea, trăgându-se mai în spate.

Noaptea trecută văzusem o scânteie umană în ochii vârcolacului. Acum, sub luna plină care urca pe cer, era mai mult animal decât om. Totuşi, nu m-a atacat. Şi-a lăsat botul în jos şi m-a adulmecat, plecându-şi capul într-o parte.

— Aşa e, am spus, dorindu-mi ca vocea să nu-mi tremure. Ştii ce sunt. Poate că nu eram în stare să-mi folosesc magia, dar ştiam că vârcolacul tot simţea că sunt mai mult decât un simplu om. Acum uite ce-i! am continuat, conştientă de faptul că Finley şi Izzy se holbau la mine ca la o nebună. Ştiu că eşti speriat şi

că fetele astea te-au tot vânat. Dar, dacă le răneşti, nu faci decât să dai şi altor oameni ca ele motive în plus să te vrea mort. Aşa că… ce-ar fi s-o ştergi pur şi simplu?

Vârcolacul se uită la mine, şi, vreme de câteva secunde, mi se păru că am avea şanse să scăpăm tefere. Dar apoi îşi dezveli colţii, un mârâit profund îi hârâi în piept, şi mi-am dat seama că eram la ananghie.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Finley punând o săgeată într-o miniarbaletă, însă ştiam cât de rapizi puteau să fie vârcolacii. Era imposibil să-l nimerească înainte să mă atace. Atunci am văzut un fulger orbitor. Pentru o clipă am crezut că Izzy folosise vreo armă, dar apoi m-a cuprins o senzaţie de furie, mândrie şi… putere. Mâna mi se ridică, degetele mi se răsuciră, şi vârcolacul îngheţă, ţintuit în loc de o plasă sclipitoare de magie.

„Gata!“ se entuziasmă glasul lui Elodie în capul meu. Dacă aş fi avut vreun control asupra propriului corp, aş fi scrâşnit din dinţi.

„Îţi mulţumesc că ne-ai salvat, dar, serios, chestia asta cu şterpelind corpului când mă aştept mai puţin trebuie să înceteze!”

De data asta n-am primit niciun răspuns, dar am simţit şi mai multă magie coborându-mi peste cap şi peste umeri. Mi-am văzut degetele mişcându-se din nou, şi vraja care îl ţinea captiv pe vârcolac pulsă, iscând scântei albastre. Apoi, lăsând în urmă un curent de aer, făptura dispăru.

„Unde s-a dus?” am întrebat-o pe Elodie.

„Într-o altă dimensiune”, răspunse ea, şi m-am întrebat cum reuşea o voce din capul meu să sune atât de zeflemitoare.

„Ce nai…? am 11dat să întreb, însă m-am trezit întorcându-mă cu fata către fetele Brannick.

— Nu vă mai purtaţi atât de mizerabil cu Sophie! m-am auzit spunând.

Cele două fete s-au uitat una la alta, apoi iar la mine.

— Hmm, de ce vorbeşti despre tine la persoana a treia? mă întrebă Izzy.

Însă Finley scutură din cap.

—Nu e Sophie, Iz, spuse ea. Mai ţii minte ce ne-a zis? Nu poate face vrăji decât atunci când o posedă o fantomă. Bănuiesc că asta e fantoma.

M-am simţit dând din cap aprobator.

— Elodie, rosti gura mea. Şi vorbesc serios. Sophie nu e tocmai idolul meu, dar a trecut prin multe. Nu-i vina ei că membrele clubului vostru de tot râsul au dat-o afară pe Aislinn şi pe urmă s-au lăsat omorâte. În viaţă se mai întâmplă şi nenorociri. Am făcut un pas în faţă către Finley şi m-am văzut împungând-o în piept cu degetul. Aşa că revarsă-ţi frustrările adolescentine în altă parte şi mai scuteşte-o pe biata fată!

Am rămas fără cuvinte. Elodie Parris mă apăra pe mine? Poate că, în tot haosul ăsta, iadul chiar îngheţase.

Finley mă privi cu ochi mijiţi, însă Izzy spuse:

— Te-a salvat, Finn. Înainte ca fantoma să intre în ea. S-a luptat cu un vârcolac chiar dacă n-avea nici magie şi nici vreun talent războinic. Fantoma asta pare a fi cam nesuferită, dar poate… poate că are dreptate.

„Vezi?“ spuse Elodie în capul meu. „Aşa se tratează cu fătucile de genul ăsta.”

„Chiar n-am nevoie să-mi duci tu bătăliile”, am replicat, iar ea pufni.

„O, da, îl aveai la mână pe vârcolacul ăla!”

Mă pregăteam să-i răspund cu un comentariu sarcastic, dar, înainte să apuc s-o fac, Elodie o şterse. Fusesem inconştientă ultima dată când făcuse asta, ceea ce se dovedi a fi fost un lucru bun. Să simţi că o fantomă care îţi controlează corpul dispare brusc e oarecum traumatizant.

Am căzut în patru labe, gâfâind, cu senzaţia că tocmai îmi fusese smuls un plasture de pe suflet. Am rămas acolo, trăgând adânc aer în piept şi întrebându-mă cum voi mai reuşi vreodată să stau în picioare. Apoi am simţit o mână strecurându-se pe sub braţul meu. Izzy mă ajuta să mă ridic. Finley mă luă de celălalt braţ şi amândouă mă săltară de jos şi mă puseră să merg.

— Mersi, am murmurat.

Spre surprinderea mea, Finley fu cea care zise:

— Cu plăcere. După care adăugă, adresându-i-se lui Izzy: Hai s-o ducem înapoi acasă!

Am înaintat poticnindu-ne prin întunericul nopţii.

— Ai idee unde a trimis vârcolacul? mă întrebă Izzy.

— A zis că într-o altă dimensiune, deci naiba ştie ce mai înseamnă si asta.

Când am ajuns în casă, mama şi Aislinn se aflau în bucătărie. Amândouă aveau câte o cană cu cafea în faţă şi, judecând după tensiunea care plutea în aer, am bănuit că purtaseră o discuţie aprinsă. În vreme ce Finley scotocea prin dulapuri după antiseptic (zgârieturile de pe braţul ei păreau inflamate şi roşii), eu i-am povestit lui Aislinn cele întâmplate.

— E o vrajă foarte puternică, spuse ea, şi, chiar dacă primul lucru care mi-a venit în cap a fost: „Nu zău?“, l-am înghiţit mental. Dacă poţi să trimiţi creaturi în alte dimensiuni… continuă ea, însă eu am întrerupt-o:

— Nu eu pot. Elodie. Şi nu te poţi baza pe ea.

Nu m-am putut gândi la un fel mai politicos de a-i spune: „Las-o mai moale cu povestea asta cu armele, pentru că eu nu fac aşa ceva“.

Aislinn se prăbuşi la loc pe scaun, iar scânteia din priviri îi dispăru.

— Corect. Ai dreptate.

Mama spuse:

— Bun, ajunge pentru noaptea asta! Sophie are nevoie de odihnă şi sunt sigură că Finley şi Izzy la fel. Aruncă o privire prin bucătărie. Apropo, unde e Izzy?

Finley tresări de durere când îşi fixă bandajul peste rană.

— Probabil a urcat deja la etaj.

Ne-am urat toate noapte bună, punând astfel capăt poate celor mai bizare douăzeci şi patru de ore din viaţa mea (iar asta spune multe). Aislinn mă anunţă că puteam păstra dormitorul în care stătusem mai devreme şi, după ce am îmbrăţişat-o pe mama (care urma probabil să rămână la parter să termine discuţia cu sora ei), m-am târât pe scara întunecoasă ce ducea către camera mea.

Izzy stătea lângă uşă, ţinând strâns în mână un dosar.

— Salut! spuse ea, părând uşor fâstâcită.

— Salut! Uite ce-i, Izzy, sunt frântă, aşa că orice ai vrea să discutăm…

— Poftim! zise ea, dându-mi dosarul. Voiam doar… să-ţi mulţumesc. Pentru că ai încercat s-o salvezi pe Finley şi pentru că… nu ştiu. Pentru că ai fost mai drăguţă cu noi decât trebuia.

I-am zâmbit şi, pentru o clipă, amândouă am executat dansul acela „o să ne îmbrăţişăm?” în care ne-am mişcat înainte şi înapoi, cu braţele întinse în lături. Era bine de ştiut că stângăcia părea a fi o trăsătură de familie. În cele din urmă, ne-am bătut oarecum pe umeri, după care Izzy s-a întors la parter, iar eu am intrat în dormitor.

M-am sprijinit de uşă în timp ce deschideam dosarul primit. S-a dovedit că bine făcusem, pentru că, de îndată ce am văzut conţinutul, genunchii mi-au cedat. M-am prelins de-a lungul uşii, acoperindu-mi gura cu o mână în vreme ce ochii mi se umpleau de lacrimi.

În dosar se găseau doar două lucruri. Primul era o fotografie color cam neclară ce părea să fi fost făcută în timpul unei supravegheri de la distanţă. Celălalt era o foaie de hârtie cu câteva rânduri dactilografiate. În fotografie apărea un vampir pe care îl cunoşteam bine: lordul Byron. Da, poetul. Fusese profesor la Hex Hali, iar după ce părăsise şcoala, îl văzusem într-un club din Londra. Şi acum iată-l, plimbându-se pe stradă, cu o înfăţişare încruntată. Dar nu era singur.

Alături de el mergea Jenna, privind neliniştită peste umăr. Arăta mai slabă ca de obicei şi încă mai palidă, dacă aşa ceva era cu putinţă. Dar şuviţa roz era inconfundabilă. Mi-am trecut degetele peste imaginea ei, apoi m-am uitat pe foaia de hârtie.

„LJn nou vampir în cuibul lordului Byron11, scria pe bilet. „Sex feminin, vârstă nedeterminată, posibil o anume Jennifer Tâlbot.“

Dedesubt era trecută o dată. Luând în calcul cele trei săptămâni în care dispărusem, poza fusese făcută cu mai puţin de o săptămână în urmă.

Jenna era în siguranţă. Era în siguranţă şi nu arsese. Era împreună cu Byron, care o fi fost el un nenorocit, dar avea să aibă grijă de ea.

Am închis ochii şi am ţinut poza strâns la piept. Dacă Jenna era în viaţă, atunci poate că tata, Archer şi Cal trăiau şi ei.

Capitolul 8

A doua zi de dimineaţă, Izzy mă luă într-un tur al taberei. Aşa cum îmi promisese, am zărit sârmă ghimpată şi buncăre, însă principala impresie pe care mi-a lăsat-o a fost de linişte şi pustietate.

— Noi am locuit aici dintotdeauna, iar celelalte Brannick o foloseau ca pe un fel de locuinţă temporară. Veneau aici pentru antrenamente suplimentare, şedinţe de strategie, din astea, îmi spuse Izzy în timp ce străbăteam subsolul.

Erau acolo câteva paturi de campanie, toate acoperite cu pături albastre aspre. Lămpi fluorescente bâzâiau în tavan.

— Unde e tatăl tău? am întrebat eu, aşezându-mă picior peste picior pe marginea unuia dintre paturi. E evident că ai un tată.

Izzy îşi făcu de lucru cu părul.

— Vânează supi pe cont propriu. Băieţii nu au voie să locuiască împreună cu fetele Brannick. Vin doar pentru… ăăă… vizite si alte chestii. De obicei îl vedem cam o dată la trei luni de zile.

— E foarte… â la amazoane din partea voastră.

Fata se aşeză lângă mine şi începu să culeagă scamele de pe pătură.

— E nasol, murmură ea.

M-am trezit că dau s-o iau de mână, apoi m-am retras în ultima clipă.

— Mersi pentru poza Jennei, am spus, schimbând subiectul.

Îmbujorându-se, Izzy deveni brusc foarte interesată de propriile unghii.

— Pentru puţin. Când ai zis păr roz, mi-am amintit de fotografia aia pe care am primit-o săptămâna trecută şi m-am gândit că ea trebuie să fie.

— Bănuiesc că nu se întâmplă să ai şi alte poze aruncate pe aici.

Fusesem foarte uşurată să aflu că Jenna era teafără, dar asta nu micşora golul pe care îl simţeam în stomac ori de câte ori mă gândeam la tata, Cal sau Archer.

Izzy scutură din cap.

— Nu, asta a venit de la un prieten al mamei specializat în vânătoarea… hm,

în urmărirea vampirilor. Lăsă capul în jos, privindu-mă pe sub breton. Încă îţi faci griji pentru tatăl tău?
Când i-am răspuns, vocea mi-a sunat puţin gâtuită.
— Da. Îmi fac. De fapt, îmi fac griji pentru mulţi oameni. Crezi că… Tipul ăla din oglindă, Torin. Chiar ar putea şti unde se află tata?
O licărire apăru pe chipul lui Izzy, şi ea se trase puţin înapoi.
— Poate. Dar o să-ţi dea o grămadă de replici isteţe înainte de a-ţi spune, poate, ceva real. Aşa face el.
Ridicându-mă în picioare, am zis:
— Cred că pot să-i fac faţă în materie de replici isteţe.
Am urcat în pas alergător treptele subsolului, hotărâtă să am o mică discuţie cu Băiatul din Oglindă. Până când nu ştiam că cei cragi erau în siguranţă, nici măcar nu puteam concepe să mă gândesc la povestea cu surorile Casnoff.
Dar, când am ajuns în Sala de Război, mama era deja acolo, sprijinită de masa cea mare, cu braţele încrucişate la piept şi cu faţa îndreptată către Torin. Indiferent despre ce ar fi vorbit, amândoi tăcură când am intrat. Nu-mi plăcea expresia de pe fetele lor.
— Hm, bună! am spus, încleştându-mi degetele pe cadrul uşii. Chiar cu tine venisem să discut.
— În regulă, spuse mama, însă eu am clătinat din cap.
— Nu cu tine. Sigur, şi noi două trebuie să vorbim, dar mai întâi vreau să discut cu tine.
Am arătat cu degetul înspre Torin.
El îmi rânji.
— Sigur. Deşi bănuiesc că ai aceleaşi întrebări ca şi mama ta. Unde e James, dacă e în viaţă, dacă se poate lua legătura cu el…
— Îl întrebai despre tata?
Mama se uită urât la Torin.
— Îl întrebam. Nu că mi-ar fi de mare folos. Uitasem cât de enervant eşti.
Zâmbind în continuare, Torin îşi sprijini bărbia în palmă şi zise:
— Ştii, dacă m-ai elibera din nenorocita asta de oglindă, l-aş putea găsi chiar eu pe James. Asta dacă nu cumva s-a făcut scrum, desigur.
Mi-am încleştat pumnii şi i-am aruncat un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată în faţa mamei, însă ea nu păru teribil de jignită. În schimb murmură:
— De acord. Şi, cu o mişcare din încheietură, lăsă pânza să cadă peste oglindă. În majoritatea timpului e complet inutil, spuse ea, frecându-şi ceafa. Cutele de îngrijorare din jurul gurii i se adânciseră. Aislinn ar fi trebuit să scape de el cu ani în urmă.
— Te-am auzit! strigă Torin, cu vocea înfundată de sub pânză.
Mama îşi dădu ochii peste cap.
— Vrei să ieşim un pic?
M-am codit. Ce voiam eu era să discut cu Torin, dar ştiam că aveam o mulţime de chestii de lămurit cu mama. În plus, Băiatul din Oglindă n-avea să plece nicăieri.
— Sigur.
în cele din urmă am ieşit la o plimbare. Era ciudat cât de frumoasă şi de neameninţătoare părea pădurea din jurul taberei Brannick în timpul zilei. Multă vreme niciuna dintre noi n-a zis nimic. Abia când am ajuns lângă trunchiul unui copac uriaş ce se arcuia peste un firişor de apă prea subţire ca să poată fi numit pârâu, mama începu să vorbească:
— Ăsta era locul meu preferat, în care obişnuiam să vin şi să mă gândesc.

Când eram de vârsta ta.
— Pun pariu că erau multe la care te gândeai.
Ea chicoti, dar râsul ei nu avea nimic vesel. Ne-am aşezat pe arborele căzut. Mama atingea apa cu vârfurile cizmelor, însă mie îmi mai lipseau câţiva centimetri.
— Bine, dă-i drumul! am spus când ne-am aşezat. Vreau să aud toată povestea despre cum ai ajuns să fii, din bebe Brannick, Grace… Aoleu! M-am întors şi m-am uitat la mama. Mercer e doar un nume inventat, nu-i aşa? Hi erai Grace Brannick.
Ea păru puţin ruşinată.
— În noaptea în care am fugit, maşina de ocazie care m-a luat era un Mercedes. Când şoferul m-a întrebat cum mă cheamă, am… improvizat.
Numele sunt doar nişte cuvinte. Ştiu. Dar să aflu că numele de familie pe care l-am folosit toată viaţa e fals…
— Şi atunci cum ar trebui să mă cheme? am întrebat. Sophie Atherton? Sophie Brannick?
Amândouă sunau ciudat şi mă făceau să mă simt de parcă aş fi purtat nişte haine care nu mi se potriveau.
Mama zâmbi şi îmi dădu părul de pe faţă.
— Poţi să-ţi spui cum vrei.
— Bine. Atunci aleg să mă cheme Sophie Uimitoarea Prinţesă Strălucitoare!
Mama râse, cu un râs adevărat de data asta, şi îşi înlănţui degetele într-ale mele. Am stat amândouă acolo, pe copacul acela, eu cu capul pe umărul ei, în timp ce ea îmi spunea povestea vieţii sale. Asta îmi aminti de vremurile în care eram mică si mama îmi citea înainte de culcare, iar istorisirea ei nu se deosebi prea mult de basmele care îmi plăceau mie la nebunie, cele cu adevărat întunecate, pline de chestii înfricoşătoare şi de suferinţă.
— Cât am crescut, viaţa era… Ei bine, ai văzut cum e pentru Finley şi Izzy. Era dură. Îmi iubeam familia, dar nu aveam parte decât de antrenamente, lupte, vânătoare şi iar antrenamente. Mama oftă şi îşi lipi obrazul de creştetul meu. Pur şi simplu nu mi se părea că se poate trăi în felul ăsta. Aşa că, atunci când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am plecat. Am ieşit într-o seară să patrulez şi… nu m-am mai oprit din mers.
Se dusese în Anglia, sperând să poată cerceta mai îndeaproape istoria neamului Brannick, ca să vadă dacă exista vreo metodă de a-şi ajuta familia care să nu însemne în acelaşi timp uciderea cuiva.
— Apoi l-ai întâlnit pe tata, am spus eu încet.
Încă o dată, m-am întrebat în sinea mea unde era tata. Cum era. Dacă era.
— Da, se mulţumi ea să confirme.
— Ştiai ce era?
— Nu, răspunse mama cu vocea îngroşată de lacrimi. Ce ţi-am povestit despre întâlnirea cu tatăl tău – totul e adevărat. Eram la Biblioteca Britanică şi ceruserăm amândoi aceeaşi carte despre istoria vrăjitoriei.
Am chicotit.
— Ăsta ar fi trebuit să fie un indiciu.
— Probabil, răspunse mama. Când m-am dus la masa lui să-l întreb dacă o pot lua… Se întrerupse cu un oftat. A fost aşa un clişeu! Mi-a dat cartea, degetele ni s-au atins, şi cu asta basta! Am fost terminată.
M-am gândit la prima zi în care îl văzusem pe Archer stând sprijinit de un copac în curte la Hecate Hall.
— Cunosc senzaţia, am murmurat.
— Am fost împreună aproape un an. Apoi, într-o bună zi, m-am trezit mai

devreme şi l-am văzut născocind micul dejun din nimic. M-am speriat de moarte.
— Cum ai putut să trăieşti cu el un an întreg fără să-ţi dai seama ce era? Izzy s-a prins că nu sunt om după cinci secunde.
Dându-şi la o parte părul de pe frunte, mama răspunse:
— Aşa e Izzy. Nu toate femeile Brannick au aceleaşi abilităţi. Eu nu pot simţi prezenţa unui Prodigium aşa cum reuşeşte ea. Oricum, când mi-am dat seama că trăiam chiar cu una dintre fiinţele pe care ar fi trebuit să le vânez, am…
— Luat-o razna? am completat eu.
— Într-un mare fel. Apoi mi-am dat seama că eram gravidă cu tine şi… mă rog, ştii restul. Toate mutările, ascunzătorile…
— Dar nu de tata te ascundeai tu.
Ultimele piese din puzzle se aşezau, în sfârşit, la locul lor.
— Când eram la Thorne, tata mi-a zis că ai avut motivele tale să te muţi de colo colo.
Îmi spusese şi că era în continuare îndrăgostit de mama. Am vrut să-i mărturisesc şi asta mamei, însă ceva m-a oprit. Poate speranţa că tata va avea ocazia să i-o spună în persoană.
— Habar n-aveam cum ar fi reacţionat familia mea la vestea că voi avea un copil Prodigium. Şi nu orice fel de Prodigium, ci un demon. Acum înţeleg că ar fi trebuit să le acord prezumţia de nevinovăţie, dar eram speriată. Şi tânără. Doamne, aveam doar cu sase ani mai mult decât ai tu acum! Era înfiorător. Ridică din umeri, dându-mi un ghiont peste cap. Te rog să nu mă faci bunică peste şase ani, bine?
Am luat-o peste picior.
— Crede-mă, după problemele pe care le-am avut cu băieţii, o să ajung călugăriţă!
— Aha, e bine de ştiut.
Am rămas acolo, bălăngănindu-ne picioarele deasupra pârâului şi stând de vorbă, până la amiază. Când am ajuns înapoi în tabără, mă simţeam deja mai bine. Sigur, viaţa mea era în continuare teribil de încurcată, dar măcar căpătasem nişte răspunsuri.
La ora la care ne-am întors, Izzy şi Finley erau plecate pe la treburile lor. Sau ceea ce fetele Brannick numeau treburi. Izzy rearanja ţintele de pe terenul de antrenament. (Eu încă îi spuneam „curtea ninja“. Izzy râsese când îi mărturisisem.) Finley se instalase în hambarul transformat, aflat chiar lângă terenul pentru antrenament, şi ascuţea cuţite.
— Poţi s-o ajuţi, îmi propuse Aislinn când am găsit-o.
Era la subsol, unde schimba aştemuturile paturilor de campanie. Aş fi vrut să ştiu de ce se mai deranja, dar m-am hotărât să nu întreb nimic.
— Dacă nu te deranjează, nu mă prea pricep la cuţite, i-am zis. Pot să fac altceva? Ceva mai puţin… letal?
Scuturând o pernă ca s-o potrivească în învelitoarea ei, Aislinn ridică din umeri şi spuse:
— Poţi să mergi în Sala de Război şi să verifici dosarele pe care le avem în legătură cu Hecate Hall şi surorile Casnoff. Vezi dacă e vreo informaţie greşită sau dacă există detalii pe care le poţi adăuga.
A, da! Dosare. Cărţi. Nimic cu muchii ascuţite. Perfect!
— S-a făcut. Mersi. Am urcat în fugă treptele, oprindu-mă aproape de capătul scării. A, şi… ăăă… mersi că m-aţi lăsat să stau aici. Vreau să spun, după tot ce-aţi avut de suferit din pricina existenţei mele. Am văzut-o că doar se uită la mine şi m-am grăbit să adaug: Finley mi-a povestit ce s-a întâmplat

cu celelalte Brannick. A zis că lucrurile ar fi stat altfel dacă tu ai fi fost conducătorul lor.
Am rămas pe loc, jenată, în vreme ce Aislinn mă studia. Avea ochii mamei, aşa că era de două ori mai ciudat să mă simt cercetată atât de intens. În cele din urmă, nu spuse decât:
— Faci parte din familie.
Nu prea aveam ce răspunde, aşa că m-am mulţumit să dau din cap în semn de aprobare şi m-am grăbit să urc.
Sala de Război era exact la fel de murdară şi deprimantă ca în ziua precedentă, iar după zece minute de scotocit printre hârtiile de pe masă şi prin cutiile mari şi grele de pe podea, tot nu găsisem dosarele referitoare la Hecate Hall. Frustrată, am lăsat să-mi scape un lung oftat.
— Probleme? murmură o voce mătăsoasă.
L-am ignorat pe Torin şi mi-am îndreptat atenţia către teancul de caiete aflat lângă canapea.
— Îmi pare rău pentru ce am spus azi-dimineaţă despre tatăl tău, începu el. A fost sub demnitatea mea.
Am continuat să tac.
— Faptul că sunt captiv în felul ăsta e incredibil de frustram pentru mine, şi, din când în când, îmi vărs năduful pe alţii. Îmi cer scuze încă o dată. Acum, dacă doreşti, te pot ajuta să găseşti ceea ce cauţi.
Ştiind că probabil o să regret, am traversat încăperea şi am smuls pânza de pe oglindă. El stătea aşezat pe masă, surâzându-mi cu un aer afectat.
— Ticălos din oglinjoară, unde-i dosarul despre şcoală?
Torin râse îndelung şi zgomotos la auzul vorbelor mele, ocazie cu care am observat că avea dantura cam strâmbă. Luând în considerare faptul că se născuse în secolul al XVI-lea, bănuiesc că era norocos să mai aibă vreun dinte.
— Ah, chiar îmi placi! spuse el, ştergându-şi lacrimile de la ochi. Războinicele astea afurisite sunt atât de serioase! E plăcut să avem din nou o isteaţă printre noi.
— Mă rog. Ştii sau nu unde e dosarul despre Hex Hali, Băiete din Oglindă?
El se aplecă în faţă şi arătă sub masă. În oglindă am zărit o cutie împinsă în spate, în umbră. Nu-i de mirare că-mi scăpase.
în vreme ce o scoteam de acolo, Torin mă întrebă:
— Doar cu atât vrei să te ajut, Sophia?
M-am legănat pe călcâie şi l-am privit cu furie.
— Mi-ai arătat destul de clar ieri-seară că-ţi place la nebunie să faci pe misteriosul. În clipa asta n-am niciun chef să fiu şicanată.
Tăcu, în timp ce eu scotoceam prin lădiţă. Am scos din ea două plicuri de carton pe care era scris CASNOFF. Mai erau acolo trei dosare separate, etichetate HECATE HALL. Le-am scos şi pe ele.
— Ai fost blocată în vid, zise Torin.
Eram atât de ocupată să răsfoiesc primul dosar Casnoff, încât mi-a trebuit o secundă ca să înregistrez ce-mi spusese. Odată ce am priceput, l-am privit năucă.
— Poftim?
— Cele trei săptămâni pe care le-ai pierdut. Ai fost blocată în vid, între dimensiuni. Aşa funcţionează Itineris-ul, călătoreşte prin şi printre alte dimensiuni. De cele mai multe ori nu apare nicio problemă. Dar tu te-ai blocat, probabil din cauza a ceea ce eşti. Ori nu eşti. Pentru că eu continuam să mă holbez la el, mi-a explicat: Nu mai eşti demon – nu în întregime dar nici om nu eşti. Torin îşi sprijini bărbia în mână, şi un uriaş inel cu rubin de pe degetul lui

mic sclipi în direcţia mea. Ai fost o entitate foarte greu de digerat pentru Itineris. Aşa că te-a reţinut o vreme. Eşti destul de norocoasă că, până la urmă, s-a hotărât să te scuipe.
Cuvintele „digerat" şi „să scuipe" erau cel puţin neliniştitoare.
—OK, am spus în sfârşit. E... ăăă... groaznic de ştiut. Dar mersi că mi-ai zis.
El ridică din umeri.
— Pentru foarte puţin.
M-am întors la dosar şi m-am apucat să studiez o poză în care apăreau doamna Casnoff şi sora ei, Lara, pe când erau tinere, de vreo douăzeci de ani. Lângă ele stătea un bărbat cu părul negru dat pe spate şi o mustaţă la fel de elaborată ca una dintre coafurile doamnei Casnoff. Am bănuit că acela era tatăl lor, Alexei.
— Ştii, pot vedea mai multe, nu doar viitorul sau trecutul.
— Pe bune? am întrebat, trecând în revistă hârtiile din dosar. Poţi vedea şi prezentul? Pentru că şi eu pot. De pildă, chiar acum, simt că mă aflu într-o cameră dezordonată, cu o trusă de scule la îndemână.
N-am ridicat privirea, dar i-am simţit enervarea în voce când mi-a răspuns:
— Nu. În anumite cazuri pot vedea... să zicem, viitoruri alternative.
— Cum adică?
— Timpul nu e ceva fix, Sophia. Fiecare decizie ne poate conduce pe o altă cale. Aşadar, ocazional, pot zări mai mult de un viitor posibil. De exemplu, i-am spus mătuşii tale că tu vei fi cea care le va împiedica pe vrăjitoarele Casnoff să-şi adune armatele demonice. Şi asta am văzut. Dar nu e singurul tău viitor pe care l-am întrezărit.
Am vrut să-l ignor, dar m-am trezit punând jos dosarul şi întorcându-mă cu faţa către oglindă.
— Şi care era celălalt?
— E o mare contradicţie, răspunse Torin, ridicol de mândru de sine. Pentru că, într-un scenariu, te-am văzut învingându-le pe surorile Casnoff. În celălalt, te-am zărit aliindu-te cu ele. Desigur, nu i-am împărtăşit această din urmă viziune lui Aislinn. Dac-aş fi făcut-o, mă îndoiesc că primirea ta aici ar mai fi fost atât de cordială. Zău, ar trebui să-mi mulţumeşti.
N-am putut spune decât:
— Ei bine, viziunea ta e greşită. N-aş face niciodată parte din forţele demonice ale surorilor Casnoff, orice-or fi ele.
— O, nu făceai parte din ele, mă lămuri el, rânjind. Le conduceai!
Atunci m-am întors cu spatele. Mâinile îmi tremurau.
— Spui toate astea doar ca să-ţi baţi joc de mine.
— N-ai decât să crezi asta, Sophia... Torin se întrerupse, iar eu am ridicat capul şi am văzut-o pe Izzy stând în pragul uşii. Isolde! exclamă Torin. Ce plăcere să te văd!
Fata îşi muşcă buza.
— De ce stai de vorbă cu Torin? mă întrebă ea.
— Aveam nevoie de ajutor să găsesc nişte chestii, am răspuns eu, ridicând dosarul ca ea să-l poată vedea. M-am gândit că măcar la atâta lucru ar putea fi util, de vreme ce profeţiile lui par să fie complet aiurea.
Torin scoase un sunet ofensat.
— Cu siguranţă nu sunt! Eu nu mă înşel niciodată. Alunecând jos de pe masă, privirea i se îndreptă către Izzy. Niciodată!
Auzindu-l, fata traversă încăperea din câţiva paşi mari şi întinse pânza la loc peste oglindă.
— Poţi să mă acoperi cât pofteşti, Isolde, zise Torin cu vocea înfundată. Asta

nu schimbă nimic.
O umbră apăru pe chipul lui Izzy, şi nu m-am putut abţine să întreb:
— Despre ce e vorba?
însă ea clătină din cap şi îngenunche pe podea, lângă mine.
— Nimic. Tot prostiile lui Torin. Deci, ai găsit ce căutai?
— Nu ştiu încă, am spus, revenind la prima pagină din dosarul Casnoff.
„Alexei Casnoff s-a născut în 1916, la Sankt Petersburg (sau, cum i se spunea pe atunci, Petrograd), ca fiu al lui Grigori şi Svetlana Casnoffsi…“
N-am apucat să citesc mai departe, că un bubuit răsună în toată casa.
Am scăpat foile din mână.
— Ce naiba a fost asta?
încruntându-se, Izzy se ridică în picioare.
— Nu ştiu. Cred că s-a auzit de la uşa din faţă, dar… nimeni nu vine vreodată pe aici.
Amândouă am părăsit în goană Sala de Război şi ne-am repezit în hol. Aislinn stătea cu o mână pe clanţă şi cu un pumnal în cealaltă. Mama se afla chiar în spatele ei. În pieptul meu magia ţipa şi se zvârcolea, deci ştiam că, indiferent ce ne-ar fi aşteptat de cealaltă parte a uşii, era ceva puternic.
Iar când Aislinn a deschis încet, mi-am dat seama că avusesem dreptate.
În prag, părând mai înalt, mai bătrân şi mult mai obosit decât mi-l aminteam, stătea Cal.
Iar sprijinit de el, cu însemnele purpurii de pe faţă arătând nefiresc de întunecate în contrast cu pielea lui albă, era tata.

Capitolul 9

— James! spuse mama cu sufletul la gură.
În aceeaşi clipă se dezlănţui haosul: toţi începură să vorbească în acelaşi timp.
— Ce caută el aici? lătră Aislinn, tocmai când Izzy îmi punea o mână pe braţ şi mă întreba:
— Cine sunt tipii ăştia?
— E… e tata, am zis, şi vocea mi se frânse.
Apoi mi-am făcut loc pe lângă Aislinn ca să mă agăţ de gâtul lui.
Tata ridică braţele la rândul său şi mă cuprinse fără vlagă.
— Sophie! murmură el cu buzele lipite de părul meu. Sophie!
Mai că părea prea frumos ca să fie adevărat că el stătea acolo, că şi Cal îi era alături. L-am îmbrăţişat strâns, în vreme ce lacrimile mi se scurgeau pe gulerul cămăşii lui.
— Eşti bine, am suspinat eu. Eşti bine.
El chicoti răguşit.
— Mai mult sau mai puţin. Datorită lui Cal aici de faţă.
M-am retras. Tata avea ochii înroşiţi şi arăta de parcă moartea i-ar fi dat târcoale. Iar însemnele purpurii care i se încolăceau pe piele, urme ale Deposedării, erau la fel de sfâşietoare ca în noaptea în care Ie căpătase.
Dar era aici, si nimic altceva nu mai conta. Ochii îmi alunecară înspre Cal, care încă se învârtea şovăitor pe lângă tata.
— Şi tu eşti bine, am spus cu blândeţe, iar el îmi zâmbi.
Mă rog, îşi curbă buzele în felul acela ciudat pe care el îl numea surâs.
— Da, fii tot ce-mi răspunse, însă acest singur cuvânt era încărcat de semnificaţii.
Cuprinsă de uşurare şi fericire, am păşit în faţă, vrând să-l îmbrăţişez şi pe el. Dar, nu ştiu de ce, în ultima clipă n-am făcut decât să întind mâna şi să-l strâng de braţ.

— Mă bucur.
Degetele lui le-au acoperit pentru scurtă vreme pe ale mele, cu o atingere aspră şi caldă. Am simţit roşeaţa urcându-mi din piept, aşa că m-am întors către tata.
— Cum aţi ajuns aici? Unde aţi fost?
— Putem să mergem într-un loc mai puţin… de tranzit ca să discutăm lucrurile astea? întrebă el, arătând înspre hol.
„Tranzit”. Doamne, ce dor îmi fusese de el!
Sunt aproape sigură că Aislinn se pregătea să-l refuze, dar mama făcu un pas înainte:
— Bineînţeles. Putem vorbi în sufragerie.
Pentru o secundă privirile părinţilor mei se întâlniră, şi, cu toate că, în mod normal, părinţii care se uită lung unul la altul sunt oarecum dezagreabili, eu nu mi-am putut reţine zâmbetul.
La fel ca toate camerele din casa familiei Brannick, sufrageria era practic goală. Se găsea acolo o canapea care arăta ceva mai bine decât monstruozitatea din Sala de Război, iar tata şi Cal se aşezară pe ea. Eu m-am instalat de cealaltă parte a tatei, Aislinn şi Izzy au rămas în cadrul uşii, iar mama se cocoţă pe braţul canapelei, lângă mine.
Tata oftă şi mâna îi tremură uşor atunci când şi-o aşeză peste a mea.
— N-am cuvinte să-ţi spun cât de bine îmi pare să te văd.
Mi-am înlănţuit degetele într-ale lui.
— Şi mie. Vreau să spun că şi mie îmi pare bine să te văd pe tine, evident.
Zâmbind, el mă strânse de mână.
— Da, atâta lucru am dedus şi eu.
— Cum aţi găsit locul ăsta? întrebă Aislinn, năruindu-mi orice speranţă că am fi putut avea un moment frumos în familie. E protejat împotriva celor din soiul vostru.
— Există o breşă la aproximativ un metru de aici, în colţul nord-vestic, răspunse Cal. Baricadele nu funcţionează acolo. Le pot repara dacă vreţi.
Aislinn fu evident luată prin surprindere, însă îşi reveni repede.
— Nu-i nevoie. O s-o trimit pe Finley să le refacă mâine-dimineaţă.
De vreme ce surorile Brannick erau descendentele unei puternice vrăjitoare albe, unele păstrau încă urmele unor puteri. Se pare că ăsta era şi cazul lui Finley.
— Poţi merge s-o ajuţi, adăugă Aislinn, adresându-i-se lui Izzy. E timpul să înveţi să faci baricade.
— Cât despre cum v-am găsit, spuse tata, n-a fost uşor. Cal mi-a zis că te-a trimis la familia Brannick, însă, când a încercat să-şi folosească magia ca să te repereze…
— A fost ca şi cum ai fi dispărut, completă Cal. Nu funcţiona nicio vrajă de localizare, niciun blestem de urmărire.
— Itineris-ul a fost de vină, i-am explicat eu. N-a ştiut cum să se comporte cu mine, acum, că sunt „dez-vrăjită“.
Tata dădu din cap în semn de aprobare.
— Am bănuit eu. Oricum, ne-am petrecut ultimele câteva săptămâni pe drum încoace. Lui Cal nu i s-a părut înţelept să iau Itineris-ul în… starea mea, deci mă tem că am fost nevoiţi să călătorim în stil tradiţional.
— V-a luat trei săptămâni cu avionul din Anglia până în Tennessee? întrebă Aislinn, ridicând o sprânceană.
— N-am venit direct aici, răspunse Cal, încrucişând braţele la piept, cu o expresie mânioasă pe chip. Au fost multe alte chestii de care a trebuit să ne

ocupăm.
— Ce fel de chestii? am întrebat.
Tata se ridică în picioare şi începu să se plimbe de colo până colo.
— După ce clanul Brannick şi L'Occhio di Dio au atacat sediul Consiliului astă-primăvară, mai rămăseseră în viaţă doar cinci membri.
— N-am fost noi, replică Aislinn. Şi nici Ochiul, de altfel.
Tata se opri din plimbat şi se holbă la ea.
— Poftim?
Aislinn îi istorisi pe scurt aceeaşi poveste pe care mi-o spusese şi mie cu o seară înainte, despre bănuiala că surorile Casnoff ar fi pus ele însele focul, doar ca să poată da vina pe inamicii lor. Când încheie, tata părea cu zece ani mai bătrân.
— Aş vrea să pot spune că e absurd. Însă, după ce am văzut-o pe Lara Casnoff făcând… în orice caz, ceilalţi trei membri ai Consiliului au fost ucişi când a fost distrusă Abatia Thome.
Asistasem la omorârea unuia dintre cei trei, Kristopher, însă am fost uluită să aflu că şi ceilalţi doi, Elizabeth şi Roderick, pieriseră.
— Eu şi Lara suntem singurii membri rămaşi, continuă tata. Eu nu sunt – arătă înspre tatuajele sale – tocmai util. Mai sunt şi mort pe deasupra.
— Cum?
— La câteva zile după incendierea Abaţiei Thorne, Lara a convocat o uriaşă reuniune la Londra, în casa unui mag foarte influent, îmi spuse Cal. Am reuşit să fac o vrajă ca să devin invizibil şi m-am strecurat înăuntru. Cred că erau câteva sute de Prodigium în sala aia. Oricum, acolo a făcut Lara marele anunţ conform căruia tatăl tău ar fi fost ucis de către Ochi. Făcu semn cu capul înspre Aislinn. Cu ajutorul clanului Brannick.
Aislinn scăpă câteva înjurături în barbă, iar mama îşi lăsă capul în jos.
— OK, am rostit lent. Uite ce-i, pricep că e de rău, dar nu poţi să apari pur şi simplu şi să zici ceva de genul: „Hei, iată-mă! Nu-s nici pe departe mort!“?
— As putea, răspunse tata, dar, dacă surorilor Casnoff le convine să fiu decedat, ceva îmi spune că n-aş rămâne „nici pe departe mort” pentru multă vreme.
— Ce scop crezi că au? întrebă mama.
Tata se uită la ea, apoi la mine.
— Să îngrozească fiinţele Prodigium într-atât, încât folosirea demonilor să pară singura soluţie viabilă. O au pe Daisy şi s-ar putea să-l fi prins şi pe Nick. N-a mai existat niciun atac în care el să fi fost implicat.
în noaptea în care surorile Casnoff o folosiseră pe Daisy împotriva Ochiului, Nick scăpase şi dezlănţuise un soi de masacru. Gândul la el încă mă făcea să mă cutremur.
— A spus ceva despre demoni la marea reuniune? l-am întrebat pe Cal.
El clătină din cap.
— Nu explicit. N-a zis decât că ea şi sora ei au un plan ca să scape lumea de Ochi şi de familia Brannick o dată pentru totdeauna.
— Apropo, interveni tata, Sophie, ai mai luat legătura cu Archer Cross?
Toate privirile din încăpere erau aţintite asupra mea, şi am simţit o nevoie ciudată de a-mi acoperi faţa.
—Nu. Mă gândeam că poate… M-am întors către Cal. L-ai văzut? Când ai intrat să-l scoţi pe tata din Abaţia Thome?
Nu că mă aşteptam ca el să-mi răspundă: „Da, l-am văzut. De fapt, îl am în buzunar. Poftim!” Dar, când Cal se uită în ochii mei şi spuse: „Tatăl tău era singur în celulă când am ajuns acolo”, cuvintele lui îmi provocară o durere

fizică.

„Eşti norocoasă”, mi-am amintit eu. „Tatăl tău e aici. La fel şi Cal. Iar Jenna se află în siguranţă. Ce şanse aveai să-i primeşti pe toţi înapoi?”

— Uşa celulei fusese dărâmată, continuă Cal, aşa că eu şi tatăl tău ne-am închipuit că fusese luat de Ochi.

— Nu-ţi aminteşti nimic? l-am întrebat pe tata.

El clătină din cap cu regret.

— Mă tem că eram inconştient.

Vârându-mi mâinile în buzunare, am spus:

— Sunt sigură că ai dreptate. Probabil e cu Ochiul.

Şi ori îl ţin pe post de mag domestic, ori au aflat despre colaborarea noastră şi l-au omorât. În orice caz, Archer era pierdut.

Gândul acesta fii atât de dureros, atât de puternic în mintea mea, încât îmi trebuiră câteva secunde să-mi dau seama că tata vorbea în continuare:

— … cu siguranţă nu e singurul care a dispărut.

Aislinn se retrăsese iar în cadrul uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Deci tânărul Cross a dispărut, la fel şi ambele surori Casnoff, zise ea, socotind numele pe degete. Demonii lor de asemenea.

— Şi insula Graymalkin, spuse Cal atât de încet, încât la început am fost sigură că nu-l auzisem bine.

— Stai aşa, cum? am întrebat.

— Hecate Hall şi insula pe care se afla au dispărut, răspunse tata.

— Cum e posibil? întrebă mama de la locul ei de pe canapea.

Tata îşi îndreptă privirea spre ea, şi, din nou, ceva se petrecu între ei.

— Nimeni nu ştie, explică el în cele din urmă. Dar, la câteva zile după incendierea Abaţiei Thome, întreaga insulă pare să se fi făcut nevăzută. Era acolo, şi, la un moment dat, în locul ei n-a mai rămas decât oceanul gol. Eu cred că nu a dispărut cu adevărat, ci că surorile Casnoff au ascuns-o din cine ştie ce motiv.

— Crezi că acolo sunt? l-am întrebat după ce mi-am recăpătat glasul.

Mi-a revenit în minte senzaţia pe care o avusesem în ziua când eu, Cal şi Jenna părăsiserăm Hex Hall. O premoniţie că n-aveam să ne mai întoarcem niciodată. Amintirea m-a înfiorat.

— E logic, spuse tata. Insula Graymalkin e locul în care au invocat demoni. Ani de zile a fost căminul Anastasiei. Nu-mi vine să cred că au abandonat-o pur şi simplu. Şi…

Tata lăsă fraza neterminată, frecându-se din nou la ochi. Dădu să se întoarcă pe canapea, dar se poticni. Mama sări şi-l prinse de braţ, în timp ce Cal veni lângă el de cealaltă pane. Împreună îl aşezară jos.

— Călătoria l-a stors de puteri, zise Cal. I-am făcut nişte vrăji de protecţie, însă tot e destul de slăbit.

— Tfe rog, nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă! zise tata, însă epuizarea îi şterse orice urmă de asprime din voce.

— Destul pentru seara asta! spuse mama, şi am observat că nu-şi luase mâna de pe braţul tatei.

Aislinn încuviinţă.

— Trebuie să-i explic lui Finley ce se întâmplă. Îşi încleştă maxilarul si murmură: Si să schimb două vorbe cu Torin. Voi doi, li se adresă ea tatei şi lui Cal, rămâneţi aici în noaptea asta! Putem hotărî mâine ce facem mai departe.

Nu-i fusese uşor să-i lase să rămână. Îmi dădeam seama după buzele ei încordate. Cred că şi tata a intuit asta, pentru că a înclinat capul cu respect.

— Îţi mulţumesc, Aislinn.

— Pot să doarmă în corturi, îmi zise ea.

Uitasem de ele – ciudatele structuri din pânză pe care alţi Brannick le folosiseră pe vremea când existau alţi Brannick. M-am gândit să menţionez paturile de campanie de la subsol, dar poate că Aislinn nu era tocmai împăcată cu ideea de a avea mai mulţi Prodigium sub acoperişul ei.

Părăsi încăperea, urmată de Izzy. De îndată ce ele plecară, tata se lăsă pe spătarul canapelei şi închise ochii.

— Ar trebui să rămâi aici în noaptea asta, îi spuse mama. În corturile alea abia dacă se poate sta, şi, după toate aventurile prin câte ai trecut… îşi drese glasul. Oricum, niciunul dintre voi nu trebuie să înfrunte natura în noaptea asta.

Tata nu făcu decât să dea din cap, fără să deschidă ochii. Însă Cal ridică din umeri şi spuse:

— Eu sunt obişnuit să dorm afară. În plus, voi probabil că aveţi nevoie să petreceri… ăăă… puţin timp în familie.

Dădu să plece, dar tata mi se adresă:

— Sophie, de ce nu-i arăţi Iui Cal unde să se instaleze? Vreau să discut puţin cu mama ta între patru ochi.

— A! am zis, băgând mâinile în buzunare. În regulă. Bine.

Ultima dată când fusesem singură cu Cal, mă sărutase. Cu siguranţă fusese un sărut de genul: „S-ar putea să murim, aşa că doar ne luăm adio (poate) “. Chiar şi aşa, el era, teoretic vorbind, logodnicul meu (cu alte cuvinte, fiinţele Prodigium nu sunt destul de ciudate, au şi căsătorii aranjate pe deasupra). Logodna ridicase prietenia noastră la un nivel superior de stânjeneală.

Cal aruncă o privire peste umăr în direcţia mea, şi, nu sunt sigură, dar mi se păru că, pentru o secundă, ochii îi căzură pe buzele mele. Am încercat din răsputeri să nu înghit în sec şi l-am urmat în vreme ce ieşea din cameră.

Capitolul 10

Am parcurs amândoi în tăcere drumul de la casă până la corturi. Mă oprisem în bucătărie să iau una dintre lanternele cu baterii din care familia Brannick părea să aibă un stoc inepuizabil. Umbrele ni se întindeau în faţă, aproape lipite, chiar dacă nu mergeam foarte aproape unul de altul. Încă mă gândeam atât de mult la Archer, încât nici n-am văzut semicercul de structuri care înconjura tabăra decât după ce am ajuns practic în mijlocul lui.

Ceea ce familia Brannick numea „corturi” erau de fapt nişte construcţii destul de solide. Acoperişurile erau făcute din pânză groasă, însă, în loc să fie clădite pe pământ, erau ridicate pe platforme din lemn. Existau chiar şi trepte ce duceau în interiorul fiecăreia.

— Uau! am exclamat când ne-am oprit. Astea nu sunt chiar corturi. Sunt mai degrabă nişte cabane. Arată de parcă un cort şi o cabană ar fi avut un copil. O „corbană”.

Fusese o glumă proastă. O glumă stupidă, în care nu pusesem niciun pic de suflet. Archer ar fi râs oricum, mi-am zis eu, şi, din nou, durerea m-a izbit în piept, lăsându-mă aproape fără suflare.

Cal rămase tăcut, aşa că am întins braţul, făcând semn înspre corturi:

— Alege-ţi unul dintre ele! Toate sunt goale.

Fără să se uite la mine, Cal se îndreptă către cel aflat chiar în faţa noastră şi dădu la o parte pânza de la intrare. Mi-am dat seama că probabil ar fi

trebuit să-i dau pur şi simplu lanterna, în loc să-l urmez înăuntru, dar, până să-mi vină mie gândul ăsta, el se afla deja înăuntru.

Am urcat scările şi m-am strecurat prin uşa de pânză.

— Uau! am zis din spatele lui. Nu e tocmai Abaţia Thome, hm?

Pe platforma uzată din lemn se găseau două piese de mobilier: o masă pliantă şi un pat scund, asemănător cu cele din subsol. Desigur, doar pentru atâta era loc. Cortul era micuţ, şi brusc am avut o senzaţie de claustrofobie.

Am pus lanterna pe masă. Aş fi vrut ca raza ei de lumină să fie mai mare. Apoi mi-am băgat mâinile în buzunarele de la spate şi am oftat îndelung. Cal se aşeză pe pat, facându-l să scârţâie uşor sub greutatea lui. Îşi sprijini coatele pe genunchi, cu mâinile încleştate în faţă, dar tot nu spuse nimic.

— Uite, am început eu pe un ton mult prea ridicat, dacă ţi-e… ăăă… foame sau ceva, mă pot duce să văd ce e prin bucătărie. Probabil să fugi ca să-ţi scapi pielea şi să târăşti un demon fără puteri prin toată lumea ţi-o fi stârnit apetitul, nu?

De îndată ce am rostit cuvintele, m-am crispat mental atât de tare, încât mă mir că nu mi-am întins ceva în creier.

— Nu mi-e foame, răspunse el cu voce joasă.

— Super! am zis. Atunci te las singur, să dormi.

Cu obrajii în flăcări, m-am îndreptat către intrare.

În clipa aceea am auzit din spatele meu:

— M-am gândit la tine. În fiecare zi.

Am îngheţat, ţinând încă în mână cortina de pânză ce slujea drept uşă.

— Ttei săptămâni e mult când te întrebi unde-o fi cineva, continuă el cu vocea puţin răguşită. În tot timpul ăsta m-am gândit că poate am greşit spunându-ţi să le cauţi pe surorile Brannick.

M-am întors. Am fost tentată să fac o glumă ori să-i dau o replică sarcastică, orice ar fi putut risipi tensiunea dintre noi. În schimb, am spus:

— Şi eu m-am gândit la tine.

El ridică privirea şi se uită în ochii mei.

— Cal, tu… i-ai salvat viaţa tatălui meu. Ai încercat s-o salvezi pe a lui Archer. Mă durea pieptul s-o spun cu voce tare, însă m-am străduit să continui: E un gest incredibil, nici nu ştiu de unde să încep. „Mulţumesc” nu prea ajunge, înţelegi? Şi nu ştiu dacă există vreun cos cu fructe suficient de mare ca să…

El se ridică în picioare şi, deodată, braţele sale mă cuprinseră, iar faţa mi se lipi de pieptul lui. Avea un miros plăcut, familiar, şi am simţit lacrimi în ochi când i-am pus mâinile pe spate şi l-am tras mai aproape de mine. El îmi mângâie părul.

— S-ar putea să fie teafăr, Sophie, murmură Cal. Ochiul s-ar putea să-l fi scos de acolo.

Am închis ochii.

— Ştiu, am şoptit. Nu e vorba de asta. Adică, e vorba de asta, dar nu numai. E… Totul e absolut oribil, Cal.

El mă strânse în braţe şi mai tare.

— Ştiu. După ce Graymalkin a dispărut…

Răsuflă îndelung, dar nu mai zise nimic.

Nici măcar nu mă gândisem la asta. Cât de mult iubea Cal insula. Mi-am amintit ce-mi spusese pe când eram la Thome, cum se simţise mereu ca acasă pe Graymalkin. Eu eram obişnuită să mă consider oarecum fără adăpost, însă Cal locuise la Hex Hali de la vârsta de treisprezece ani.

M-am tras înapoi ca să-l pot privi în ochi.

— Îmi pare rău, i-am zis eu. Pentru tot.

Am citit pe chipul lui tot ceea ce simţeam şi eu. Confuzie, neajutorare, singurătate. Şi cred că această ultimă emoţie m-a făcut să mă ridic pe vârfuri şi să-mi lipesc uşor buzele de ale lui. Nu voiam să fie un sărut adevărat, ci mai mult un gest de mulţumire şi de alinare. Însă, când am dat să mă retrag, Cal îmi cuprinse obrajii în palme, îşi lipi gura de a mea şi, uite-aşa, am avut fără îndoială un sărut adevărat.

L-am sărutat la rândul meu, în timp ce îi strângeam tricoul în mâini. Pentru o clipă a fost plăcut. Ei, da, de fapt, mai mult decât plăcut. M-am simţit ocrotită şi consolată, iar braţele lui erau nespus de calde în jurul meu.

Apoi, dintr-odată, m-am retras, cu obrajii arzând.

— O, Doamne, acum îmi pare rău, am zis, întorcându-i spatele şi ştergându-mi obrajii cu mâini tremurătoare.

Înainte mi se păruse doar că atmosfera din cort era tensionată. Acum simţeam că mă sufoc în ea. Din spatele meu l-am auzit pe Cal oftând.

— Nu, mie îmi pare rău, spuse el. Amândoi suntem… Suntem într-un loc ciudat.

M-am răsucit cu fata către el şi am schitat un zâmbet şovăielnic.

— Şi metaforic, şi la propriu, am zis, arătând spre cort.

Cal îmi întoarse zâmbetul.

— Probabil ar trebui să te duci. Să vezi ce face tatăl tău. Putem vorbi mai mult mâine-dimineaţă, când lucrurile n-o să mai fie atât de…

Fraza rămase neterminată, şi, în cele din urmă, el se mulţumi să ridice din umeri.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Corect. Mâine.

I-am simţit privirea în spate în timp ce ieşeam din cort şi a fost ca şi cum ea mi-ar fi rămas acolo, un punct fierbinte între omoplaţi, în timp ce alergam înapoi spre casă.

Îl sărutasem pe Cal. Din nou. Cu adevărat.

Cuvintele îmi bubuiau în cap în ritmul paşilor şi nu ştiam dacă stomacul îmi tresare de vinovăţie ori de bucurie. Mâinile încă îmi tremurau când am deschis uşa din spate. Casa era ciudat de tăcută, şi m-am strecurat în sufragerie. Tata stătea încă pe canapea, cu ochii închişi, respirând superficial. Mama era aşezată pe podea lângă el, cu o cană alături din care ieşeau aburi. Îl privea cu o expresie ciudată: tristă, speriată şi… încă într-un fel. Abia dacă îi atinse pielea cu degetul când urmări conturul însemnelor purpurii de pe mâna lui.

M-am retras înainte să apuce să mă vadă.

în timp ce urcam la etaj, mă simţeam nesigură şi goală pe dinăuntru. Uneori cred că avem o limită a numărului de emoţii pe care le putem trăi în acelaşi timp, iar eu clar mi-o atinsesem pe a mea. Între reapariţia tatei şi a lui Cal şi sărutul de mai devreme…

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor şi am tras aer în piept, tremurând. Dap. Cu siguranţă avusesem parte de tot ce puteam suporta într-o singură seară.

Când am deschis usa dormitorului si am văzut ceva lucind blând, fantomatic, am gemut.

— Nu în seara asta, Elodie! am suspinat eu. N-am chef.

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

Cea care stătea în mijlocul camerei mele nu era fantoma lui Elodie.

Era a lui Archer.

Capitolul 11

— O, Doamne, a funcţionat! spuse el, şi pe chipul fantomatic i se citi uşurarea.

Spre deosebire de a lui Elodie, vocea lui era clară, puternică si atât de familiară, încât inima mi s-a frânt din nou.

Am rămas încremenită, cu spatele la uşă. Chiar dacă imaginea era estompată, îi zăream rânjetul.

— Hm… Mercer? Nu te-am mai văzut de aproape o lună. Mă aşteptam la ceva de genul: „Ah, Cross, dragostea inimii mele, flacăra pasiunii mele, cât am tânjit!…“

— Eşti mort, am izbucnit, apăsându-mi stomacul cu mâna. Eşti o fantomă, si tu crezi că…

Veselia îi dispăru de pe faţă şi ridică mâinile.

— Stai puţin! Nu-s mort. Pe cuvânt!

Inima încă îmi bubuia în piept.

— Atunci ce naiba eşti?

Archer păru aproape fâstâcit când scotoci prin buzunarul cămăşii şi scoase la iveală un soi de amuletă atârnată pe un lănţişor subţire din argint.

— E o piatră vorbitoare. Te face să apari în faţa oamenilor cam ca o hologramă. Ştii tu: „Ajută-mă, Sophie Wan Kenobi, tu eşti singura mea speranţă!”

— Şi pe asta ai furat-o din pivniţa de la Hecate?

Archer adunase tot felul de şmecherii magice de pe vremea când eram trimişi în subsolul de la Hex Hali.

— Nu, răspunse el ofensat. Am găsit-o într-un… magazin. Cu chestii magice. Bine, da, am furat-o din pivniţă.

Am traversat încăperea cu paşi iuţi şi i-am dat un pumn în plexul solar. Mâna mi-a trecut drept prin el, dar tot am simţit o oarecare satisfacţie.

—Ticălosule! am strigat, lovindu-l în cap. M-ai speriat de moarte! Cal a zis că probabil ai fost luat de Ochi, iar eu am crezut că aflaseră că noi doi lucram împreună şi te-au omorât, ticălos arogant ce eşti!…

— Îmi pare rău! strigă el fluturând din braţele translucide. Am… am crezut că, dacă vorbesc, o să-ţi dai seama, şi n-am vrut să te sperii, dar nu sunt mort! Aşa că vrei, te rog, să nu mai dai în mine?

M-am oprit.

— Simţi ceva?

— Nu, însă tot e oarecum supărător să te văd năpustindu-te cu pumnii spre mine.

Stăteam la câţiva centimetri unul de altul. Mi-am lăsat braţele moi pe lângă corp.

— Nu eşti mort.

— Nici cât negru sub unghie, răspunse el.

Apoi îmi zâmbi. Era un zâmbet sincer, vesel, şi m-am trezit că obrajii încep să mă doară. Atunci mi-am dat seama că şi eu aproape râdeam.

— Deci hologramă înseamnă… am spus în cele din urmă.

— Înseamnă acorporal, da. Cam nasol, având în vedere că sunt o grămadă de lucruri foarte corporale pe care aş vrea să ţi le fac în clipa asta.

Obrajii mi s-au încins în vreme ce privirea îmi cobora pe buzele lui. După

care mi-am amintit că trecuseră doar zece minute de când mă aflasem în braţele altcuiva. Sărutasem buzele unui alt tip.
M-am întors de lângă el, sperând să nu observe nimic, şi m-am aşezat pe pat.
— Şi unde eşti? am întrebat, strângându-mi genunchii la piept.
Chiar dacă avea un aer fantomatic, am remarcat o undă de vinovăţie pe chipul lui.
— La Roma, răspunse el. Ori, dacă vrei să fiu mai precis, mă ascund într-un dulap aflat într-o vilă din Roma.
Nu m-a mirat să aflu că era împreună cu Ochiul. La urma urmei, nu fusese ăsta cel mai optimist scenariu în ceea ce priveşte scăparea lui din Abaţia Thome?
— Ce-i cu faţa asta? mă întrebă Archer.
Mi-am strâns genunchii şi mai tare.
— Care faţă?
— Asta de parcă ţi-ar veni să plângi sau să vomiţi. Poate chiar amândouă.
Ah, bucuria de a avea inversul unei feţe impasibile!
— A fost o seară nebună. De fapt, au fost câteva săptămâni nebune.
Nu ştiam cât timp aveam la dispoziţie să discut cu Archer, aşa că i-am oferit cea mai scurtă versiune a celor întâmplate de când părăsisem Abaţia Thorne. El stătu, mă ascultă şi nu păru surprins decât atunci când i-am spus că mama făcea parte din neamul Brannick.
— Deci ăsta-i motivul pentru care suntem aici, am încheiat eu, relaxându-ne împreună cu familia Brannick. Iar azi şi-au făcut apariţia tata şi… ăăă… Cal, şi acum tu. A fost o seară destul de aglomerată.
— Cum au reuşit Cal şi tatăl tău să dea de tine? De când am plecat de la Thome, eu am tot încercat cu o chestie asemănătoare unui GPS magic şi abia azi te-am reperat.
— Când am părăsit Abaţia, Cal mi-a zis să mă duc la familia Brannick, aşa că au sperat pur şi simplu să mă găsească aici. E posibil să fi fost prima dată când am avut şi eu noroc din… ăăă… 2002 sau cam aşa ceva încoace.
Archer surâse, apoi imaginea lui începu să dispară şi să reapară.
— Drace! bombăni el, lovindu-şi piatra de la gât. Bine, se pare că nu mai am multă vreme la dispoziţie, aşa că o să fiu scurt.
Ochiul nu ştie decât că surorile Casnoff au dispărut. N-au mai fost raportate alte atacuri din partea demonilor, dar cu siguranţă se pune ceva la cale. Doar că ei nu ştiu ce.
— Asta zicea şi tata.
— Noi le căutăm pe vrăjitoarele Casnoff, dar până acum nimic. E ca şi cum am fi cu toţii în aşteptare.
— Şi noi la fel, i-am spus eu. Deci… ce facem acum, Cross? Ai de gând să rămâi cu Ochiul?
Archer se uită peste umăr.
— Nu ştiu, răspunse el când se întoarse cu faţa spre mine, vorbind mai încet. Dar nu cred că aş avea unde să mă duc altundeva.
— Ai putea veni aici.
El zâmbi la auzul replicii mele şi întinse o mână fantomatică. Mi-am lipit degetele de ale lui, chiar dacă nu-l puteam simţi.
— Mi-aş dori să pot, îmi răspunse. Dar sunt urmărit îndeaproape în perioada asta. Pentru moment, probabil că ar fi mai sigur pentru mine să rămân aici. Să joc puţin după cum îmi cântă ei.
M-am uitat la mâinile noastre.

— O să te mai văd?
— Categoric, spuse el. Nu ţi-am promis c-o să ne giugiulim într-un castel?
Chicotind, mi-am retras mâna.
— Ai promis. Şi c-o să mă scoţi în oraş. C-o să mă scoţi de-adevăratelea, fără spaime, săbii ori strigoi.
— Bun atunci! replică el. Imediat ce salvăm lumea de o invazie a demonilor, o să fim doar eu, tu şi Applebee's[2].
Mi-am dat ochii peste cap, dar zâmbeam deja.
— Ah, cât romantism!
Surâsul i se estompa încet-încet.
— Ne mai vedem, zise el, pe un ton serios de data asta. Promit. Se apropie de mine, încât piciorul translucid îi dispăru în pat. Mercer, eu...
Apoi, fără nicio veste, clipi şi dispăru.
— Ah, fir-ar! am gemut către camera goală.
Oftând, m-am prăbuşit între perne şi am închis ochii. Zăceam aşa de câteva minute, când, brusc, am avut senzaţia că nu mai eram singură.
Aşa cum era de aşteptat, când am redeschis ochii, Elodie stătea cocoţată la picioarele patului, urmărindu-mă cu o expresie de nepătruns.
În cele din urmă rosti fără voce:
— Îl iubeşti?
Am avut nevoie de câteva secunde până să-i spun:
— Da. Cred că da.
Ea încuviinţă, ca şi cum ăsta ar fi fost răspunsul pe care-l aştepta.
— Aşa mi s-a părut şi mie.
Deodată mi-am dat seama că, dacă aveam să-l mai revăd vreodată pe Archer, noul obicei al lui Elodie de a se instala în corpul meu când i se năzărea putea deveni... ciudat.
— Îi pare rău, să ştii, am spus eu. Pentru că te-a minţit. Şi pentru c-ai fost omorâtă.
Ea dădu din umeri.
— Nu-i vina lui.
Începea să-mi iasă mult mai bine să citesc de pe buze. Acum nu mai trebuia să repete nimic.
— Alice a fost de vină. Si, de vreme ce surorile Casnoff erau responsabile de transformarea ei într-un demon, bănuiesc că până la urmă a fost vina lor.
— O să le oprim, i-am spus eu. Nu ştiu cum, dar o s-o facem.
Elodie se uită lung la mine.
— Serios? Am auzit ce-a zis tipul ăla din oglinda magică, despre cele două variante de viitor pentru tine.
— Nu le-aş ajuta niciodată pe surorile Casnoff, am zis eu automat, dar n-am putut să nu simt un fior pe şira spinării amintindu-mi de vorbele lui Torin.
Mi s-a părut că o văd pe Elodie oftând. Greu de spus, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, ea nu respira.
— Ei bine, chiar dacă n-o să treci în tabăra întunecată, tot stai destul de prost. Taică-tău şi-a pierdut puterile. Tii e ca şi cum nu le-ai avea, pentru că eu cu siguranţă nu pot să preiau controlul de fiecare dată când dai de necaz. Fetiţele alea două nu sunt în stare nici să omoare un vârcolac, iar Aislinn Brannick e singură, oricât ar fi de tare. Maică-ta se pricepe mai bine la cărţi

2 Restaurant dintr-un lanţ american, cu mâncăruri simple şi o atmosferă degajată, lipsită de pretenţii

decât la arme, iar Torin e enervant şi inutil. În principiu, singurul în stare să te ajute e Cal, care poate va reuşi să amâne inevitabilul în clipa când surorile Casnoff şi demonii lor domesticiţi o să te facă bucăţele. Dar, oricum, multă baftă!
Şi, cu acest mic discurs însufleţitor, dispăru.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţă m-am trezit participând la ceea ce era probabil cel mai ciudat mic dejun văzut vreodată. M-am uitat prin încăpere şi am încercat să-i cuprind cu privirea pe toţi cei care se aflau acolo: eu, mama, tata, Aislinn şi surorile Brannick şi Cal. Ah, şi Torin, de vreme ce „micul dejun" consta din tarte dulci din pachet consumate în Sala de Război. Vorbele rostite de Elodie noaptea trecută îmi umblau prin minte. Noi chiar credeam că avem vreo şansă împotriva surorilor Casnoff?
— Trebuie să ştii tu ceva, îi spunea Aislinn lui Torin.
— Ştiu, răspunse el. Ţi-am zis, femeile alea se află pe blestemata lor de insulă.
— Care. E. Unde? întrebă Aislinn, probabil pentru a patra oară.
— În. Afurisita. Aia. De. Mare! răspunse Torin. Ridică braţele, şi mânecile de dantelă i se lăsară în jos. Nu ştiu de ce n-o puteţi găsi. E exact acolo unde a fost întotdeauna.
— După cum ţi-am spus, Aislinn, eu cred că au mascat cumva insula Graymalkin, interveni tata.
Se sprijinea greoi pe spătarul unuia dintre scaunele pliante. Cal stătea de-o parte a lui, mama de cealaltă. Ochii mi se întâlniră cu ai lui Cal, şi evenimentele din seara trecută îmi apărură fulgerător în minte. Degetele mele strângându-i bluza, buzele mele lipite de ale lui.
Brusc, mi-am îndreptat toată atenţia către Torin.
— Deci surorile Casnoff sunt la Hex Hali, am spus. Probabil cu demonii pe care au reuşit să-i creeze. Ce fac acolo? O petrecere la care ţopăie în draci? Cum nimeni nu zicea nimic, am adăugat: Pricepeţi? în draci? Pentru că toţi sunt… Bun, nu contează!
— Eu am priceput, spuse Izzy încet.
I-am aruncat un zâmbet recunoscător.
— Nu pot spune ce pun la cale, răspunse Torin. Doar că sunt acolo. Se încruntă la noi toţi. Nu le ştiu nici eu chiar pe toate. Ştiu numai că fata asta (arătă înspre mine) e cea care le va opri să folosească o armată de demoni pentru a stârpi toţi oamenii de pe faţa pământului.
„Sau care va conduce atacul." Gândul îmi răsări în minte, şi am simţit cum mi se formează mai multe noduri în stomac. Torin îmi făcu semn cu ochiul, moment în care m-am întrebat dacă nu cumva era capabil să citească şi gândurile. Sau poate doar mutra mea fusese cea care mă dăduse de gol.
Alungând imaginea cu mine în fruntea unei armate de demoni, am zis:
— Nici Ochiul nu ştie ce pun la cale.
Brusc, toată lumea din încăpere se holbă la mine, şi atunci mi-am dat seama ce tocmai spusesem.
— M-am… ăăă… văzut cu Archer noaptea trecută, am zis de parcă tocmai dădusem nas în nas cu el la Starbucks. A folosit o chestie numită piatră vorbitoare ca să… treacă pe la mine şi să… hm… mă salute.

— Şii te-ai hotărât să menţionezi asta abia acum? mă întrebă tata.
— Când am ajuns aici, voi deja ţipaţi la Torin, am replicat numaidecât. Nu prea am avut ocazia să strecor şi eu o vorbă. În plus, Archer nu ştia nimic, zău! Sau, cel puţin, nimic în plus faţă de noi. Nu mi s-a părut mare lucru. A stat aici doar vreo cinci minute.
— În camera ta? întrebă mama, ridicând din sprâncene.
— A fost intangibil! am strigat. Şi… fantomatic. Nu s-a întâmplat nimic nepermis minorilor, jur.
— Un membru al organizaţiei L'Occhio di Dio e iubitul tău? întrebă Finley neîncrezătoare.
Tata îşi drese glasul.
— În orice caz, începu el, salvându-mă de Finley, e bine de ştiut. Înseamnă că suntem cu toţii pe aceeaşi lungime de undă în ceea ce le priveşte pe surorile Casnoff.
— Corect, am spus. Adică nimeni nu ştie ce să facă mai departe. Nu prea văd cum ăsta ar putea fi un lucru bun, tată.
— Deci ce putem face? întrebă Finley. Pur şi simplu să stăm aici şi să le aşteptăm pe surorile Casnoff să facă o mişcare?
— Am putea merge la Lough Bealach, răspunse Aislinn.
— Ăsta e un loc sau doar ţi s-a împleticit limba în gură? am întrebat, drept care m-am ales cu o uitătură furioasă.
Tata scoase un sunet gâtuit care putea fi luat drept râs. Îşi acoperi gura şi zise:
— Lough Bealach e un lac din Irlanda. Dacă nu mă înşel, cândva a fost un loc sacru pentru familia Brannick.
— Un loc cât se poate de sacru, răspunse Aislinn. Pe vremuri era responsabilitatea clanului Brannick să-l păzească.
— Ce-i acolo care trebuie păzit?
— Se presupune că ar fi o cale de acces spre infern, răspunse mama.
— Dacă urmează să ne războim cu demoni, s-ar putea să ne prindă bine să adunăm cât mai multă sticlă demonică, având în vedere că e singura care poate ucide o astfel de creatură, spuse Aislinn. Şi n-o putem lua decât din infern.
— Adică să ne ducem dracului la propriu? am întrebat.
Nimeni nu mă luă în seamă.
— N-am putea intra, zise Finley. Niciunul dintre noi n-ar supravieţui unei călătorii în iad. Îţi trebuie o magie neagră foarte puternică pentru a face aşa ceva. Dacă Sophie ar mai avea puteri, poate că ea ar fi reuşit, însă fără ele…
Clătină din cap. Atunci interveni tata.
— Sophie are puteri.
— Hm, da, am încuviinţat. N-am fost supusă Deposedării. Dar sunt blocate aici. M-am lovit în piept. Nu ştiu ce a însemnat cuvântul ăla pe care Consiliul l-a rostit când mi-a pronunţat sentinţa, dar el mi-a blocat magia.
Tata se întinse şi mă luă de mână.
— Îţi mai aduci aminte ziua în care am studiat grimoarul din Abaţia Thome? Era în cartea aia o vrajă pe care te-am pus s-o atingi cu mâna.
îmi aminteam. Nu reuşisem să-mi dau seama ce soi de vrajă era, însă, când o atinsesem, simţisem o bufnitură puternică drept în mijlocul sternului.
Abia acum mi-am dat seama că acela era locul în care îmi simţeam mereu puterile zvârcolindu-se.
— A fost o vrajă de protecţie, explică tata. Are grijă ca niciodată puterile să nu-ţi poată fi luate cu totul. Indiferent ce vrajă de legare ar fi aruncată asupra

ta, nu trebuie decât să atingi acele inscripţii anume ca să-ţi recapeţi magia.
I-am strâns mâna atât de tare, încât probabil l-a durut.
— O, Doamne! am exclamat cu răsuflarea tăiată.
Să-mi recapăt magia! Să nu mă mai simt neajutorată! Să nu mai fie nevoie ca fantoma lui Elodie să facă vrăji pentru mine! Aveam o şansă de a le opri cu adevărat pe surorile Casnoff. Spei anţa şi entuziasmul îmi năvăliră în suflet.
Apoi, ca un duş rece, îmi veniră în minte spusele lui Torin din seara anterioară. Eu, conducătoarea armatei demonice a surorilor Casnoff. Pentru asta ar fi trebuit să-mi recapăt puterile, nu-i aşa? Dar nu! Nu, minţea. Era absolut imposibil ca eu să mă aliez vreodată cu femeile alea într-un scop atât de oribil.
Mi-am mai amintit ceva.
— Trebuie să ating vraja aia. Care e în grimoar. Iar grimoarul e… unde, mai exact?
Stânjenit, tata privi în jos şi recunoscu:
— Fără îndoială, în mâinile surorilor Casnoff.
M-am dezumflat.
— Care se află pe o insulă imposibil de găsit. Jur pe toţi dracii că povestea asta pare cea mai sucită ghicitoare din lume!
— Poate că mai există o cale, sugeră Finley. Voi nu cunoaşteţi vrăjitoare sau magi care să fie în stare să-i redea puterile lui Sophie?
— S-ar putea, zise tata, însă îl cunoşteam de suficientă vreme ca să ştiu că, atunci când spunea „poate”, răspunsul real era, de obicei, „în niciun caz”.
— N-ar putea cineva să rostească pur şi simplu vraja? am întrebat.
Ştiam că mă agăţ de un pai, dar, dacă exista o şansă cât de mică să-mi folosesc din nou puterile, atunci aveam să profit de ea.
Tata scutură din cap.
— Nu. Vraja aceea a fost ţesută pe hârtie cu magia sângelui. Trebuie să fie atinsă. Cuvintele în sine n-au aceeaşi putere.
— N-oi avea eu magie neagră, dar puterile mele sunt destul de mari, se oferi Cal. Dacă am merge în Irlanda, există vreo posibilitate ca eu să intru în infern?
Tata îşi frecă absent ceafa în timp ce se gândea.
— Presupun că s-ar putea. Dar riscurile…
— Trebuie să facem ceva, spuse Cal pe un ton calm. Prefer să riscăm la Lough Bealach decât să aşteptăm aici.
— Băiatul are dreptate, spuse Torin, chiar dacă el şi Cal aveau probabil cam aceeaşi vârstă (mă rog, plus-minus cinci sute de ani, bănuiesc). Şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trecem printr-o perioadă de acalmie, dar se pregăteşte ceva. Simt o…
— O puternică tulburare a Forţei? l-am întrerupt fără să mă pot abţine.
Torin se încruntă.
— Am impresia că mă iei în râs, dar nu pricep la ce faci referire. În orice caz, puteri întunecate se pun în mişcare. Cu cât sunteţi mai pregătiţi, cu atât mai bine.
— Atunci să mergem! am spus.
— Poate că ar trebui să analizăm şi alte opţiuni înainte de a ne repezi în Irlanda, spuse tata, împingându-şi ochelarii pe nas. La urma urmei, Sophie, ai trecut prin nişte încercări grele.
— O să trag un pui de somn în avion. Uite ce-i, ne confruntăm cu eventualitatea unei armate de demoni. Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar, dintre toate lucrurile care mă îngrozesc, cuvintele astea sunt la egalitate cu

„obturaţie de canal” şi „şcoală sâmbăta”. Deja suntem cu trei săptămâni în urma lor. N-avem vreme să stăm aici şi să analizăm opţiuni, să citim cărţi ori să ascultăm profeţii tâmpite din gura fraierului ăstuia, am spus, arătând înspre Torin.

El făcu un gest care cred că reprezenta varianta retro a degetului mijlociu.

— Deci, da, am continuat. Poate că e o idee complet stupidă. Dar, dacă există măcar o şansă ca unul dintre noi să pătrundă în infern, atunci trebuie să profităm de ea.

— OK, îmi place de tine, spuse Finley şi îmi adresă un zâmbet larg. Se uită apoi către tata. Are dreptate. Dacă nu reuşim să găsim o cale de a Ie opri pe tipele astea Casnoff, atunci măcar trebuie să ne apărăm de ele. Iar singura cale este să mergem la Lough Bealach şi să luăm un purcoi de sticlă demonică.

Oftând, tata se prăbuşi pe unul din scaunele de lângă masă.

— E o călătorie zadarnică, zise el.

— Ai vreo altă idee? întrebă Aislinn.

El îşi lăsă capul pe spate, ca şi cum răspunsul avea să apară brusc pe tavan. Apoi se uită din nou la mine.

— Chiar vrei să faci asta?

— Poate Cal va reuşi să intre. Sau poate că nu. Oricum, n-o să realizăm nimic stând aici, unde-a-nţărcat mutul iapa. Fără supărare, am adăugat către Aislinn, care îmi făcu semn că nu-i nimic.

Tata se uită în ochii mei multă vreme, apoi, în sfârşit, încuviinţă dând din cap fără vlagă şi spuse:

— Ai dreptate. Dar cum ajungem acolo? Itineris-ul e prea periculos pentru tine şi ar putea fi letal pentru oameni, zise, arătând către mama.

— O să mă ocup eu din nou de compania aeriană, interveni Cal.

Răspunzând privirilor întrebătoare ale lui Finley şi Aislinn, tata ne lămuri:

— Cal a reuşit să facă rost de bilete şi să falsifice acte astfel încât să putem pleca din Anglia. Nu e cea mai încântătoare formă de a utiliza magia, dar e cu siguranţă utilă.

— Mi se pare corect, spuse Aislinn. În cazul ăsta, fetelor, strângeţi-vă lucrurile! Iar tu, Finley, ia-o înainte şi porneşte camioneta! Avem mult de mers până la cel mai apropiat aeroport.

M-am uitat roată prin încăpere la cei din jur – familia mea – şi am simţit cum mă cuprinde entuziasmul. Da, ideea mea risca să intre în istorie drept cel mai tâmpit lucru pe care-l făcusem vreodată, dar îmi părea atât de bine că aveam un plan, încât nici nu-mi păsa dacă se dovedea prost. Şi, privind la feţele celorlalţi, cred că toţi simţeau acelaşi lucru. Mă rog, cu excepţia lui Torin, care nu făcea decât să ne urmărească plictisit.

Le-am urmat pe Finley şi Izzy afară din cameră, apoi în sus pe trepte. Aproape că ajunsesem la etaj, când o lumină m-a orbit brusc. La început am crezut că era soarele ce pătrundea prin fereastra din capul scării şi am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii. Atunci mi-am dat seama că lumina ieşea din mâna mea. Am văzut cum o văpaie aurie mi se înfăşoară în jurul braţului, apoi se întinde în jos şi-mi acoperă bustul. Izzy se întoarse şi rămase cu gura căscată. Se întinse să mă apuce de mânecă, însă, sub ochii noştri, degetele îi trecură prin mine, şi braţul îmi dispăru.

Razele aurii se mişcau tot mai repede, încolăcindu-se pe trupul meu ca nişte şerpi. Mi-am văzut picioarele devenind translucide, apoi dispărând complet.

Totul se petrecu atât de repede, încât nici n-am mai avut timp să intru în panică. Tot ce-am reuşit să fac a fost să privesc în jos către mama, care urca

în goană scările spre mine, strigându-mă.

— Mamă!

Mi-am simţit buzele mişcându-se, dar de pe ele nu ieşi niciun sunet. Altcineva alerga pe culoar, şi mi se păru că era tata. Însă lumina aurie îmi acoperea ochii, orbindu-mă. Aveam teribil de ciudata senzaţie că eram îndoită şi trasă, ca şi cum cineva ar fi încercat să-mi împăturească trupul, iar mişcările erau atât de rapide, încât toate oasele îmi zornăiau. Parcă aş fi fost atrasă într-o tornadă.

Apoi, la fel de brusc, totul luă sfârşit.

Stăteam în picioare, ceea ce mi se părea un miracol, având în vedere cât de tare tremuram. Aerul îmi spinteca plămânii în răsuflări grele şi dureroase. Mi-am concentrat privirea asupra picioarelor şi am încercat să-mi amintesc cum să respir fără să par o morsă astmatică. În cele din urmă, şuieratul a început să semene mai mult cu un gâfâit, însă tot era ceva în neregulă cu ochii mei. Ştiam că purtam tenişi de un alb murdar, însă acum propriile picioare îmi păreau negre. Şi purtam şosete trei sferturi?

Am clipit iar. Acasă la familia Brannick fusesem îmbrăcată în blugi. Acum, de la genunchi în sus, am văzut un vârtej de carouri în albastru, negru şi verde.

Apoi mi-am ridicat privirea şi, dintr-odată, m-am oprit din gâfâit. Nici măcar nu mai respiram.

Casa părea chiar mai dărăpănată, iar ferigile care încadrau uşa din faţă erau moarte. Ceea ce fusese cândva o „adâncitură” pe veranda din faţă aducea acum cu un crater şi, chiar dacă eram în august, în stejarii care cândva umbreau clădirea nu se zărea nicio frunză.

Nu ştiam cum sau de ce, însă nu încăpea nicio îndoială.

Mă întorsesem la Hex Hali.

Partea A II-A

Dar na vreau să mă duc printre nebuni, spuse Alice.

— N-ai ce-i face, răspunse Motanul. Toţi suntem nebuni pe-aici.“

Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor

Capitolul 13

Nu stăteam singură pe peluza din faţa lui Hex Hali. O mulţime de elevi se învârteau de colo până colo, vreo sută în total, toţi părând la fel de uluiţi şi de tulburaţi ca mine. La câţiva metri distanţă am remarcat-o pe Taylor, o metamorfă cu care mă împrietenisem oarecum. Privirile ni se întâlniră.

— Sophie? spuse ea, nedumerită. De unde-ai apărut? Se uită în jos şi păru speriată să constate că purta uniforma Hecate. De unde am apărut? adăugă ea, mai mult pentru sine decât către mine.

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu.

În grupul de elevi începu să se creeze rumoare, şi am simţit cum confuzia se transforma în panică. Prin apropiere, două zâne (mi s-a părut că erau Nausicaa şi Siobhan) se îmbrăţişau în timp ce lacrimi viu colorate le picurau din aripi.

înaintând prin mulţime, nu reuşeam să aud decât frânturi de discuţii, însă

distingeam cuvinte precum: „lumină aurie“ şi „înhăţat din senin”. Deci ceea ce se petrecuse cu mine, li se întâmplase şi celorlalţi.

Trecusem prin multe în ultimele câteva luni, însă povestea asta mă paralizase pe dinăuntru. Stăteam pe peluza din faţa Hex Hali, îmbrăcată în uniformă, înconjurată de foştii mei colegi de şcoală, fără nici cea mai vagă idee ce-ar fi trebuit să fac. Acasă la familia Brannick concepuserăm, în sfârşit, nişte planuri. Să mergem în Irlanda, să ajungem la Lough Bealach. Să adunăm sticlă demonică.

Transportarea mea magică înapoi pe insula Graymalkin (care, la naiba, dispăruse) nu făcea parte din niciunul din acele planuri.

M-am răsucit, în căutarea altor chipuri familiare. Toată zona era înconjurată de o ceaţă densă, care nu-ţi permitea să vezi nimic dincolo de stejarii ce mărgineau aleea. Deasupra noastră, soarele era un disc fierbinte şi alb în spatele norilor cenuşii.

Încă zăpăcită, am pornit înspre clădire. Atunci am auzit:

— Sophie!

M-am întors. Palidă la faţă şi cu şuviţa ei roz decolorată, Jenna îmi adresa un zâmbet şovăielnic.

— Aici erai, îmi spuse de parcă am fi fost despărţite doar câteva minute, nu săptămâni întregi.

A fost un miracol că n-am trântit-o pe pietriş când m-am repezit la ea şi am luat-o în braţe. Îi simţeam lacrimile pe gâtul meu şi mă străduiam din răsputeri să nu-mi curgă nasul pe creştetul ei, însă amândouă râdeam.

— Ah, Jenna mea cea mică şi roz! am zis eu, pe jumătate chicotind, pe jumătate suspinând. În viaţa mea n-am fost mai fericită să văd un vampir!

Ea mă strânse şi mai tare.

— Iar eu n-am fost nicicând mai fericită să fiu strivită de un demon!

În clipa aceea nu-mi mai păsa că fusesem atrasă înapoi la Hex Hali printr-un soi de magie întunecată şi înspăimântătoare, nici că, probabil, urma să fiu ucisă într-un fel sau altul. Jenna se afla acolo, trăia şi eram împreună. Toate celelalte se puteau repara.

Când ne-am desprins una de alta, am observat o nouă piatră sângerie care-i atârna la gât, de data asta mai mare şi mai elegantă decât cea pe care obişnuia s-o poarte. Jenna îmi urmări privirea şi râse printre lacrimi în timp ce legăna piatra pe lănţişor.

— Da, am progresat, zise ea. Am primit-o de la Byron. S-a jurat că e sută la sută incasabilă.

Am ridicat o sprânceană, studiind montura elaborată, din argint şi ametist.

— E şi sută la sută lipsită de gust, dar, dacă te ajută să fii în siguranţă, atunci îmi place.

— O să-ţi iau şi ţie una la fel, pe care să scrie „cea mai bună prietenă*4 cu rune sau ceva.

Am râs auzind-o, probabil mai tare decât ar fi meritat gluma, însă eram atât de uşurată s-o văd, încât mi se învârtea capul.

— Deci chiar ai stat cu Byron în tot timpul ăsta?

Ea încuviinţă.

— Da. În noaptea aia, după ce tu te-ai întors împreună cu Cal şi Archer, ceilalţi membri ai Consiliului au intrat la mine în cameră. M-au dus într-un loc înfricoşător.

Jenna se cutremură amintindu-şi, iar eu am avut sentimentul că ştiam exact unde ajunsese: în camera ca o temniţă din subsolul Abaţiei Thorne, ce servea drept tribunal magic.

— Lara Casnoff voia să fiu trasă în ţeapă, continuă ea, şi în momentul acela i-am strâns din reflex mâinile într-ale mele. A zis că fusese o prostie să li se permită vreodată vampirilor să coabiteze cu fiinţele Prodigium, aşa că trebuia să fiu executată. Doamna Casnoff a cerut să se ocupe ea de caz.

O strângeam pe Jenna de mână atât de tare, încât probabil o durea. Mi-o imaginam îngrozită, tremurând, condusă la etaj de o persoană în care, cândva, avusese încredere, ştiind că moartea era aproape.

Aveam s-o ucid pe doamna Casnoff. Odată ce-mi recăpătăm puterile, aveam să-i zbor de pe cap coafura aia tâmpită.

— Slavă Domnului că am avut-o pe doamna Casnoff! spuse Jenna.

Am clipit.

— Poftim?

— Ea a fost cea care a luat legătura cu Byron. Tot ea mi-a luat piatra sângerie, deoarece, mi-a explicat, avea nevoie de o dovadă a morţii mele. Se pare că, atunci când înfigi ţepuşa într-un vampir, piatra sângerie îi explodează. Pe urmă m-a strecurat afară din casă printr-un pasaj din spatele…

— Din spatele unui tablou, am încheiat fraza.

Şi eu scăpasem din Abaţia Thome pe aceeaşi cale.

Dând din cap aprobator, Jenna reluă:

— Exact. Byron m-a întâmpinat la marginea proprietăţii şi mi-a dat asta. Îşi ridică pandantivul butucănos de la gât. M-a dus înapoi la Londra şi, dă-mi voie să-ţi spun, locul ăsta nici nu se compară cu ciudăţenia de cuib al lordului Byron. Dar am găsit-o acolo pe Vix, spuse ea surâzând.

Vix era iubita Jennei, vampir şi ea.

Apoi însă toată veselia îi dispăru de pe chip.

— Am auzit despre Thorne. Byron n-a aflat decât că nu ţi-a fost găsit trupul. Timp de aproape o lună n-am avut nicio veste si am crezut că…

Am cuprins-o iar în braţe.

— Ştiu, am murmurat. Multă vreme şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine.

Ea suspină şi se trase înapoi, frecându-şi nasul cu mâna.

— Oricum, dup-aia a început să audă tot felul de poveşti ciudate cum că ai fi fost la familia Brannick.

— Am fost, am răspuns eu, iar când Jenna făcu ochii mari, am ridicat mâna şi am zis: E o poveste foarte lungă şi promit să ţi-o înşir pe toată mai târziu. Versiunea condensată: mama e o Brannick, eu sunt păcătosul copil din flori al unei Brannick cu un demon, iar ştacheta disfuncţionalităţii în familie e acum la cote ameţitoare.

Jenna, spre marele ei merit, ştia când să accepte lucrurile aşa cum sunt.

— Bine, atunci.

— Chestiunea mai presantă acum e de ce ne-am întors la Hex Hali?

Prietena mea privi în jur, observând ceaţa nefirească şi aspectul ruinat (mă rog, mai ruinat) al clădirii.

— Ceva îmi spune că nu suntem aici pentru o reuniune cu foştii colegi.

— Şi tu ai fost atrasă într-un fel de tornadă magică? am întrebat-o.

— Nu, am zburat până aici în chip de liliac. E o chestie nouă pe care am învăţat-o de la Byron.

— Ha, ha! am replicat, lovind-o peste braţ.

Ea îmi întoarse zâmbetul şi continuă:

— Da, de fapt, am păţit acelaşi lucru. A fost ca şi cum aş fi fost smulsă prin aer cu nouă miliarde de kilometri pe oră. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Ce soi de magie poate face asta? Uită-te înjur, Sophie! Suntem vreo

sută aici. Toţi luaţi de Dumnezeu ştie unde, în acelaşi timp. Nu e doar o chestie foarte tare, e...

— Înfricoşătoare, am sfârsit eu.

Restul grupului începea să se adune în faţa clădirii, şi am avut neliniştitoarea senzaţie că toţi aşteptam ca cineva (sau ceva) să păşească pe uşa din faţă. Ca şi cum, dintr-o secundă în alta, doamna Casnoff avea să iasă şi să înceapă pur şi simplu un nou an şcolar. Eu şi Jenna am rămas lipite una de alta, în spatele mulţimii.

Cineva de lângă mine îmi înghionti umărul, şi m-am tras mai aproape de prietena mea ca să-i fac loc. Atunci o mână se strânse peste a mea.

Am ştiut cine era chiar înainte să întorc capul.

— Mercer! Archer îmi zâmbea. Ce ciudat să te întâlnesc aici!

Oricât mi-aş fi dorit, nu puteam să mă arunc pur şi simplu de gâtul lui şi să-l sufoc cu sărutări. Şi zău că-mi doream! Aşa că m-am mulţumit să-mi împletesc degetele într-ale lui şi să-l trag puţin mai aproape de mine.

Archer aici, în siguranţă, ţinându-mă de mână. Şi Jenna, lipită de mine pe partea cealaltă. Inima îmi era atât de plină, încât abia dacă mai puteam respira, şi, cu toate că încercam să fiu relaxată, vocea mi-a sunat un pic gâtuită când am spus:

— Bineînţeles! Totul se duce dracului, şi apari tu. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El ridică din umeri, chiar dacă ochii îi ardeau de aceeaşi emoţie care mă năpădise şi pe mine.

— Eh, Italia devenise plictisitoare. M-am gândit că aş putea foarte bine să văd ce mai puneţi la cale voi, domniţelor. Salut, Jenna! spuse el, dând din cap pe lângă mine.

Am simţit cum prietena mea se încordează puţin. Ochiul o omorâse pe prima ei iubită, cea care o şi transformase în vampir. Inutil să spun că Jenna nu era tocmai cel mai mare fan al lui Archer. Totuşi, îi răspunse cu o scurtă mişcare a capului.

— Bună, Archer!

— Deci şi tu ai fost înfăşurat într-o lumină aurie si atras într-un vârtej ca să fii adus aici? l-am întrebat pe Archer, încercând să mă concentrez asupra problemelor curente, nu a felului în care degetele lui îmi mângâiau palma.

— Hmm? A, da, lumină aurie, apoi a fost ca şi cum cineva mi-ar fi folosit corpul ca să facă origami. Pe urmă, zbang, m-am trezit la Hex Hali! Voi aveţi vreo idee ce se petrece?

Jenna fu cea care-i răspunse.

— Niciuna. Vezi pe cineva cunoscut?

— În timp ce vă căutam, am dat nas în nas cu Evan, magul cu care împărţeam camera. N-a fost... ăăă... prea încântat să mă vadă.

Archer îşi duse mâna la obraz şi tresări uşor. Părea puţin umflat şi începuse deja să i se formeze o vânătaie.

— Ah, aşa e! am spus. Aproape că uitasem diversele zvonuri care circulaseră pe seama lui după ce părăsise şcoala. Lumea crede că tu ai ucis-o pe Elodie. Şi că ai încercat să mă omori şi pe mine, aşa că poate ar trebui s-o lăsăm mai moale cu ţinutul de mână.

Nu ştiu sigur dacă Archer fu nedumerit, indignat ori o combinaţie între cele două, însă îmi dădu drumul la mână şi spuse:

— De ce...?

Dar, indiferent ce ar fi avut de gând să adauge, fu întrerupt când uşa din faţă a clădirii Hecate Hall se deschise încet, cu un scârţâit. Toate capetele se

întoarseră într-acolo, şi pot să jur că am auzit paşii venind din interior. Mi-am ţinut respiraţia, dorindu-mi să nu-i fi cerut lui Archer să nu mă mai ţină de mână.

Doamna Casnoff păşi afară în lumina slabă, îmbrăcată cu acelaşi costum pe care îl purta în ziua în care o cunoscusem. Era singurul lucru care nu se schimbase.

Părea însă cu zece ani mai bătrână decât ultima dată când o văzusem, iar mâinile îi tremurau când le întinse într-un gest larg de salut. Fusta şi sacoul albastru regal păreau să atârne pe trupul ei osos, şi pe bluza de mătase avea o pată întunecată.

Dar mai tulburător decât toate era faptul că părul ei blond-închis, pe care mereu îl pieptăna, ameninţa ori vrăjea ca să stea în cocuri ridicol de elaborate, era acum complet alb şi despletit, îi flutura în jurul capului ca o pânză de păianjen.

— Elevi ai Hecate Hall, spuse ea, şi vocea îi tremură ca unei băbuţe. Bine aţi venit pentru un nou semestru!

Capitolul 14

— Doamne Dumnezeule! murmură Jenna, chiar în timp ce eu mormăiam în barbă „Sfinte Sisoe!“

N-o să repet cele spuse de Archer.

Cineva din mulţime (cred că Taylor) strigă:

— Dar şcoala e închisă. Toată lumea zicea că…

Vocea i se stinse, iar una dintre zâne vorbi cu un glas puternic şi clar:

— N-aveţi niciun drept să ne aduceţi aici. Zânele nu mai sunt în alianţă cu restul fiinţelor Prodigium. În numele Seelie Court, vă cer să ne trimiteri acasă!

Ah! Asta fusese Nausicaa. Era singura dintre zâne care vorbea de parcă ar fi repetat pentru o piesă de teatru.

Jenna se aplecă mai aproape de mine şi spuse:

— Zânele au rupt alianţa? TU ştiai asta?

Am clătinat din cap chiar în clipa în care doamna Casnoff o ţintuia pe zână cu o privire furioasă. Oricât de plăpândă ar fi părut, încă era în stare să arunce o uitătură a naibii de urâtă.

— Alianţele şi tratatele n-au nicio însemnătate la Hecate Hali.

Odată ce ai fost elev aici, eşti devotat şcolii. Pentru totdeauna.

Schiţă un zâmbet care semăna mai mult cu o grimasă. Lucrul ăsta era prevăzut în codul de conduită pe care l-aţi semnat când ati fost trimişi aici.

Mi-am amintit de el – o broşură groasă pe care abia dacă îmi aruncasem ochii înainte să-mi mâzgălesc numele pe linia punctată. Brusc, mi-am dorit să am puterea de a călători în timp astfel încât să mă pot duce la Sophie cea de acum un an ca să-i trag un dos de palmă şi să-i spun să citească mai întâi.

— Sunt sigură că există multe întrebări, continuă doamna Casnoff, formulând ceea ce era probabil eufemismul anului. Dar, deocamdată, prezentaţi-vă în camerele voastre! Vi se va explica totul la întrunirea din seara asta.

— E o porcărie! strigă cineva.

M-am ridicat pe vârfuri şi am zărit un băiat înalt, cu păr roşcat.

— Evan, murmură Archer.

Mulţimea se dăduse la o parte din preajma tânărului în timp ce el o înfrunta

pe doamna Casnoff.
— Ce-aţi spus, domnule Butler? întrebă ea şi în clipa aceea semănă mai mult cu ea însăşi şi mai puţin cu o bătrânică fragilă.
— Ochiul şi familia Brannick ne ucid pe capete, iar şcoala a dispărut, naiba s-o ia! Şi acum noi ce-ar trebui, să începem pur şi simplu un nou an şcolar?
Nimeni nu mai şuşotea. De fapt, mi-am dat seama că se lăsase o tăcere nefirească. Vântul se oprise, nu se auzeau păsări, nici zgomotul îndepărtat al oceanului. Era ca şi cum insula şi-ar fi tinut răsuflarea.
— Destul! spuse doamna Casnoff. Aşa cum am precizat, întrunirea din seara aceasta va răspunde la toate…
— Nu! strigă Evan şi glasul îi răsună sonor în atmosfera neclintită. Eu nu pun piciorul în clădirea aia până când nu ne spuneţi ce naiba se întâmplă. Cum ne-aţi adus aici? De ce el e aici?
Băiatul îşi îndreptă degetul mare către Archer, şi mai multe persoane se uitară în direcţia noastră. Archer afişa o expresie plictisită, însă vânătaia de pe obrazul lui părea mai întunecată în contrast cu tenul palid.
— Domnule Butler! se răsti doamna Casnoff, îndreptându-şi spatele. Încetează! Acum!
Evan pufni.
— Îmi bag picioarele!
Fata de lângă el, o vrăjitoare pe care cred că o chema Michaela, îi puse o mână pe braţ şi îi spuse ceva, însă el o alungă.
— Eu în niciun caz nu-mi mai petrec încă un an într-un conac putred, ascuns de toată lumea. Nu când se apropie un război.
Cu acestea, băiatul îşi croi drum prin mulţime, şi tălpile lui stârniră un nor de praf pe aleea cu pietriş.
— Evan! răsună vocea doamnei Casnoff, şi de data asta în tonul ei se citea mai mult decât furia ori enervarea.
Sunase aproape ca un avertisment.
Însă Evan nu se întoarse.
— Ce naiba o să facă, o să înoate până pe continent? am spus în şoaptă.
Băiatul ajunsese deja la zidul gros de ceaţă care înconjura casa. Se codea, şi l-am văzut ridicând umerii, apoi strângând pumnii, ca şi cum ar fi încercat să se îmbărbăteze. Ridică o mână şi am zărit câteva scântei ţâşnindu-i din vârfurile degetelor. Se stinse aproape imediat, cu un pocnet slab ca de petardă udă.
Lângă mine, Archer flutură din propriile degete, însă ceva se petrecea cu magia lui.
— Se pare că nu-i voie cu puteri, murmură el.
M-am uitat înapoi spre Evan, gândind că probabil renunţase deja. Dar el păşise cu un picior în ceaţă.
Rămase o clipă încremenit, jumătate înăuntru, jumătate afară din pâcla cenuşie.
— Ce se întâmplă? întrebă Jenna. De ce nu se mişcă?
— Nu ştiu, am răspuns, iar Archer îşi strecură mâna înapoi într-a mea.
În clipa aceea, Evan începu să urle. Sub ochii noştri, ceaţa părea să formeze tentacule care se înfăşurau pe trupul băiatului. Unul dintre ele ţâşni în faţă şi îl înşfăcă de braţe, înghiţindu-i-le, în vreme ce un al doilea îi cuprindea pieptul. Al treilea i se încolăci în jurul capului, şi în aceeaşi clipă ţipetele lui Evan se opriră brusc. Apoi băiatul dispăru.
Nimeni nu se clinti. Cred că asta a fost partea cea mai ciudată, faptul că nu se auzi niciun strigăt, că nimeni nu leşină.

Totul fusese pe bune. Evan era... ei bine, dacă nu mort, cel puţin dispărut.

Ca la un semn, grămada de elevi se întoarse iar cu faţa către doamna Casnoff. Nu ştiu ce mă aşteptam ca ea să spună ori să facă. Să chicotească, poate. Sau să se uite de sus la noi toţi şi să declare cu un aer îngâmfat: „Eu i-am zis să nu se ducă".

Dar ea stătea sprijinită de balustrada verandei şi nu părea nici îngâmfată, nici satisfăcută, nici măcar macabru mulţumită. Doar bătrână, obosită şi poate puţin tristă.

— Mergeţi înăuntru! ne spuse fără vlagă. Repartizarea camerelor este aceeaşi ca în semestrul trecut.

Urmă o altă pauză, apoi, încet-încet, elevii aflaţi mai aproape de clădire începură să se târască în sus pe scări.

— Ce facem? întrebă Jenna.

— Bănuiesc că mergem înăuntru, am zis. Alternativa e să sfârşim mâncaţi de ceaţă. Cred că prefer să-mi asum riscul de a intra în scoală.

Am luat-o pe urmele celorlalţi şi ne-am croit drum spre verandă. Când am trecut pe lângă doamna Casnoff, m-am oprit. Nu ştiam sigur ce voiam să-i spun sau ce voiam să-mi spună ea mie. Simţeam doar că trebuia să ne recunoaştem cumva una pe cealaltă. Însă, chiar dacă mă aflam la niciun metru de ea, doamna Casnoff nici măcar nu privi în direcţia mea. Stătea lângă balustradă, răsuflând greu şi holbându-se la locul în care dispăruse Evan. În cele din urmă i-am întors spatele şi am intrat pe uşă.

Din interior se auzeau suspine şi hohote de plâns înfundate, aşa că m-am pregătit sufleteşte ca Hex Hall să arate la fel de rău ca si insula.

Nu mă pregătisem suficient.

Primul lucru care m-a izbit a fost căldura. Insula Graymalkin se afla pe coasta Georgiei şi era mijlocul lui august, aşa că deja avusesem de înfruntat o umezeală înnebunitoare afară. Însă clădirea fusese întotdeauna răcoritoare şi confortabilă. Acum părea sufocantă, cu un aer aproape prea dens ca să poată fi respirat. Mirosea a mucegai şi umezeală, iar tapetul se cojea din loc în loc. Prima dată când intrasem în ea, Hex Hali mi se păruse dezgustătoare şi murdară. Pe atunci fusese vorba de o vrajă care mă făcea s-o văd asa. Acum nu cred că mai era cazul.

Se petrecea ceva ciudat şi cu lumina. Îmi aminteam că holul principal fusese înainte bine luminat, însă acum era atât de întunecos, încât anumite porţiuni dispăreau în beznă.

Am făcut un pas înainte, şi ceva îmi trosni sub picior. Privind în jos, am văzut că erau cioburi de sticlă colorată. Atunci mi-am dat seama de ce toate păreau atât de schimbate. Uriaşa fereastră cu vitralii care domina întreg spaţiul era spartă. Pe vremuri, ea înfăţişa originea fiinţelor Prodigium: un înger uriaş cu o sabie în mână, care îi gonea din paradis pe cei ce aveau să dea naştere vrăjitoarelor, metamorfilor şi zânelor. Dar acum îngerului îi lipseau capul şi mare parte din sabie, şi o uriaşă gaură cu margini zdrenţuite apăruse drept în mijlocul celorlalte trei siluete. Arătau ca si cum ar fi fost tăiate în două de o creatură cu gheare uriaşe.

Din nu ştiu ce motiv, fereastra făcută ţăndări a fost cea care m-a afectat cel mai mult. Şi se pare că nu numai pe mine. La câţiva metri în faţa mea, patru vrăjitoare se zgâiau la îngerul decapitat, ţinându-se în braţe.

— Ce se întâmplă? se lamentă una dintre ele.

Nimeni nu avea răspuns.

Eu, Archer şi Jenna nu plângeam agăţaţi unul de altul, însă eram destul de tulburaţi când ne-am strâns pentru o mică consfătuire.

— Bun, am zis eu în cele din urmă. Putem să cădem cu toţii de acord că asta e poate cea mai aiuristică situaţie în care ne-am aflat vreodată?
— De acord, răspunseră ei la unison.
— Super! Am dat uşor din cap. Şi are careva vreo idee ce-ar trebui să facem în aceste condiţii?
— Păi, magia n-o putem folosi, spuse Archer.
— Iar dacă încercăm să plecăm, sfârşim mâncaţi de Monstrul Ceaţă, adăugă Jenna.
— Corect. Deci, niciun plan?
Jenna se încruntă.
— Altceva decât să ne legănăm o vreme în poziţie fetală?
— Da, şi eu mă gândeam să fac un duş din ăla în care te ghemuieşti într-un colţ complet îmbrăcat şi te pui pe plâns, propuse Archer.
Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs.
— Excelent. Atunci mergem cu toţii să ne trăim căderile psihice şi pe urmă ieşim cumva din încurcătura asta.
— Cred că cea mai bună variantă e să ţinem o vreme capul la cutie, spuse Archer. S-o lăsăm pe doamna Casnoff să ne creadă prea uluiţi ca să mai facem ceva. Poate că întrunirea din seara asta o să ne dea nişte răspunsuri.
— Răspunsuri, am oftat eu. Ar fi şi timpul.
Jenna îmi aruncă o privire ciudată.
— Soph, nu cumva tu… zâmbeşti?
Simţeam că mă dor obrajii, deci am înţeles că aşa era.
— Uite ce-i, trebuie să recunoaşteţi: dacă vrem să ne dăm seama exact ce pun la cale surorile Casnoff, ăsta e locul perfect.
— Gagica mea are dreptate, zise Archer şi-mi zâmbi.
Acum obrajii nu mă mai dureau, ci îmi ardeau.
Dregându-şi vocea, Jenna spuse:
— Bun, deci ne ducem cu toţii în camerele noastre, iar după întrunirea din seara asta ne regrupăm şi hotărâm ce e de făcut în continuare.
— Ne-am înţeles, am răspuns eu, în vreme ce Archer dădea din cap aprobator.
— Acum urmează să batem palma? întrebă Jenna după o pauză.
— Nu, dar, dacă vrei, pot să inventez o strângere de mână secretă, spuse Archer şi, pentru o clipă, îşi zâmbiră unul altuia.
Dar surâsul dispăru la fel de repede de pe chipul Jennei, iar ea îmi spuse:
— Hai să mergem! Vreau să văd dacă dormitorul nostru e la fel de „oribilizat“ ca şi restul casei.
— Bună idee! am spus.
Archer întinse mâna şi-şi trecu degetele peste ale mele.
— Ne vedem mai târziu, atunci? întrebă el.
Vorbise pe un ton degajat, însă îmi simţeam pielea încinsă acolo unde mă atinsese.
— Cu siguranţă, am răspuns, gândindu-mă că până şi o fată care trebuie să împiedice nişte vrăjitoare malefice să cucerească lumea poate, pe ici, pe colo, să-şi facă timp pentru pupat.
El se întoarse şi se îndepărtă. În timp ce-l urmăream cu privirea, am simţit-o pe Jenna holbându-se la mine.
— Bine, recunoscu ea, dându-şi ochii peste cap cu un aer dramatic. Archer e puţintel fermecător.
Am înghiontit-o uşor cu cotul.
— Mersi.

Ea se îndreptă către scări.
—Vii?
— Da, am răspuns eu. Vin imediat. Vreau doar să arunc o privire pe aici.
— De ce, ca să fii şi mai deprimată?
De fapt, voiam să mai rămân puţin la parter, ca să văd dacă mai apare cineva. Până acum îi văzusem cam pe toţi cei pe care mi-i aminteam din anul precedent petrecut la Hex Hali. Oare şi Cal fusese adus aici cu de-a sila? Teoretic, el nu era elev, însă doamna Casnoff se folosise deseori de puterile lui cu un an în urmă. Oare şi-l mai dorea aici?
Jennei i-am spus doar:
— Da, mă ştii doar. Îmi place să zgândăresc rănile.
— Bun. Scoate-o la iveală pe Nancy Drew[3] din tine!
Jenna urcă treptele în pas alergător. Eu am mai aşteptat în foaier cam un sfert de oră, însă nici urmă de Cal ori de vreuna dintre surorile Casnoff. Curioasă, am luat-o spre pivniţă. Se afla în capătul unui coridor îngust ce pornea chiar din foaier, şi, cu toate că drumul până acolo fusese mereu întunecos, acum era complet în umbră. Abia dacă am reuşit să disting uşa de lemn şi am fost nevoită s-o pipăi ceva vreme până să-i găsesc mânerul de fier. L-am răsucit, însă era încuiat. Bineînţeles.
— Am încercat deja, spuse Archer din spatele meu.
M-am bucurat că era întuneric şi nu mă putea vedea roşind din nou.
— Ţi-am zis, Cross. De acum nu mai accept decât săruturi în castele şi la Applebee's.
M-am întors cu spatele către uşă.
El păşi în faţă.
— Bine, dar, strict vorbind, suntem în afara pivniţei, murmură în timp ce mă lua în braţe.

Capitolul 15

De îndată ce buzele ni se întâlniră, m-am bucurat că stăteam cu spatele la uşă. Genunchii riscau dar să mă lase. Archer îmi cuprinse mijlocul cu braţele şi mă strânse tare, în vreme ce eu îi mototoleam în pumni reverele cămăşii şi îmi revărsam în sărutul acela toate trăirile din ultimele săptămâni: disperarea pe care o simţisem când îl crezusem mort, uşurarea de acum, când eram strivită între el şi uşa pivniţei.
Când, în sfârşit, ne-am dezlipit unul de altul, mi-am sprijinit braţele de gâtul lui şi am tras adânc aer în piept. Au trecut câteva clipe înainte să pot vorbi.
— Parcă spuneai că o să facem asta „mai târziu”.
El îmi sărută tâmpla.
— Au trecut vreo douăzeci de minute. Se consideră mai târziu.
Chicotind, am ridicat capul ca să-l privesc.
— Mi-a cam fost dor de tine.
În ciuda întunericului, l-am văzut zâmbind.
— Si mie mi-a cam fost dor de tine.
— Probabil că ar trebui să mă duc sus acum.
— Probabil că ar trebui, murmură el, coborându-şi gura spre a mea.

3 Tânără, detectiv amator, eroina unei serii de romane poliţiste iniţiată în anii '30

Când, în cele din urmă, am ajuns la Jenna şi la camera noastră, practic săream într-un picior. Însă de îndată ce am intrat pe uşă, veselia mi se dezumflă atât de repede, încât mai că am auzit-o pocnind.

— Of, frate! am spus încet. De ce nu încetez să mă mir când lucrurile se dovedesc a fi dezgustătoare şi deprimante?

Jenna stătea pe mijlocul patului ei.

— Şi eu care credeam că fereastra a fost partea cea mai rea, zise ea cu voce joasă. Sau, ştii tu. Dispariţia lui Evan. Dar acum chiar că-mi vine să plâng.

Dormitorul nostru nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi luxos, însă, graţie pasiunii obsesive a Jennei pentru roz, păruse… OK. Era cât pe-aci să spun „confortabil”, dar „lucios” şi „poate puţin ţăcănit“ sunt probabil nişte descrieri mai bune. Totuşi, fusese al nostru, şi niciodată nu-mi dădusem seama cât de mult contribuiseră luminile, eşarfele şi pătura de culoarea Zmeurei Electrice la transformarea cămăruţei acesteia într-un cămin.

Acum nu mai exista nicio lumina. Doar două paturi, împinse lângă pereţi opuşi, un birou uzat şi o măsuţă de toaletă ce se lăsa greoaie într-o pane. Oglinda de deasupra ei era veche şi crăpată, distorsionându-ne imaginea. Poate că de vină era lumina cenuşie pricinuită de ceaţa ori poate că pur şi simplu camera asta, la fel ca restul casei, fusese stoarsă de orice culoare. Oricum, dormitorul nostru nu mai era un cămin. De fapt, semăna îngrozitor de mult cu o celulă.

Am dat să-i spun asta Jennei în timp ce treceam pragul uşii. Dar, în secunda în care am intrat, uşa se trânti în spatele meu cu atâta putere, încât am tresărit. De-a lungul coridorului am auzit şi alte uşi trântindu-se, urmate de câteva strigăte înfundate.

— Încuiată? ghici Jenna.

Am tras de clanţă.

— Dap.

— Crezi că Archer a avut dreptate când a spus că toată lumea de aici e dez-vrăjită? Sau poate că ceaţa a făcut ca magia lui Lis şi Evan să se… dez-vrăjească?

Traversând încăperea către dulap, am oftat şi am spus:

— Pun pariu că puştii de aici sunt dez-vrăjiţi, dar nu prea contează. Am deschis uşile. Aşa cum bănuiam, înăuntru nu atârnau decât uniformele şcolii. Eu însămi sunt cam dez-vrăjită zilele astea, i-am spus Jennei peste umăr. Şi ar trebui să nu mai spunem „dez-vrăjit“. Începe să sune ciudat.

Ea se îndreptă de spate.

— Poftim?

— Ştii tu, când spui o chestie prea des şi…

— Sophie! zise Jenna, înclinând capul şi încruntându-se la mine.

Am oftat şi m-am aşezat pe patul meu, cu faţa către ea.

— Din cauza nu ştiu cărei vrăji a Consiliului, în prezent nu mai am nicio putere.

Cu o expresie mai blândă pe chip, Jenna răsuflă adânc:

— Ah, Soph! îmi pare foarte rău.

— Nu e aşa de nasol pe cât pare, i-am zis eu. Puterile nu mi-au dispărut de tot. Încă tresar aici, înăuntru, dar nu le pot folosi decât dacă ating o anume… uaaa!

— Ce-i?

Am străbătut camera şi m-am prins cu mâinile de tăblia patului ei.

— Există o vrajă în grimoarul familiei Thorne. Dacă o ating, îmi recapăt puterile. Iar tata era sigur că surorile Casnoff au luat cartea. Ar putea fi aici,

Jenna. M-am desprins de patul ei şi am început să mă plimb de colo colo. Magia bubuia în mine. Dacă am găsi-o, până la ora cinei aş putea să demonizez pe aici.

Şi, cine ştie, să-mi folosesc puterile împotriva surorilor Casnoff. La gândul asta mă cuprinse o teamă uleioasă, fierbinte, şi, brusc, mi se făcu greaţă.

— Sau ar putea fi în mâinile Larei.

—Poftim? am întrebat. Ah, Lara! Drace, la asta nu m-am gândit!

Mi-am simţit magia alunecându-mi înapoi pe fundul stomacului, aproape ca şi cum ar fi fost şi ea dezamăgită.

— Tot putem s-o căutăm, spuse repede Jenna. Sau e posibil ca Lara să-şi facă ea însăşi apariţia. Găsim noi o cale să-ţi recuperezi puterile, Sophie.

I-am zâmbit.

— Jenna, din nou, puterea ta de a fi Absolut Incredibilă mă uimeşte.

— E un talent, încuviinţă ea, dând din cap cu un aer sumbru.

Chicotind, am aruncat o pernă înspre ea şi, pentru o clipă, a fost ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Eram doar Sophie şi Jenna, pierzând vremea în camera noastră, pregătindu-ne să mergem la „Metode de execuţie magică de la 1500 până în prezent” sau vreun alt curs plicticos. Vreme de aproape o oră am stat pe paturile noastre şi ne-am povestit una alteia ce făcuserăm în ultima lună. Ea mi-a descris viaţa în cuibul lui Byron (aşa cum era de aşteptat, avusese parte de multă catifea, de băut sânge din cranii şi de „o seară dedicată artiştilor amatori, în versiunea lui Byron”, cum spunea Jenna, cutremurându-se).

— Mă întreb ce crede Vix că s-a ales de mine, zise ea. Stăteam chiar lângă ea când am fost smulsă înapoi aici.

— O să te întorci la ea, Jenna. Promit.

Nu ştiu sigur în ce măsură mă crezuse, însă dădu aprobator din cap.

— Ştiu. Bun, acum spune-mi despre familia Brannick!

Şi i-am spus, inclusiv despre Finley şi Izzy, despre reapariţia tatei şi a lui Cal. Ba chiar i-am mărturisit despre logodna mea, despre sărut şi despre tot ce se întâmplase cu Archer la Abaţia Thorne. Până să încep să-mi deşert sacul, nu-mi dădusem seama cât de multe secrete păstrasem faţă de Jenna.

Cred că până şi ea a fost uimită, pentru că ridică din sprâncene si zise:

— Uau! Vara asta ai fost mai ocupată decât credeam.

— Eşti supărată?

Se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu. Am impresia că ar trebui să fiu, dar… Oftă. Înţeleg de ce nu ţi-a fost uşor să-mi vorbeşti despre povestea cu Archer. În plus, am petrecut aproape o lună crezând că eşti moartă, aşa că acum mi-e greu să simt altceva decât „slavă Cerului, Sophie!”

Mă cuprinse un sentiment de uşurare.

— Păi, e bine. Pentru că, dacă vreau să fac lumină în orice se petrece pe aici, atunci cu siguranţă o să am nevoie de asistenta mea vampir.

Jenna pufni şi îşi dădu părul pe spate.

— Mă rog. E clar că tu eşti asistenta. Cu părul ăla şi cu toate replicile tale sarcastice.

— Hmm, am zis, prefăcându-mă că stau pe gânduri. Mda, tu ai o poveste de viaţă mult mai frământată.

Ea flutură din mână.

— Exact. Vampirul câştigă!

Am izbucnit din nou în râs. Apoi am privit pe fereastră. Cerul cenuşiu începuse deja să se întunece, iar ceaţa care înconjura clădirea părea să

şerpuiască.
Jenna deveni tăcută.
— Ce crezi c-o să se întâmple cu noi?
Primul răspuns care-mi veni în minte fu: „Nimic bun“, dar am luat-o pe după umeri şi i-am spus:
— O să ne descurcăm. Gândeşte-te la toate chestiile prin care am trecut deja! Crezi că o să ne stea nouă în cale puţină ceaţă ucigaşă? Ha!
Prietena mea nu părea convinsă, însă răspunse:
— Nu ştiu dacă eşti prea sigură de tine sau cu minţile rătădte, dar mersi oricum.
Cerul era aproape negru când, în sfârşit, uşa noastră se întredeschise. Glasul doamnei Casnoff, la fel de subţire şi de plăpând ca mai înainte, răsună în toată şcoala.
— Elevi, vă rog să vă prezentaţi imediat în sala de bal!
Eu şi Jenna ne-am alăturat grupurilor de copii care coborau scările. Acum nimeni nu mai plângea, ceea ce bănuiesc că era o îmbunătăţire.
— Bună, Sophie! spuse Taylor, apărând lângă mine. Vocea îi era uşor distorsionată pentru că îi ieşiseră colţii. Deci, despre ce-i vorba?
— De unde să ştiu eu? Sunt la fel de nedumerită ca toată lumea.
Ea se încruntă, gest care îi împinse incisivii şi mai în faţă.
Trecuse ceva vreme de când nu mai avusesem de-a face cu metamorfi. Uitasem cât de tulburători puteau fi. Prinşi între oameni şi animale, cu siguranţă erau în stare să te bage în sperieţi.
— Dar taică-tău e şeful Consiliului, zise ea. Iar tu ai stat toată vara cu Consiliul. Tiebuie să ştii ceva.
— Si ce caută Archer Cross aici? Ăsta fusese Justin. Vocea părea să i se fi schimbat peste vară, de vreme ce chiar rostise cuvintele, în loc să le scheaune. E un Ochi!
— N-a încercat să te omoare? Nausicaa pluti în sus şi mă privi cu ochi mijiţi. Atunci de ce vă ţineaţi de mână mai devreme?
De obicei, conversaţiile de genul ăsta se sfârşesc cu furci şi torţe, aşa că am ridicat mâinile într-un gest care am sperat să însemne: „Potoliţi-vă naibii toţi!“ însă Jenna interveni.
— Sophie nu ştie nimic! spuse ea, împingându-mă în spatele ei. [Poate că ar fi avut mai multă eficienţă dacă n-ar fi fost atât de scundă.] Şi, indiferent de ce ne-am afla aici, Consiliul n-are niciun fel de legătură cu asta. Nu mai spuse şi că toţi membrii conducerii, cu excepţia Larei Casnoff şi a tatei, erau morţi. Sophie e la fel de speriată ca noi toţi, aşa că încetaţi cu hăituiala!
Judecând după expresiile celorlalţi, am bănuit că prietena mea îşi arătase colţii, ba poate chiar le aruncase o privire cu ochi roşii.
— Ce se întâmplă aici? răcni o voce cunoscută.
Minunat! De parcă seara asta n-ar fi fost deja suficient de nasoală. Vandy, care era la Hex Hall o corcitură între o directoare de şcoală şi un gardian de închisoare, îşi croi drum prin mulţime, răsuflând greu. Tatuajele purpurii, urme ale Deposedării, păreau aproape negre în contrast cu tenul roşiatic.
— La parter, acum! în vreme ce grupul se punea din nou în mişcare, ea se uită furioasă la mine si la Jenna. Mai arată-ti colţii o dată, domnişoară Talbot, şi o să-i port pe post de cercei.
S-a înţeles?
E posibil ca Jenna să fi murmurat un: „Da, doamnă11, însă tonul ei spunea cu totul altceva. Am luat-o la fugă în jos pe scări, ca să-i ajungem din urmă pe ceilalţi elevi care se încolonau să intre în sala de bal.

— Măcar ceva nu s-a schimbat la Hex Hali, spuse Jenna.
— Mda, se pare că ticăloşia lui Vandy e o constantă. Mi se pare reconfortant.
Mai puţin reconfortant era aerul greţos de ciudat al şcolii pe timpul nopţii. Ziua, părea doar deprimantă. După lăsarea întunericului, era de-a dreptul sinistră. Vechile lămpi cu gaz de pe ziduri răspândeau pe vremuri o lumină aurie, plăcută. Acum, o nesănătoasă lucire verzuie scânteia din spatele sticlei lăptoase, aruncând umbre nebuneşti peste tot.
În vreme ce mergeam pe coridor, m-am oprit la uşa unuia dintre saloane. Fereastra cea mare, care dădea spre iaz (şi spre cabana lui Cal), era spartă. Ceaţa aceea îngrozitoare se revărsase în interior prin rama zdrenţuită a geamului şi forma un vârtej pe podea. Am observat că vreo câteva dintre fotografiile înşirate pe pereţi zăceau acum pe covor.
— Ştiu că „ce se întâmplă?11 a devenit practic o lozincă pe aici, i-am zis eu Jennei, dar pe bune. Ce se întâmplă?
Prietena mea se uită la ceaţă şi clătină din cap.
— E ca şi cum casa ar fi bolnavă, răspunse ea. Sau otrăvită. Şi insula la fel.
— Poate. Vreau să zic, surorile Casnoff au o groapă uriaşă pe care o folosesc ca să invoce demoni.
Eu şi Archer o descoperiserăm pe timpul verii, iar eu încă aveam coşmaruri în legătură cu strigoii care o păzeau.
— O magie atât de întunecată, atât de rea... Crezi că ar putea într-adevăr să infecteze locul?
Cu un aer îngrijorat, Jenna murmură:
— Nu m-ar mira.
— Ferestrele sparte sunt noua temă decorativă pe aici? întrebă Archer, apărând din spatele nostru şi vârându-şi capul în salon.
— Aşa se pare, am răspuns.
Încă priveam afară, când o lumină slabă se ivi în beznă. Îmi trebuiră câteva clipe să-mi dau seama că venea dinspre cabana lui Cal. Oare era ceva acolo? Oare Cal era acolo?
Dar lumina se stinse la fel de iute precum apăruse. Încruntându-mă, m-am întors cu spatele către uşă şi mi-am strecurat braţul pe sub al lui Archer. Apoi mi-am amintit ce spusese Nausicaa mai devreme. Probabil nu era cel mai potrivit moment să-mi arăt afecţiunea în public.
Toţi trei ne-am târât pe urmele celorlalţi în sala de bal. Aici măcar lucrurile păreau neschimbate. Sigur, sala de bal fusese mereu una dintre cele mai bizare încăperi din Hex Hall, aşa că asta nu însemna mare lucru. Totuşi, eram uşurată să dau cu ochii de obişnuita îngrămădeală de mese şi scaune şi nu de buturugi sau altceva.
Dar apoi am privit spre partea din faţă a camerei, şi toată uşurarea pe care o simţisem se evaporă. Doamna Casnoff stătea prăvălită pe scaunul ei obişnuit, holbându-se în gol. Părul îi era prins în coc, dar tot neîngrijit. Vandy stătea şi ea la masă, dar lipseau ceilalţi trei profesori pe care îi avusesem la Hex Hall: domnişoara East, domnul Ferguson şi, bineînţeles, Byron.
La celălalt capăt al mesei, îmbrăcată într-un costum albastru strălucitor şi zâmbind de parcă s-ar fi aflat la un banchet, stătea Lara Casnoff.

Capitolul 16

Cumva, am rezistat toată cina. Mă rog, mi-am tot plimbat mâncarea prin farfurie. Jenna şi Archer au făcut acelaşi lucru. De fapt, când m-am uitat în jur, n-am văzut decât farfurii pline. Poate că pe ceilalţi îi împiedicau să mănânce teama ori nervozitatea, însă în cazul meu era un amestec ciudat de furie şi exaltare. Lara Casnoff îmi răpise atâtea, iar puterile mă ardeau să-i fac ceva cu adevărat distrugător. Dar, în acelaşi timp, faptul că ea se afla acolo însemna că şi grimoarul era pe aproape. Tocmai mă gândeam la locul în care ar fi putut fi cartea, când Lara se ridică în picioare, bătu din palme şi anunţă:

— Dacă aţi terminat cu toţii de mâncat, atunci putem începe prezentarea.

— Crezi că o să urmeze un număr de dans? murmură Jenna în timp ce ne întorceam scaunele către partea din faţă a sălii.

Întotdeauna îmi plăcea o poantă bună, dar acum îmi era greu să chicotesc când mă uitam la femeia care încercase de mai multe ori să mă ucidă. Îmi doream să mă privească în ochi, ca un soi de recunoaştere a celor întâmplate astă-vară. Dar n-o făcu.

Aşezată pe scaun, cu Archer lângă mine şi cu ochii la Lara Casnoff care stătea în picioare în faţa noastră, am avut o senzaţie aproape copleşitoare de d£jâ vu. Oare chiar nu trecuse decât un an de când eu şi Archer ne aflaserăm în aceeaşi încăpere, practic doi străini? De când mă credeam o simplă vrăjitoare? De când Hex Hali era o scoală, si nu un soi de închisoare?

Lara ridică mâinile în semn de salut.

— Sunt sigură că toţi vă întrebaţi de ce sunteţi aici, spuse ea, si vocea ei răsună tare si clar în sala tăcută.

Toţi elevii stăteau nemişcaţi. Nu se mai simţea nimic din neliniştea şi furia care ne cuprinseseră mai devreme. Poate pentru că toţi ne doream răspunsuri. Sau poate pentru că ne era frică să nu fim şi noi mâncaţi.

— Mai întâi, permiteţi-mi să-mi cer scuze pentru aspectul actual al clădirii, continuă Lara, plimbându-se prin partea din faţă a încăperii.

Pocnetele tocurilor ei răsunau ca nişte împuşcături.

— Am concentrat foarte multă magie pentru protecţia voastră aici, la Hecate Hall, şi mă tem că asta a afectat casa în sine. Dar, în definitiv, şcoala asta n-a fost niciodată un hotel de cinci stele, nu-i aşa? Continua să zâmbească, însă privirea îi devenise mai dură. În orice caz, eu sunt Lara Casnoff şi voi lucra împreună cu Anastasia Casnoff ca directoare a şcolii în acest an. Sunt sigură că aveţi multe întrebări. Dar, mai întâi, cred că e timpul să vă spun adevărul despre evenimentele care au avut loc astă-vară.

O scânteie pâlpâitoare apăru lângă şoldul ei, şi am ştiut ce urma. Aşa cum mă aşteptasem, scânteia crescu până când se transformă într-un uriaş ecran strălucitor. Toţi ne-am pus mâinile streaşină la ochi când flăcările au năvălit pe ecran.

— Acesta este sediul Consiliului din Londra, spuse Lara peste zgomotele incendiului. Cu mai multe luni în urmă, L'Occhio di Dio, împreună cu un grup larg de membri ai familiei Brannick, au lansat un atac. Peste jumătate dintre membrii Consiliului au fost ucişi, iar asta e ceea ce-a rămas din sediu. Făcu semn către clădirea ce ardea, apoi glasul îi răsună din nou: Câteva luni mai târziu. Ochiul ne-a atacat sediul secundar din Abaţia Thorne.

Clădirea se ivi pe ecran, la fel de mare şi de impresionantă cum fusese în prima zi în care dădusem ochii cu ea. Privind-o, m-am simţit cuprinsă de un val de tristeţe. Fusesem fericită acolo. Fusesem şi speriată, şi aproape omorâtă de mai multe ori, dar chiar şi aşa. Acolo reuşisem să aflu mai multe despre trecutul meu. Acolo ajunsesem să-l cunosc pe tata.

Încă o dată am fost orbită de o puternică lumină portocalie, în vreme ce

construcţia era înghiţită de flăcări.

— Abatia Thome a fost distrusă. Eu si Anastasia am avut norocul să scăpăm cu viaţă. Din păcate, şeful Consiliului, James Atherton, n-a avut această şansă.

Mai multe capete se întoarseră în direcţia mea, şi m-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră pe chip. Când mi-am luat ochii de la ecran şi m-am uitat către Lara, am văzut că mă privea fix.

— Acum nu mai încape îndoială că suntem în război cu duşmanii noştri, spuse ea. Ochiul şi familia Brannick nu vor fi mulţumiţi decât atunci când toate fiinţele Prodigium vor fi şterse de pe faţa pământului. Bătu o dată din palme, şi ecranul se strânse la loc într-un punct minuscul, apoi dispăru cu totul. Şi de aceea vă aflaţi voi aici.

Mi-am dat seama că stăteam cu sufletul la gură.

— De ce aţi fost trimişi la Hecate Hali de la bun început? întrebă Lara.

Iniţial n-am crezut că aşteaptă cu adevărat un răspuns, dar ea făcu semn cu capul către una dintre vrăjitoarele mai tinere.

Rita se uită înjur, apoi răspunse:

— Pentru că am făcut ceva greşit. Ne-am dezvăluit puterile oamenilor.

Lara scutură din cap.

— Magia voastră n-a fost greşită, spuse ea. Magia voastră a fost prea puternică. N-aveţi de ce să vă ruşinaţi. Şi cu siguranţă nu e un lucru pentru care să fiţi pedepsiţi. Voi (întinse braţele larg) sunteţi cele mai valoroase fiinţe din comunitatea Prodigium. Simţiţi că puterile v-au scăpat de sub control, dar nu e aşa. Uneori ele sunt pur şi simplu prea mari ca să le puteţi stăpâni.

Semăna cu ceva ce-mi spusese Cal pe vremea când eram la Abaţia Thome – că vrăjile mele nu erau atât distructive, cât „prea mari".

— Deci o să ne învăţaţi să le controlăm? am auzit pe cineva strigând.

Zâmbetul Larei se întinse pe toată faţa, atât de larg şi de strălucitor încât devenea de-a dreptul terifiant.

— O să vă învăţăm ceva mai bun. Toţi aţi fost aduşi aici cu un scop foarte special.

— Nu e de bine, nu-i aşa? şopti Jenna.

— Poate pentru scopul ăsta special o să trebuiască să mâncăm negrese, am sugerat eu. Sau ceva gen să scoatem unicorni la păscut. Asta chiar ar fi posibil.

Ea mă privi cu atenţie.

— Probabil eşti foarte speriată.

Eram. Şi s-a dovedit că aveam dreptate să fiu, pentru că Lara continuă zicând:

— Vreme de sute de ani, fiinţele Prodigium au căutat o cale de a-şi spori forţele. De a deveni mai puternice. Invincibile, chiar.

Încă o dată, privirile ni se întâlniră.

— Iar acum am găsit-o. Clarice!

Vandy se ridică de la masă, ţinând în mână un săculeţ din catifea. Băgă mâna în el şi scoase de acolo o foaie de hârtie şifonată şi zdrenţuită pe care o ţinu deasupra capului astfel încât toată lumea s-o poată vedea. Magia începu să-mi danseze în piept.

— Ce-i aia? mă întrebă Archer.

N-am apucat să-i răspund.

— Bucata asta de hârtie e cheia salvării noastre, continuă Lara. Pe ea stă scrisă cea mai puternică vrajă creată vreodată. Vă poate umple pe fiecare cu cea mai puternică magie din univers. Şi nu doar o să vă ferească de duşmanii noştri, dar o să vă ajute să-i eliminaţi o dată pentru totdeauna.

Brusc, Archer şi Jenna mă înşfacară de câte o încheietură.
— Ce-i? am şoptit, uitându-mă când la unul, când la altul.
— Era să te ridici, răspunse Archer printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la Lara.
— Şi pe urmă probabil ai fi început să urli despre cum o să ne transforme în demoni, adăugă Jenna atât de încet încât abia dacă am auzit-o. Iar noi vrem să ţinem capul la cutie, bine?
Aveau dreptate. Lara deja se uita la mine, cu buzele curbate în acelaşi zâmbet înfricoşător. Voia să sar în sus, să încep să ţip despre demoni şi controlul minţii. În felul ăsta aş fi părut o ţăcănită şi lucrurile s-ar fi oprit aici. Aşa că, deşi simţeam că mor să stau acolo cu mâinile în sân, am rămas nemişcată.
Rânjetul i se mai înmuie pe măsură ce i-am susţinut privirea fără să zic nimic.
— Aşadar, acesta e motivul pentru care aţi fost aduşi aici cu toţii, zise ea, îndreptându-şi din nou atenţia către ceilalţi elevi. Ca să vă antrenaţi. Să vă pregătiţi. Şi să participaţi la un ritual care vă va face mai puternici decât v-aţi imaginat vreodată.
— Dacă suntem atât de valoroşi, de ce suntem ţinuţi aici împotriva voinţei noastre? întrebă Siobhan, una dintre zâne.
— Vrăjile care păzesc insula sunt pentru protecţia voastră, lătră Vandy, şi, chiar dacă ăsta nu era un răspuns, probabil că nu aveam să primim nimic mai mult, căci Lara se mulţumi să dea din cap aprobator şi să spună:
— Exact. Vom începe pregătirea pentru ritual mâine-dimineaţă, la prima oră. Deci vă sugerez să vă îndreptaţi cu toţii către camerele voastre şi să vă odihniţi.
Dacă e o „sugestie14, m-am întrebat eu, atunci de ce seamănă atât de mult cu o ameninţare? Dar, încet-încet, copiii începură să se ridice şi s-o ia spre uşă. Capetele se apropiau unele de altele şi se auzeau şoapte, însă nimeni nu protestă şi nimeni nu încercă să pună alte întrebări. Poate că şi ceilalţi se hotărâseră să se dea deocamdată la fund.
Şi totuşi mie îmi cam trecuse cheful.
Chiar dacă Jenna şuiera la mine să mă întorc, am traversat încăperea şi m-am oprit chiar în faţa Larei Casnoff, femeia care încercase să mă ucidă. Femeia care încercase să le ia vieţile lui Archer şi Jennei, care îmi supusese tatăl unui ritual care aproape că îl omorâse.
— O să-i transformi pe toţi în demoni? am întrebat. Ai uitat cum ultimul tău demon a luat-o razna şi a început să omoare oameni?
Ea nu răspunse.
— Cu siguranţă eşti o copilă plină de energie, Sophie.
— Iar tu eşti malefică şi superîngâmfată.
— Acum vrei să-mi spui, de fapt, că o să mă opreşti? Că n-o să scap basma curată? întrebă ea, ridicând o sprânceană. Căci, dacă asta ai de gând, dă-mi voie să-ţi ofer un sfat: lasă infantilismele!
Spunând acestea, îi înapoie hârtia cu vraja lui Vandy, care o puse la loc în săculeţ.
Le-am urmărit pe amândouă ieşind din sala de bal. Doamna Casnoff îşi ţâra picioarele în urma lor. În acest timp, Archer şi Jenna se apropiară de mine.
— Ei bine, acum ştim care le e planul, spuse prietena mea. Avem vreun contraplan?
— Le împiedicăm pe surorile Casnoff să creeze o armată de demoni, salvăm pe toată lumea şi plecăm naibii de pe insula asta. Pe urmă poate organizăm o

petrecere sau ceva. Ştii tu, ca să ne dăm mari cât suntem de grozavi.
— Sună destul de bine, spuse Archer, înghiontindu-mă cu umărul. Vreo idee mai concretă despre cum ar trebui să facem ceva din toate astea?
Luminile verzui din sala de bal clipiră şi se stinseră, iar eu am oftat:
— Niciuna.

Capitolul 17

În dimineaţa următoare, am fost azvârlită din pat de un ceas deşteptător în versiunea Hex Hali – urletul lui sonor era pe jumătate clopot, pe jumătate mârâit. În cameră era încă întuneric, iar când am aruncat o privire pe fereastră, n-am zărit decât afurisita aia de ceaţă.
Jenna era deja lângă dulap, de unde scotea o uniformă. Cu o seară în urmă, descoperiserăm că măsuţa de toaletă era plină cu tricouri albe şi pantaloni albaştri de pijama. Toate hainele aveau aceeaşi mărime, dar, când le puneai pe tine, se schimbau şi se suceau până când ajungeau să ţi se potrivească. Se părea că şi uniformele aveau aceeaşi proprietate, pentru că, atunci când Jenna îşi îmbrăcă fusta, tivul, care îi atingea gambele, i se prelinse în sus pe trup, până când se opri chiar sub genunchi.
— Nu ştiu dacă e o chestie comodă sau înspăimântătoare, spuse ea, inspectându-şi picioarele.
Dând pătura la o parte, m-am ridicat din pat şi m-am dus să-mi iau si eu uniforma.
— Eu aş tinde spre înspăimântătoare.
Jenna îşi punea sacoul, şi am observat că îşi muşca buza de jos, răsucind vizibil ceva în minte.
— Să ştii că e un obicei periculos pentru un vampir, i-am zis eu, făcând semn cu capul înspre buzele ei.
— Ce? A, da! spuse ea. Scuze, eram doar… Soph, dacă marele lor plan e să-i transforme pe toţi în demoni, de ce te-au adus pe tine aici? Sau şi pe mine, la urma urmei? Chiar acum câteva luni Lara voia să mă omoare. Ce-o fi facut-o să se răzgândească?
Acelaşi gând mă ţinuse trează toată noaptea. Îmi tot repetam în minte, iar şi iar, vorbele lui Torin: eu, în fruntea armatelor demonice ale surorilor Casnoff, folosindu-mi puterile în favoarea lor. Ce căutam aici?
Dar Jennei nu i-am spus decât:
— Femeile astea sunt malefice şi perverse. Cine ştie de ce fac ceva? Mi-am dat seama că răspunsul n-o satisfăcea, aşa că am adăugat: Dar asta urmează să aflăm noi, nu? Azi începe operaţiunea „Nancy Drew merge la Hex Hall“!
Jenna deschise gura să spună ceva, însă în clipa aceea un fulger apăru în mijlocul încăperii. Ea ţipă, iar eu am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii în timp ce sfera de lumină se transforma într-o imagine familiară: sera în care obişnuiau să se ţină cursurile de autoapărare. Imaginea tridimensională se rotea încet, şi glasul Larei umplu camera.
— Toţi elevii să se prezinte imediat în seră!
Încruntându-mă, am fluturat mâna prin mijlocul vrăjii.
Aceasta s-a risipit ca fumul, apoi a dispărut.
— A naibii fiţoasă! am bombănit. I-a fost greu să ne anunţe aseară? Sau să facă doar chestia cu vocea?
Jenna încă se holba la locul în care apăruse vraja.

— Ce crezi c-o să ne facă acolo?
— Păi…
N-am mai apucat să continui, că am zărit un alt fulger şi m-am trezit spunând:
— Uite ce-i, n-o să vă omoare, aşa că poate ar trebui să vă calmaţi puţin.
Jenna clătină uşor din cap, ca şi cum tocmai aş fi pălmuit-o.
— Poftim?
„Spune-i că eşti eu! Sau că eu sunt tu. Nu contează!“ i-am cerut.
Nu mă aşteptam ca Elodie să reacţioneze. Nu-i stătea în fire să-mi asculte comenzile mentale. Dar, slavă Domnului, de data asta a făcut-o.
— Sunt Elodie, îi spuse ea Jennei.
Thrui cu atâta iuţeală explicaţia motivului pentru care mă putea folosi drept marioneta ei personală, încât Jenna nu putu decât să clipească drept răspuns.
— Dacă n-aş fi folosit magia mea în corpul ei, încheie Elodie, Sophie ar fi fost moartă de vreo zece ori până acum.
„OK, a fost doar de două ori”, am mârâit pe dinăuntru.
Elodie mă ignoră.
— Şi nu, spuse ea, ridicându-mi mâna ca să reteze următoarea întrebare a Jennei. Nu pot poseda pe nimeni altcineva. Crede-mă, încerc să intru în Lara Casnoff de când am ajuns aici. Ceea ce… e foarte aiurea.
Am simţit că ridic din umeri.
— Oricum, arătai ca şi cum ar fi fost cât pe ce să-ţi mănânci buza, ceea ce e total greţos, aşa că m-am gândit să intervin şi să vă liniştesc. Aseară, când încercam din răsputeri să posed pe oricine altcineva în afară de ciudata asta, le-am auzit pe surorile Casnoff discutând. Din câte am înţeles, transformarea unui vampir în demon li se pare o idee minunată, deci ăsta-i motivul pentru care te afli tu aici. Nicio înjunghiere în program.
Nu-mi dăduse prin cap s-o folosesc pe Elodie drept spion. „Ah, Doamne, e perfect!” am strigat. Mă rog, am strigat în minte. „Sigur că da! Ele nu te pot vedea decât dacă vrei tu. Poţi merge oriunde în şcoală şi…”
„Frate, nu aşa tare!” mă întrerupse ea. „Sunt în capul tău, aşa că foloseşte-ţi vocea interioară!”
Îmi dădu la o parte părul din ochi, bodogănind.
— Doamne, cum poate trăi în halul ăsta?
„Dacă promiţi să nu mă mai posezi când îţi vine, promit şi eu să fac un tratament cu ulei cald”, am replicat, iar ea pufni.
Jenna îşi încrucişă strâns braţele la piept.
— Deci, acum ne ajuţi?
Am dat ochii peste cap.
— Nu, eu sunt în echipa „Să cucerim lumea cu o armată de demoni“! Bineînţeles că vă ajut. Mai ales pentru ca, atunci când toate astea o să se termine, Sophie să poată reveni la probleme mai importante. Cum ar fi să mă dezlege de ea.
Jenna dădu din cap, cu un aer distrat.
— Zici că ai făcut magie prin intermediul lui Sophie. Poţi să încerci ceva acum? De exemplu, ceva simplu?
— Locul ăsta are un soi de blocaj pentru magie, spuse Elodie, chiar în clipa în care mie îmi venea în minte acelaşi gând. Nicio persoană neautorizată nu poate face vrăji.
— Corect, dar surorile Casnoff nu ştiu că tu eşti aici, răspunse Jenna, şi un rânjet i se întinse încet pe chip. O fantomă care foloseşte un demon neputincios pentru a face farmece? Pun pariu că la asta nu s-au gândit.

„Merită o încercare”, i-am zis eu lui Elodie. Ea păru să fie de acord cu mine pentru că degetele mi se ridicară, şi am simţit o undă de magie prin vene. Zburară scântei şi, în câteva secunde, şuviţa roz a Jennei avea aceeaşi nuanţă de blond platinat ca şi restul părului.

— Sfinte Sisoe! spuse ea, trăgându-şi părul în faţa ochilor.

A funcţionat!

M-am simţit cuprinsă de uşurare, fără să ştiu sigur dacă era a mea sau a lui Elodie.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă. Jenna sări în sus, iar Elodie îmi flutură mâna în direcţia ei. Părul prietenei mele redeveni roz strălucitor, apoi Elodie dispăru, lăsându-mă cu aceeaşi îngrozitoare senzaţie de dezorientare pe care o trăisem în seara cu vârcolacul.

M-am aşezat pe pat, încercând să-mi recapăt suflul, în vreme ce Jenna deschidea uşa. Vandy stătea în prag, uitându-se urât la noi, şi mi-am simţit inima tresărind. Ştiau. Simţiseră magia ce avusese loc aici, iar acum o trimiseseră pe Vandy să ne ia.

Am rămas aşezată, încercând să nu gâfâi îngrozită, în timp ce Jenna tremura fără nicio reţinere.

—Vi s-a cerut să vă prezentaţi în seră, spuse Vandy, uitându-se când la una, când la alta. Hai, mişcaţi-vă fundurile!

Ştiţi cum e să ai cea mai nepotrivită reacţie din lume la ceva? Eram atât de fericită să aflu că nu urma să fim luate pe sus şi omorâte, încât am izbucnit în râs. Dar într-un râs puternic, zgomotos, cu horcăieli. Jenna îmi aruncă o privire panicată, în timp ce căutătura lui Vandy deveni şi mai urâtă.

— Ce-i aşa de amuzant, domnişoară Mercer?

M-am ridicat pe picioarele care îmi tremurau şi m-am străduit din răsputeri să nu mai hohotesc.

— Scuze, e doar… ăăă…

— Aţi spus „funduri”, izbucni Jenna. Iar Sophie are un simţ al umorului cam infantil.

— Corect, am zis, prinzând ideea din zbor. „Funduri”. Ha ha!

Cred că dacă ar fi putut să ne ucidă atunci, pe loc, Vandy ar fi făcut-o. Dar se mulţumi să întindă un deget spre scări şi să zică:

— Daţi-i drumul!

Ne-am repezit să ieşim din cameră.

Afară cerul era la fel de sumbru şi de cenuşiu ca în ziua precedentă. Ceaţa părea să se fi îndepărtat puţin, aşa că ne-am putut croi drum până la seră fără teama de a fi mâncate. Totuşi, pământul părea moale sub picior, iar iarba, cândva de un verde strălucitor ca smaraldul, avea acum o nuanţă greţoasă maroniu-alburie, ca dosul pălăriei unei ciuperci. Când am trecut pe lângă un stejar uriaş, una dintre crengile înnegrite a pârâit ameninţător.

După ce ne-am asigurat că Vandy rămăsese îndeajuns de departe în urma noastră ca să nu poată trage cu urechea, mi-am aplecat capul înspre Jenna şi am zis:

— Bun, deci avem o fantomă-spion.

— O fantomă-spion care poate face vrăji, adăugă ea.

Am încuviinţat.

— Şi mai bine. Ceea ce înseamnă că avem şanse să jucăm pe picior de egalitate, până la urmă.

Jenna mă strânse de mână şi, pe măsură ce ne apropiam de seră, m-am simţit chiar optimistă. Mă rog, n-aveam de gând să încep să sar într-un picior sau aşa ceva (mai ales pentru că mi-era teamă să nu alunec în noroi), dar, una

peste alta, aveam impresia că lumea e mai bună.
Prin pereţii de sticlă ai serei i-am zărit pe cei mai mulţi dintre elevi stând în cerc şi am fost suficient de binedispusă încât să glumesc cu prietena mea:
— A, mă întreb dac-o să jucăm ţară, ţară, vrem demoni.
Ea izbucni în râs, dar sunetul i se opri în gât aproape imediat, când mulţimea din interior se risipi îndeajuns ca să ne dăm seama pe cine înconjurase.
În mijloc, cu lanţuri sclipitoare de magie înfăşurate în jurul încheieturilor, se afla Archer.

Capitolul l8

Eu şi Jenna ne-am strecurat pe uşă cât mai discret. Inima îmi bubuia în piept, şi nu-mi doream decât să mă reped la Archer, însă Lara stătea chiar lângă el, cu un rânjet trufaş întipărit pe faţă.
— Chestia asta cu datul la fund e nasoală rău, i-am şoptit eu Jennei în timp ce ne aşezam în spatele mulţimii de elevi.
Ea mi-a aruncat o privire înţelegătoare, apoi amândouă ne-am îndreptat atenţia către Lara.
— Elevi! am auzit-o spunând. Aşa cum mulţi dintre voi aţi aflat deja, domnul Cross aici de faţă este un membru al organizaţiei L'Occhio di Dio.
Se apropie de Archer şi îi descheie mai mulţi nasturi de la cămaşă, dând materialul la o parte, astfel încât să dezvăluie tatuajul cu negru şi auriu aflat chiar deasupra inimii. Am auzit mai multe suspine din mulţime. Desigur, toată lumea auzise că Archer era un Ochi, dar una e să auzi si alta e să vezi dovada cu ochii tăi.
— Iar Ochii sunt duşmanii noştri, continuă Lara, plimbându-se în jurul lui.
Privirile ni se întâlniră, şi el încercă să-mi zâmbească, însă îl vedeam tremurând.
Am strâns pumnii, înfigându-mi unghiile adânc în palme, îmi simţeam magia ca pe un tsunami, lovindu-se de pereţii temniţei sale.
— Dar domnul Cross e de departe cel mai rău membru al organizaţiei L'Occhio di Dio. Doreşte cineva să-mi spună de ce? Ochii Larei se opriră asupra mea. Domnişoară Mercer? De vreme ce pe tine a încercat să te asasineze anul trecut, de ce nu-i informezi şi pe colegii tăi în legătură cu pericolul pe care îl reprezintă domnul Cross?
— N-a fost trimis aici ca să mă as… asasineze, am insistat eu. Probabil aş fi părut mai sigură pe mine dacă nu m-aş fi bâlbâit la cuvântul „asasineze”. Mi-am dres vocea şi am continuat: A fost trimis ca să mă supravegheze, nimic mai mult.
— A fost trimis s-o supravegheze şi pe Elodie Parris? Şi de ce, domnişoară Mercer, ar fi Ochiul atât de interesat de tine?
Păşeam pe un teren nesigur, şi amândouă ştiam asta. Era ca şi cum Lara ar fi ţesut lanţuri magice şi în jurul meu, însă cu vorbe în loc de vrăji. Nu voiam să-mi recunosc natura demonică în faţa întregii şcoli (la urma urmei, toţi cei de la Hex Hall încă mă credeau o vrăjitoare obişnuită), şi-mi era teamă că orice aş mai fi spus, i-aş fi provocat şi mai multe necazuri lui Archer. Aşa că, deşi mi se întorcea stomacul pe dos, am coborât privirea şi am strâns buzele.
— Vă spun eu ce voia Ochiul de la Sophie, interveni Archer. Rânjea, însă vocea îi era gâtuită de durere. Auziserăm că e deosebit de talentată la nu te

supăra, frate! Şi, de vreme ce Ochiul organizează în fiecare vară un turneu de nu te supăra, frate!...

Vocea i se frânse într-un strigăt de durere, căci Lara îşi răsuci degetele, iar firele aurii de magie din jurul lui se încinseră pentru câteva clipe. A trebuit să-mi muşc obrazul ca să nu ţip.

—Archer Cross nu e doar membru al L'Occhio di Dio, ci şi trădător al propriului neam, spuse Lara, apropiindu-se de el. Reprezintă cea mai mare ameninţare cu care ne vom confrunta vreodată. Tocmai de aceea ne va fi foarte util.

Jenna îşi strecură mâna într-a mea şi îmi strânse degetele, în vreme ce Lara continuă:

— Astăzi îl vom folosi pe domnul Cross ca să ne antrenăm. Ritualul despre care v-am vorbit ieri-seară vă va spori puterile, dar mai întâi trebuie să văd de la ce pornim. Apoi, ca şi cum s-ar fi pregătit să arbitreze un meci, bătu din palme şi spuse: în regulă, toată lumea, aliniaţi-vă! Fiecare dintre voi va avea ocazia să-şi folosească cea mai puternică vrajă de atac asupra domnului Cross. Vă cer să nu faceţi nimic care să-l ucidă. Domnul Callahan e pregătit să-l vindece, însă şi puterile lui au o limită.

Cu gura uscată, am ridicat privirea. Fusesem atât de concentrată asupra lui Archer care stătea în mijlocul încăperii, încât nu-l observasem pe Cal, aflat chiar în partea din spate, sprijinit de spaliere. Avea braţele încrucişate la piept. Se uita la mine, şi expresia de pe chipul lui era un amestec ciudat de uşurare, furie şi încordare. Am ridicat degetele într-un soi de salut, iar el îmi răspunse cu o înclinare a capului. Jenna îmi urmări privirea şi mă strânse mai tare de mână.

— Cal, murmură ea. Încă un punct în favoarea noastră.

Şi aşa era. Păcat că nu m-am putut bucura de nimic, de vreme ce următoarele ore mi le-am petrecut urmărindu-mi colegii de clasă cum îl torturează pe Archer. Pentru că nu aveam magie, mi se dădu voie să stau pe margine şi să privesc. Iar Lara avu grijă să privesc într-adevăr. Prima dată când am încercat să închid ochii, mi-am dat seama că pleoapele îmi erau încremenite. Nu puteam să-mi mişc nici gâtul, încât întorsul capului ieşea din discuţie.

Michaela fu prima vrăjitoare la rând. Ezită, şi vraja ei de atac, când o aruncă în sfârşit, fii slabă. Ricoşă din pieptul lui Archer şi abia dacă-l făcu să se clatine pe călcâie.

Am crezut că poate o să facă toţi aşa. Sigur, Archer era „inamicul", însă adolescenţii ăştia nu păreau nişte criminali. Iar dacă n-ar fi fost Lara, poate că toţi s-ar fi purtat mai blând cu el.

Dar, când Michaela se duse să-şi ocupe locul la coada şirului, Lara îi aruncă în spate un fulger de magie care o îngenunche.

— Următoarea persoană care se va abţine intenţionat o va păţi mai rău, declară ea. M-am întrebat cum de putusem s-o consider vreodată drăguţă. Ori sănătoasă la cap.

Aşa că am stat acolo, cu lacrimile şiroindu-mi pe chip, şi m-am uitat cum Archer încasează vrăji de atac, una după alta, din partea vrăjitoarelor şi a magilor. Zânele îl îngheţară sau îl fripseră. Una născoci din nimic o viţă de vie care i se încolăci în jurul gâtului până când îl lăsă inconştient.

Nu vreau să vorbesc despre ce i-au făcut metamorfii.

După fiecare atac, Cal făcea câte un pas înainte şi îşi punea mâinile pe trupul lui Archer până când acesta îşi recăpăta cunoştinţa, se oprea din sângerat ori începea iar să respire. De fiecare dată când se ridica, Archer

părea mai palid, mai înfrânt, şi, cu cât Jenna se apropia mai mult de capătul rândului, cu atât mi se strângea stomacul mai tare. Ideea de a-mi vedea cea mai bună prietenă muşcând şi bând sânge din băiatul pe care îl iubeam era atât de aiurea, atât de greţoasă, încât nici măcar nu mă puteam gândi la asta. Slavă Domnului că, până la urmă, n-a mai fost nevoie!

Taylor veni la rând chiar înaintea Jennei, dar, după ce îngenunche lângă Archer ca să-l vindece, Cal ridică privirea spre Lara şi spuse:

— E destul. Încă puţin şi n-o să-l mai pot readuce la viaţă.

Ea se încruntă, însă flutură din mână si zise:

— Bine. O să ai ocazia mâine, domnişoară Talbot.

Îşi îndreptă atenţia către restul grupului. Toţi păreau… nici nu ştiu care e cuvântul potrivit. Dărâmaţi. Extenuaţi. Nu există trăire mai urâtă decât să fii obligat să-ţi foloseşti puterile pentru a răni pe cineva.

— Bună treabă pe ziua de azi! începu Lara, şi ai fi zis că toţi trecuserăm cu brio un test la matematică sau ceva, nu că ne torturaserăm un coleg. Acum, că am o imagine mai clară a diverselor voastre puteri, putem lucra la îmbunătăţirea lor. Toată lumea înapoi în clădirea şcolii!

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce elevii se îngrămădeau să iasă pe uşă. Jenna se întoarse lângă mine şi, imediat după plecarea Larei, m-am putut mişca din nou. Am fugit ca din puşcă înspre Archer, care era aşezat pe una dintre saltelele groase folosite în timpul cursului de autoapărare. Stătea cu coatele pe genunchii ridicaţi şi cu capul sprijinit în palme. Am îngenuncheat lângă el şi, cu mişcări stângace, l-am luat cu braţele pe după gât. El s-a întins şi m-a tras mai aproape. Multă vreme ne-am ţinut în braţe, eu cu pumnii strânşi în aer, Archer mângâindu-mă pe spate.

— Sunt bine, spuse în cele din urmă. Ştiu că e greu de crezut, dar nu mă doare nimic. Vreau să spun, cu excepţia minţii şi a sufletului, însă alea au fost mereu puţin rănite.

Încet, ne-am desprins unul de altul şi ne-am ridicat în picioare.

— Magia ta e incredibilă, omule, îi zise el lui Cal, care – atunci mi-am dat seama – stătea pe marginea saltelei, lângă Jenna. Deşi, trebuie să recunosc, acum că m-ai întors din pragul morţii de… — câte? de sute de ori? — încep să am impresia că relaţia noastră e puţin dezechilibrată.

— Poţi să-mi faci cinste cu un burger când ieşim de aici, zise Cal şi, ca de obicei, habar n-am avut dacă glumea sau nu.

M-am îndepărtat de Archer şi m-am întins să-i ofer lui Cal una dintre îmbrăţişările acelea laterale incomode.

— Îmi pare bine să te văd, i-am zis. Şi nu doar pentru că… ăăă… Am făcut semn către Archer, care a ridicat o sprânceană la mine, însă n-a spus nimic. Sperând din tot sufletul să nu mă înroşesc, am întrebat în continuare: Ai ajuns aici ieri, ca toată lumea?

Oftând, Cal îsi vârî mâinile în buzunare.

— Da. Mă duceam către cort să mai iau nişte chestii, si într-o clipă n-a mai văzut decât lumină şi m-am trezit aici. În cabana mea, de fapt.

— Şi de ce te vedem abia acum? interveni Jenna.

— Cabana a fost încuiată, răspunse el. Ferestrele blocate, tot. Apoi, azi-dimineaţă, am primit ordin să mă prezint aici. Lara zicea că au nevoie de „talentul meu special'1. Trebuie să recunosc, n-am crezut că o să fie ceva atât de intens.

Acum, că tot veni vorba, Cal părea cenuşiu la faţă şi epuizat. Magia vindecătoare e grea, şi o singură vrajă îl consuma foarte mult. După ce trebuise să smulgă în repetate rânduri pe cineva din ghearele morţii, nu era

de mirare că părea gata să cadă din picioare.
Totuşi, Cal era puternic şi îşi alungă oboseala evidentă ca să întrebe:
— Deci vor să-i transforme pe toţi în demoni, hm?
— Ăsta pare a fi planul, i-am răspuns. I-am povestit, pe scurt, ce se întâmplase la întrunirea din seara înainte şi am adăugat: Din câte ne-a spus Elodie, e ca şi cum ar vrea să facă un experiment pe noi, să vadă ce se întâmplă dacă pun un demon într-un vampir.
— Cum adică „ne-a spus Elodie"? întrebă Archer, încreţindu-şi fruntea.
— A! Păi… Elodie mă bântuie. Iar acum… ăăă… mă poate poseda şi alte chestii. Ceea ce, m-am grăbit să adaug, de vreme ce expresia lui Archer devenise periculos de întunecată, e, de fapt, un lucru bun, pentru că ea poate face vrăji prin intermediul meu.
Eu şi Jenna am rămas pe loc, dându-le băieţilor timp să digere informaţia.
— Bine, rosti Archer încet. În fine, mi se pare un lucru absolut bizar, dar sunt gata să accept orice ne va ajuta să scăpăm mai repede de aici. Mai ales dacă urmează să mai fiu folosit pe post de cobai pentru tortură.
M-am apropiat de el, cuprinzându-i talia cu braţul şi prefăcându-mă că nu observ cum Cal îşi fereşte brusc privirea.
— Deci ce facem acum? întrebă Jenna.
Am oftat.
— Sincer, îmi vine să spun: „fugim". Stăm un timp ca să căutăm vreo vrajă care să ne ajute să trecem de ceaţa ucigaşă, apoi poate găsim una cu care să fabricăm o barcă magică sau ceva.
Cal scoase un sunet care putea fi interpretat ca un hohot de râs, iar Jenna îmi zâmbi. Archer mă strânse mai tare de talie.
— Dar? interveni el.
—Dar, am adăugat, asta e ca şi cum i-ai pune Măriei Antoaneta[4], înainte de decapitare, un plasture pe gât. Cred că cea mai bună variantă e să încercăm să vorbim cu doamna Casnoff.
— De ce? întrebă Archer.
— Nu ştiu. Doar pentru că… ar fi putut s-o înjunghie pe Jenna şi n-a făcut-o.
— Asta fiindcă vrea să bage un demon în ea, îmi atrase atenţia Cal.
Am clătinat din cap.
— Poate, nu sunt sigură. Uite ce-i, Lara e sută la sută malefică, însă doamna Casnoff era… Bine, „de treabă" nu e tocmai sintagma potrivită, dar aţi văzut-o şi voi cât de rău arăta. Ceva o supără. Merită să încercăm s-o prindem singură.
— Poate ştie unde e grimoarul, spuse Jenna, luându-mă de braţ.
— Poate, am răspuns, vrând să par entuziasmată, nu nehotărâtă şi poate puţin speriată, cum eram.
Oricât de mult mi-aş fi dorit să-mi recapăt puterile, a doua profeţie a lui Torin îmi atârna ca un bolovan în piept. Mă apuca durerea de cap numai când mă gândeam la ea.
Aşa că m-am întors către Archer şi mi-am trecut degetele peste reverele cămăşii lui. Încă erau pătate de sânge.
— O să ne ocupăm şi de doamna Casnoff. Dar mai întâi trebuie să discut cu altcineva.

4 Regină a Franţei (1755 - 1793), consoarta regelui Louis XVI. Fire imprudentă şi inamică a reformelor, a contribuit la stârnirea revoltelor populare ce au condus la Revoluţia Franceză şi la înlăturarea monarhiei în august 1792. A fost întemniţată şi apoi ghilotinată

Capitolul 19

— Nu-mi place treaba asta, spuse Archer mai târziu în după-amiaza aceea, în vreme ce stăteam aşezaţi faţă în faţă, pe podeaua camerei mele.

— Nici mie, dar trebuie să recunoşti că e mai bine decât să fii torturat în fiecare zi.

El murmură ca pentru sine ceva ce semăna cu: „Nu sunt tocmai sigur“.

Pe când eram la Abaţia Thorne, reuşeam s-o chem pe Elodie. Mă rog, nu ştiu dacă era o chemare sau apărea ea când i se năzărea. Aşa că acum m-am simţit cam prost când am spus:

— Hei, Elodie! Eşti pe aici? Trebuie să vorbesc cu tine.

Am avut senzaţia că zăresc mişcare cu coada ochiului, si, dintr-odată, am văzut-o plutind lângă dulap.

— Ce…? mimă ea.

Apoi îl văzu pe Archer.

Multă vreme nu făcură decât să se holbeze unul la altul. Apoi, cu toată drăgălăşenia de care eram în stare, am zis:

— Uite ce-i, Elodie, ştiu că tu si Archer aveţi… nişte neîntelegeri, dar am nevoie de ajutorul tău. Surorile Casnoff îl folosesc pentru exerciţii de tras la ţintă şi, dacă o mai ţin mult aşa, probabil că Archer o să moară.

Ea făcu un gest destul de simplu de interpretat.

— Ţi-am zis că n-are niciun rost, spuse Archer, dând să se ridice în picioare.

L-am prins de mânecă şi l-am tras înapoi jos.

— Stai. Elodie, te rog!

Ea pluti înspre noi, cu aceeaşi expresie de nepătruns întipărită pe faţă.

— Ce vrei să fac?

Uşurată, am dat drumul mânecii lui Archer şi am zis:

—Orice poţi. Vreo vrajă de protecţie ori de invizibilitate… ceva.

încrucişându-şi braţele la piept, Elodie îl privi furioasă. Apoi, cu un fluturat din mână şi un „of, bine!”, intră în trupul meu.

Era foarte ciudat ca Archer să se uite la mine, dar s-o vadă pe ea. Chipul lui părea împietrit şi rece, aşa cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Şi mai ciudat era să-l privesc în timp ce aveam în cap gândurile lui Elodie. Era mânioasă. Îi simţeam furia pulsând prin venele mele, tropăindu-mi prin stomac. Însă era mai mult decât atât. Era… tristă. Rănită.

— Dă-mi mâinile! mi-am auzit vocea spunând.

El se codi câteva clipe, apoi îşi puse palmele peste ale mele. De îndată ce făcu asta, în minte îmi apăru imaginea lui cuprinzându-mi faţa în mâini şi sărutându-mă. Nu. Nu pe mine.

Pe Elodie.

„Nu te mai gândi la aşa ceva!”

„Hi crezi că vreau să am amintirea asta?” replică ea pe un ton răstit.

— Bine, îi zise lui Archer care privea undeva peste umărul meu. N-am cum să te fac invizibil sau aşa ceva, dar vraja asta o să te împiedice să simţi durerea şi o să limiteze rănile care îţi pot fi provocate. Totuşi, n-o să dureze o veşnicie, deci vă sugerez ca tu şi Sophie să găsiţi o cale de a pleca de aici cât mai repede cu putinţă.

— A, grozav! Nouă nu ne dăduse prin cap.

— Vrei vraja sau nu?

Cu o privire urâtă, Archer dădu din cap aprobator şi mă strânse mai tare de

mâini. După câteva secunde am simţit magia lui Elodie coborând în mine, pornind din creştetul capului şi întinzându-mi-se prin degete până într-ale lui Archer. De îndată ce vraja se risipi, Elodie dădu drumul mâinilor lui şi se şterse cu ale mele de coapse.

— Poftim! spuse ea.

Archer îşi îndoi degetele, se uită la ele şi zise:

— Mersi.

— Mă rog, fu singura replică a fetei, după care dispăru, lăsându-mă lungită pe podea.

Sunt sigură că eram o imagine extrem de atrăgătoare.

Am simţit mâini ferme pe umeri şi, cât ai clipi, m-am trezit că stăteam în picioare, sprijinită de pieptul lui Archer.

— A fost mai ciudat decât am crezut, spuse el, cu buzele lipite de tâmpla mea.

Am încercat să pufnesc.

— Mie-mi spui?! Cum te simţi?

— Mai bine, răspunse el. Dar, dacă protecţia asta n-o să dureze prea mult, cu cât vorbeşti mai repede cu doamna Casnoff, cu atât va fi mai bine.

Din păcate, asta era mai uşor de zis decât de făcut. În următoarele câteva zile n-am zărit-o pe doamna Casnoff decât în timpul cinei, când stătea pe scaunul ei, holbându-se la perete cu o privire goală. Mă întrebam cum naiba aş fi putut s-o prind vreodată singură.

Se dovedi a nu fi singura sarcină dificil de îndeplinit. Eu şi Jenna eram hotărâte să căutăm grimoarul, însă, între „sesiunile de antrenament” impuse de Lara (care erau în continuare insuportabil de urmărit, chiar dacă ştiam că Archer mimează durerea) şi faptul că uşile ne erau încuiate de cum apunea soarele, n-am prea avut ocazia să scotocim. Am încercat s-o chem din nou pe Elodie, dar, după vraja cu Archer, ea părea să păstreze distanţa.

Trecuseră cinci zile de când ne întorseserăm la Hex Hali, iar eu începeam să-mi pierd minţile.

— TYebuie să facem ceva, i-am spus Jennei într-o dimineaţă, în vreme ce ne îndreptam către seră. Suntem aici de aproape o săptămână şi n-am făcut mai nimic ca să găsim grimoarul, n-avem nicio idee despre cum le-am putea împiedica pe surorile Casnoff să-i transforme pe toţi elevii în demoni şi n-am mai prins-o pe doamna Casnoff singură de când…

Am aruncat o privire în spatele meu şi am văzut-o pe Jenna înţepenită în loc. Îmi arătă către iaz.

— Hm… e singură chiar acum.

La marginea apei se afla o mică băncuţă din piatră. Doamna Casnoff stătea pe ea, cu spatele la noi, cu părul alb fluturându-i pe umeri.

— Sfinte Sisoe! am spus eu încet.

Îmi doream de atâta vreme s-o prind singură, încât eram de-a dreptul şocată că, în sfârşit, aveam ocazia.

— Du-te! zise Jenna, înghiontindu-mă cu cotul. Vorbeşte cu ea! Ne vedem înapoi în clădirea şcolii.

M-am uitat la ceafa doamnei Casnoff şi m-am întrebat de unde să încep. Aveam atât de multe lucruri să-i spun, încât toate păreau să mi se învălmăşească în minte.

M-am aşezat lângă ea, dar ea nici măcar nu se întoarse cu faţa spre mine.

— Bună, Sophie! zise, cu privirea aţintită în continuare asupra apei.

— Salut! a fost tot ce i-am putut răspunde la început.

— Era foarte tăcută, începu bătrâna şi, preţ de câteva clipe, am rămas

nedumerită. Apoi continuă: Când eram mici. Tata se temea că s-ar putea să nu vorbească niciodată.

Atunci mi-am dat seama că se referea la sora ei.

— Dar eu ştiam. Mintea ei lucra în permanenţă. Lucra, lucra, lucra. Semăna cu tata mai mult decât semănăm eu. „Scopul scuză mijloacele41, el spunea asta mereu, şopti doamna Casnoff. Scopul scuză mijloacele.

Instinctiv, m-am întins şi i-am acoperit o mână cu a mea. Pielea îi era rece ca gheaţa şi părea fragilă ca o foiţă de hârtie.

— Dumneavoastră nu credeţi aşa ceva, am spus. Hex Hali… n-a fost locul meu preferat, dar n-a fost un loc rdu. Ştiu că nu asta (am arătat înspre ceaţă, înspre şcoală, înspre întreaga insulă otrăvită) vă doriţi.

Însă doamna Casnoff nu se uita la mine. Clătina întruna din cap şi murmura:

— Asta şi-a dorit el. Pentru asta a renunţat la tot.

— Cine? am întrebat cu un nod în gât. Tatăl dumneavoastră? Apoi am scuturat din cap. Era poate singura mea şansă de a discuta cu ea şi trebuia să-mi păstrez concentrarea. De ce m-aţi adus aici?

Femeia se întoarse către mine, cu chipul obosit şi brăzdat de lacrimi.

— Sophie Mercer, zise ea. Demon la a patra generaţie. Singurul. Toţi ceilalţi sunt prea noi, prea tineri, prea… imprevizibili. Dar tu… Se întinse în faţă şi-mi cuprinse faţa în palme, însă eu am ridicat instinctiv mâinile ca s-o îndepărtez de mine. Th eşti speranţa noastră.

— Speranţă pentru ce? am întrebat.

— E în sânge, spuse ea blând. În sânge. Al tău, al meu, al tatălui tău, al lui Alice…

Doamna Casnoff lăsă fraza neterminată, uitându-se la mine, dar fără să mă vadă.

— Ce înseamnă asta? am insistat, însă ea îmi dădu drumul, şi privirea i se înceţoşă din nou. Doamnă Casnoff!

Am scuturat-o de umeri, însă era ca si cum nici n-ar fi simtit. Mă cuprinse disperarea şi am luptat cu impulsul de a o scutura până aveau să-i clănţăne dinţii în gură. Ce era în sânge? Cum puteam fi eu speranţa ei pentru ceva?

— Sophie, am auzit pe cineva spunând şi, când m-am întors, l-am văzut pe Cal stând în spatele băncii. Haide! zise el încet, întinzându-mi mâna.

M-am uitat din nou la doamna Casnoff, la părul ei alb şi chipul răvăşit. Apoi mi-am pus mâna într-a lui Cal şi l-am lăsat să mă ia de acolo.

— Credeam c-o să ne poată ajuta, am spus când ne îndepărtaserăm suficient. E o prostie, ştiu, dar… ţinea la noi, Cal. Ţinea la Hex Hali.

Mergeam unul lângă altul, şi, în cele din urmă, Cal îmi dădu drumul la mână. Coatele lui îndoite continuau să le atingă pe ale mele în timp ce ne îndreptam către casă.

— E bolnavă, Sophie, răspunse el pe când urcam pe panta lină de lângă cabana lui.

Hex Hali se înălţa în faţa noastră, parcă mai părăsită ca niciodată.

— Exact ca toate celelalte lucruri de aici, continuă el şi oftă.

M-am gândit la cât de mult iubise Cal locul ăsta, la cât de mult se mândrise cu el.

— Îmi pare rău, am spus, întorcându-mă către el.

Ochii lui limpezi şi căprui îi întâlniră pe ai mei şi în ei licări o urmă de amuzament.

— Zici asta foarte des.

Trăgând de uniforma de la cursurile de autoapărare (care era şi mai urâtă decât mi-o aminteam: bumbacul elastic albastru strălucitor nu stă bine

nimănui), am râs uşor.
— Da, păi, asta simt foarte des.
„Mai ales în ceea ce te priveşte'1, am vrut să adaug.
Cal nu răspunse nimic şi, după un timp, o pomi din nou spre casă. Am aşteptat câteva secunde şi l-am urmat. Aveam atâtea să-i mărturisesc, însă nici măcar nu ştiam de unde să încep. O variantă ar fi fost: „Cal, cred că te iubesc, dar poate nu sunt îndrăgostită de tine, chiar dacă a fost nemaipomenit să te sărut”.
Sau: „Cal, îl iubesc pe Archer, dar sentimentele mele pentru tine sunt foarte confuze pentru că eşti şi un om minunat, şi foarte arătos, şi, teoretic vorbind, noi suntem deja logodiţi, pe cale să ne căsătorim, lucru care se adaugă cazanului de emoţii şi hormoni clocotitori în care m-am transformat”.
Bun, poate că n-aş spune „cazanului...”
— Eşti bine?
— A? am clipit, surprinsă să constat că ajunsesem în faţa clădirii.
Cal stătea cu un picior pe prima treaptă a verandei, uitându-se lung la mine.
— Ai o expresie ciudată, zise el. Ca şi cum ai face în cap nişte calcule matematice foarte complicate.
Nu mi-am putut reţine un mic hohot de râs.
— Asta şi făceam – într-un fel.
Când am trecut pe lângă el şi am intrat în clădire, am luat hotărârea că aveam să discutăm ca două persoane mature.
Cândva.
Pentru moment, i-am făcut un mic semn cu mâna şi am dat fuga în camera mea.
Când am ajuns acolo, Jenna stătea pe pat, practic tremurând de emoţie.
— Deci?
Am clătinat din cap.
— Un fiasco. Doamna Casnoff e prea varză ca să ne fie de vreun ajutor.
Spre surprinderea mea, ea nu păru foarte dezamăgită de veştile primite. Se aplecă în faţă şi zise:
— OK, deci, e nasol. Dar, Soph, ghici ce-am văzut azi!
M-am trântit pe salteaua patului meu şi mi-am scos tenişii împingându-i cu degetele de la picioare.
— Ne aflăm pe o insulă blestemată, înconjurată de o ceaţă ucigaşă şi condusă de două vrăjitoare duse cu pluta. Chiar nu reuşesc să-mi dau seama ce-ai fi putut vedea, Jen.
— Pe Lara, ieşind din pivniţă, spuse ea, suflându-şi şuviţa roz de pe frunte. Şi părând suspectă şi supersecretoasă. Mă rog, vreau să spun mai suspectă şi mai supersecretoasă ca de obicei.
A, pivniţa! Un loc umed şi înspăimântător, plin cu artefacte magice care aveau tendinţa de a se mişca din loc. În anul dinainte, eu şi Archer petrecuserăm o mulţime de momente plăcute acolo jos.
— Oricum, i-am pomenit de asta lui Taylor şi ea a zis că a văzut-o pe Lara coborând acolo în fiecare zi de când am venit aici. Ceea ce mă face să cred...
— Că în pivniţă se găseşte ceva important. Cum ar fi, poate, grimoarul, am completat eu, şi pot să jur că magia mi-a tresărit în piept de bucurie.
Jenna încuviinţă, dar, până să apuc să mai spun ceva, o prezenţă familiară preluă controlul.
— Tocmai veneam încoace să vă spun acelaşi lucru, m-am auzit zicând. Cu siguranţă ascunde ceva acolo jos, pentru că uşa e apărată de o grămadă de vrăji.

„Nu ne-am mai văzut de mult“, am remarcat eu.
„Am fost ocupată.”
Jenna clipi iute. Pentru mine era de fiecare dată un şoc să mă transform brusc în Elodie. Nici nu-mi pot imagina cât de ciudat trebuie să fi fost pentru cei care vedeau cum se întâmplă. Însă Jenna se adaptă situaţiei.
— Ai putea să deschizi uşa folosindu-ţi magia?
— Bineînţeles, răspunse Elodie pe un ton batjocoritor. Ridicându-se în picioare, dădu să-mi arunce părul peste umăr, însă degetele mi se încurcară iremediabil. Ah, ce naiba! bodogăni ea, încercând să descâlcească şuviţele din jurul inelului pe care îl purtam.
Se auzi o bătaie în uşă, şi am simţit-o pe Elodie gata să dispară, când Archer spuse:
— Mercer? Eşti acolo?
„Du-te!“ i-am zis fantomei, însă ea nu se clinti. Noroc că Jenna deschise uşa şi spuse imediat:
— Sophie e aici, însă Elodie o posedă chiar acum.
— În cazul ăsta o să aştept afară, răspunse el.
Am simţit… un fel de emoţie formându-se în sufletul lui Elodie. Dar, până să apuc să-mi dau seama ce simţea, ea dispăru.
Când mi-am venit în fire, Archer stătea lângă mine pe pat, ţinându-mă de după umeri. Jenna îl punea la curent cu discuţia fără rost dintre mine şi doamna Casnoff şi cu cele aflate despre pivniţă.
— Elodie crede că poate să facă o vrajă asupra uşii care să-i permită lui Sophie să intre.
Archer se întoarse pe pat ca să mă poată privi în ochi.
— Merg cu tine, spuse el.
Am ridicat din sprâncene.
— Cross, tu eşti cobaiul personal al surorilor Casnoff. E un miracol că te lasă să stai în camera ta şi nu te ţin înlănţuit într-o temniţă. Dacă te prind dând târcoale pivniţei…
— Dacă surorile Casnoff ar fi avut de gând să mă încuie, ar fi făcut-o până acum.
— Oare de ce n-au făcut-o? se întrebă Jenna cu voce tare, iar Archer ridică din umeri.
— Poate ştiu că n-am cum să evadez. Ori poate e o pedeapsă pentru ceilalţi elevi – să fie obligaţi să se uite la un tip pe care îl jupoaie de viu în fiecare zi. Oricum ar fi, mie-mi convine. Archer se întoarse iar către mine şi pe chip îi apăru rânjetul acela familiar. Haide, Mercer! Eu, tu, pivniţa. Ce poate să meargă rău?

Capitolul 20

Câteva zile mai târziu, m-am trezit din nou în pivniţă. De data asta eram implicată într-o activitate mult mai plăcută decât catalogarea flecuşteţelor magice.
— Cum e cu promisiunea de a ne giugiuli într-un castel? l-am întrebat pe Archer când m-am depărtat puţin de el ca să-mi trag sufletul.
Stăteam cu spatele lipit de unul dintre rafturi, cu mâinile încleştate pe talia lui. De după umărul lui Archer, un borcan plin cu ochi se zgâia la mine, şi am arătat înspre el.

— Pentru că vezi chestiile de genul ăla? îţi cam taie orice chef.
El aruncă o privire înspre borcan, apoi se întoarse către mine, mişcând din sprâncene.
— Pe bune? Mie mi se pare că au exact efectul opus.
Chicotind, l-am înghiontit în stomac şi m-am desprins de raft.
— Eşti bolnav.
El a zâmbit şi a lăsat capul în jos să mă mai sărute o dată, însă l-am ocolit.
— Haide, Cross, am venit aici cu un motiv, nu ca să ne facem de cap.
Cu un rânjet înfumurat, Archer îşi încrucişă braţele la piept.
— Poate că n-o fi fost motivul tău, dar…
I-am retezat vorba.
— Nu, te rog să nu-mi mai distragi atenţia cu vorbăria ta sexy! Trebuie să cercetăm locul, iar vraja făcută de Elodie n-o să dureze la nesfârşit.
Elodie pătrunsese în coipul meu la uşa pivniţei şi făcuse o vrajă rapidă ca s-o descuie. Nici măcar nu se uitase la Archer, darămite să-i mai spună ceva. Iar în secunda în care lacătul se deschisese cu un pocnet, ea se făcuse nevăzută.
Rânjetul se şterse de pe chipul lui Archer, şi el păru chiar puţin necăjit.
— IU eşti sincer dezamăgit că nu ne cuplăm chiar acum? l-am tachinat eu.
însă el avea un aer cât se poate de serios. Clătină din cap şi spuse:
— Nu e asta. E vorba de Elodie.
— Ce-i cu ea?
Archer îşi dădu ochii peste cap.
— Nu ştiu, Mercer. Poate că nu mă încântă ideea ca fantoma fostei mele iubite să ocupe ocazional corpul actualei mele iubite.
Am făcut încă un pas în spate şi am dat peste un alt raft. Ceva căzu şi se izbi de podeaua murdară.
— Uau, acum sunt iubita ta?
El ridică din umeri.
— Am încercat să ne omorâm unul pe altul, ne-am luptat cu strigoi şi ne-am sărutat mult. Sunt sigur că în anumite culturi am fi deja căsătoriţi.
Era rândul meu să-mi dau ochii peste cap.
— Mă rog. Treaba e că în clipa asta n-am pic de magie. Elodie are. Dacă faptul că mă foloseşte din când în când drept marionetă mă ajută să-mi recapăt puterile, eu n-am să zic nu. Şi nici tu n-ar trebui să zici. Corpul meu, fantoma mea şi cu asta basta.
Era clar că Archer mai voia să spună ceva, însă, până la urmă, se mulţumi să dea din cap şi să aprobe:
— Bine. O să mă descurc.
Ceva legat de felul în care rostise vorbele acestea mă scoase din sărite, dar am lăsat să treacă de la mine.
— Bun, deci, de unde ar trebui să începem?
Archer îşi descheie mânecile şi începu să şi le suflece.
— Păi, Jenna zicea că Lara a coborât aici… de câte ori? De cel puţin trei ori săptămâna asta?
Am încuviinţat.
— Dap. Niciodată nu ia nimic cu ea, niciodată nu are nimic în mână când iese.
— În regulă, spuse el, răsuflând îndelung. Atunci, orice-ar face, sigur foloseşte unul sau mai multe dintre artefactele care se află deja aici.
Am privit în jur la rafturile înghesuite.
— Stai să înţeleg: face… ceva. Cu nişte chestii. Care se află pe undeva.
— Cam asta e ideea, da, răspunse Archer.

— Halal precizie! am bombănit, dându-mi jos sacoul de pe umeri. L-am aruncat pe cel mai apropiat raft şi m-am strâmbat când un nor de praf şi mâzgă s-a ridicat în aer. Câh, scârbos! Oare surorile Casnoff ar muri dac-ar mai face şi ele câte o vrajă de curăţenie când şi când? Pe cuvânt de onoare, tot ce-i aici e acoperit cu cel puţin doi centimetri de…

Cuvintele îmi rămaseră în aer în timp ce în minte mi se contura un gând. Judecând după rânjetul apărut brusc pe buzele lui Archer, se pare că şi lui îi venise aceeaşi idee.

— Pun pariu că, dacă foloseşti un artefact de cel puţin trei ori pe săptămână, nu prea mai are praf pe el, zise Archer.

— Deci să căutăm raftul cel mai puţin dezgustător. Destul de uşor.

Sau cel puţin aşa credeam. Vreme de vreo douăzeci de minute, ne-am plimbat amândoi pe lângă fiecare corp de bibliotecă, cercetând fiecare colţişor. Am zărit câteva obiecte pe care le recunoşteam de pe vremea consemnării în pivniţă (o bucată de ţesătură roşie, nişte colţi de vampir într-un borcan) şi câteva chestii pe care sigur nu le văzusem decât în coşmaruri. Ce nu vedeam era un raft curat. Până şi artefactele în sine erau pline de praf, ceea ce era ciudat. Datorită faptului că erau magice, obiectele din pivniţă se plimbau de capul lor, aşa că, de obicei, nu aveau timp să adune praf… Brusc, mi-a venit un gând.

M-am înălţat pe vârfuri ca să mă uit pe deasupra corpurilor de bibliotecă.

— Cross!

Capul lui se ridică dintre umeri, la câteva rafturi distanţă.

—Ce?

— Uită-te la prostioarele magice!

El mă privi lung.

— A, asta trebuia să facem? Pentru că eu desenam în praf inimioare cu iniţialele noastre.

— Foarte amuzant! am replicat cu o mutră inexpresivă. Ce vreau să spun e: de ce toate borcanele, cutiile şi alte chestii sunt pline de mizerie? Parcă se mişcau tot timpul, nu-i aşa? N-ar trebui să stea într-un singur loc suficient de mult ca să se prăfuiască.

— Ai dreptate. Archer cercetă cu privirea raftul din faţa lui vreme de câteva clipe, apoi spuse: Poftim! şi scoase un uriaş borcan de sticlă.

Înăuntru abia dacă puteam distinge o pereche de mănuşi albe. Mi le aminteam. Zburau, iar eu şi Archer petrecuserăm odată aproape jumătate de oră fugărindu-le prin pivniţă. Fusese nevoie să ne dăm silinţa amândoi ca să le îndesăm la loc în borcan.

Acum Archer deşurubă capacul şi trânti mănuşile pe raft. Acestea rămaseră pe loc, neclintite, şi nu mi-am putut alunga senzaţia că muriseră.

El se îndreptă către un alt raft şi, după ce scotoci puţin, scoase o tobă veche, cu pielea mucegăită şi ruptă.

— Nu mai e magie nici în asta, zise, ridicând-o ca s-o pot vedea.

Învârtindu-mă, am cuprins cu privirea toate flecuşteţele magice, simţindu-le… tăcerea.

— Nu mai e magie în niciunul dintre ele, i-am spus lui Archer. Oare magia poate pur şi simplu să… sece?

El veni lângă mine.

— N-am auzit să se fi întâmplat vreodată aşa ceva, dar cine ştie? E totuşi ciudat, asta-i sigur.

— La Hex Hali se întâmplă lucruri ciudate. Cine-ar fi crezut? am zis pe un ton degajat, dar inima mi se strânse de dezamăgire.

Fusesem absolut sigură că urma să găsim aici jos ceva care să poată răsturna planul surorilor Casnoff. Nu ştiu de ce crezusem că avea să fie foarte uşor.

Archer mă cuprinse cu braţul pe după gât, trăgându-mă mai aproape, ca să-şi poată lipi buzele de creştetul meu.

— O scoatem noi la capăt, Mercer, murmură el, iar eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

Am rămas acolo multă vreme, până când el a spus:

— Ştii, mai avem vreo jumătate de oră de stat aici. Ar fi păcat s-o irosim.

L-am înghiontit în coaste, iar el se chirci de o durere exagerată.

— Nici vorbă, puştiule. S-au dus vremurile de iubit prin pivniţe, mori şi temniţe. Mă duci la castel sau te duci acasă.

— Corect, îmi răspunse în vreme ce ne înlănţuiam degetele şi ne îndreptam spre scări. Dar trebuie să fie un castel adevărat sau merge şi o chestie din aia gonflabilă pe care poţi să ţopăi?

Am izbucnit în râs.

— A, castelele gonflabile nici nu intră în… M-am oprit brusc pe prima treaptă, făcându-l pe Archer să se ciocnească de mine. Ce naiba e aia? am întrebat, arătând spre o pată întunecată din colţul cel mai apropiat.

— Asta-i prima întrebare pe care nu vrei s-o auzi într-o pivniţă înfricoşătoare, spuse Archer, însă nu l-am luat în seamă şi am coborât de pe scară.

Pata se întindea de sub zidul de piatră, acoperind poate treizeci de centimetri din podeaua murdară. Părea neagră şi uşor… lipicioasă. Înghiţindu-mi dezgustul, am îngenuncheat şi, cu băgare de seamă, am atins-o cu un deget.

Archer se lăsă pe vine lângă mine şi vârî mâna în buzunar. Scoase o brichetă şi, după câteva încercări, în capătul ei se ivi o flacără tremurătoare.

Am cercetat amândoi vârful degetului meu în lumina slabă.

— Deci e…

— Da, e sânge, am spus fără să-mi iau ochii de la mână.

— Înspăimântător.

— Era să zic „scârbos”, dar merge şi înspăimântător.

El scotoci iar prin buzunar şi de data asta scoase un şerveţel din hârtie. L-am luat şi m-am apucat să-i fac concurenţă serioasă lui Lady Macbeth la Capitolul şters pe mâini. Însă, chiar în timp ce încercam să-mi răzui un strat de piele de pe degete, ceva mă tot sâcâia. Altceva decât faptul că tocmai atinsesem o băltoacă de sânge.

— Uită-te în colţuri! i-am spus lui Archer.

El se ridică şi traversă încăperea. Eu am rămas pe loc, încercând să-mi amintesc după-amiaza în care eu şi tata stătuserăm cu grimoarul familiei Thome în faţă. Ne uitaserăm la zeci de vrăji, dar una anume…

— E sânge în fiecare colţ! îmi strigă Archer din cealaltă parte a pivniţei. Sau cel puţin asta bănuiesc că e. Spre deosebire de alţii, eu nu simt nevoia să-mi bag degetele în el.

Am lăsat capul în piept şi am strâns pleoapele.

— Ştiu ce e. Am citit despre o vrajă care foloseşte sângele în cele patru colţuri ale unei camere. Am vizualizat grimoarul, mi-am văzut degetele întorcând paginile. E o vrajă de reţinere, am zis în cele din urmă. Sângele transformă încăperea într-o cuşcă, însă îţi trebuie o cantitate uriaşă de magie. O vrăjitoare n-o poate face singură, pentru că ar seca-o de puteri. Am ridicat privirea, iar Archer s-a uitat în ochii mei. Asta dacă nu cumva vrăjitoarea

poate stoarce magie din alt loc, am continuat.
El se uită prin pivniţă.
— Sau din multe alte locuri.
— Păi, un mister s-a rezolvat, am zis eu, ridicându-mă în picioare. Sigur, acum întrebarea e: ce ţine domnişoara Casnoff aici?
— Şi unde? adăugă Archer, însă eu am clătinat din cap.
— Ştiu unde, i-am zis. Cel puţin cred că ştiu. Vraja de reţinere funcţionează cam ca o plasă magică. Sângele din colţuri o fixează, iar vraja însăşi se arcuieşte deasupra camerei.
Amândoi ne-am uitat în sus, de parcă ne-am fi aşteptat să vedem fire sclipitoare arcuindu-se pe tavan. Dar nu era nimic, cu excepţia obişnuitelor grinzi prăfuite.
— Vraja are cea mai mare putere în centrul camerei, am adăugat. Aşa că, indiferent ce ai vrea să reţii, e bine să-l aşezi cât mai aproape de mijloc cu putinţă.
— TU trebuie să fi avut o memorie fenomenală când erai copil, reflectă Archer.
Am ridicat din umeri.
— Când răsfoieşti o carte plină cu cele mai întunecate farmece din lume, eşti atent.
Privirile ne-au căzut în mijlocul încăperii, acolo unde nu se afla nimic altceva decât unul dintre nenumăratele rafturi ale phnr'ţei. Dar sub el se vedeau urme de târâre prin praf.
Ne-am proptit de-o parte şi de alta a piesei de mobilier. Ne-a luat un minut (şi vreo câteva cuvinte nepoliticoase), dar am reuşit s-o mutăm câteva zeci de centimetri mai încolo. Apoi am rămas pe loc, gâfâind asudaţi, holbându-ne la trapa din podea.
— Orice ar fi acolo, spuse Archer după câteva clipe, e suficient de puternic încât Casnoff să-şi dea toată silinţa să-l reţină. Eşti sigură că vrei să vezi ce e, Mercer?
— Bineînţeles că nu sunt, am zis, apucând inelul de fier fixat pe trapă. Dar o s-o fac.
Am tras de inel, şi chepengul se deschise uşor. De sub ea se ridică un curent de aer rece, mirosind vag a noroi şi putregai. O scară de metal era fixată pe o latură a deschizăturii, şi am numărat zece trepte până când restul se afunda în bezna de dedesubt.
Archer dădu să păşească în gaură, dar l-am oprit.
— Intru eu prima. Dacă vin după tine, tu n-o să faci decât să te uiţi pe sub fusta mea.
— Sophie…
Dar era prea târziu. Încercând să-mi alung senzaţia că tocmai păşeam într-un mormânt, m-am prins cu mâinile de scară şi am început să cobor.

Capitolul 21

Probabil există câteva chestii mai nasoale decât să cobori într-o gaură aflată sub o pivniţă înfricoşătoare, dar în clipa aceea mi-era greu să-mi închipui vreuna.
Abia făcusem câţiva paşi în josul scării şi m-am cufundat în beznă. Lumina slabă din pivniţă nu avea suficientă putere să străbată întunericul. Eram

aproape sigură că şi gaura se îngustase acum, iar când am mai făcut un pas, am atins pereţii cu ambii umeri.

Gustul metalic al fricii îmi inundă gura, şi mâinile, devenite dintr-odată umede de transpiraţie, îmi alunecară pe barele din fier.

— Mercer? strigă Archer de deasupra mea. Eşti bine?

Mi-am sprijinit fruntea pe dosul mâinilor şi am încercat să-mi stăpânesc panica din voce.

— Da, sunt bine, i-am răspuns. De ce întrebi?

— Pentru că gâfâi.

Ah! Acum, că o spusese, mi-am dat seama că aerul îmi intra şi îmi ieşea din plămâni destul de repede. Am făcut un efort să-l domolesc, iar el m-a întrebat:

— E de vină întunericul sau...?

Gemu uşor şi îşi schimbă poziţia. Bulgăraşi de ţărână căzură peste mine, facându-mă să închid ochii.

— Amândouă, am răspuns cu vocea gâtuită. Se pare că acum sufăr de claustrofobie. E ceva... ăăă... nou. Probabil un efect secundar al evadării dintr-o clădire în flăcări printr-un tunel subteran. Tremurând, am luat încă o gură de aer. TVăiască traumele psihologice!

—Vino înapoi sus! zise Archer automat, şi am simţit că-l iubesc pentru asta.

— Nu, am răspuns, silindu-mi picioarele să se mişte în continuare. Încercăm să salvăm lumea, Cross. N-avem vreme pentru atacuri de panică.

Am păşit mai departe, treaptă cu treaptă, şi, până la urmă, Archer a început să se mişte şi el. Nu ştiu sigur cât ne-a luat să coborâm. Aveam impresia că trecuseră ore întregi şi tot timpul am stat cu sufletul la gură, pe măsură ce pământul însuşi părea să-mi apese pe umeri.

În sfârşit, tunelul începu să se lărgească şi o lumină slabă străpunse întunericul. Când, în cele din urmă, am atins cu picioarele o podea murdară, m-am întors şi m-am trezit stând cu faţa spre un alt tunel, mai scurt. Avea cel puţin un metru optzeci înălţime şi aproximativ un metru şi jumătate lăţime. Orice ar fi fost, lumina aceea provenea de la ceva aflat în capătul tunelului mai mare. M-am răsucit şi l-am văzut pe Archer stând în spatele meu, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Din experienţa mea, nimic bun nu străluceşte, spuse el.

— Nu-i adevărat, am răspuns, strecurându-mi mâna într-a lui.

Am pornit în direcţia luminii.

— Multe chestii bune strălucesc. Baghetele luminoase. Licuricii. Cămăşile alea grozave fosforescente...

El pufni în râs, dar îmi strânse mai tare degetele într-ale lui. În vreme ce înaintam, ceva rece şi umed îmi picură pe gât. M-am cutremurat, dar am continuat să merg. Lumina devenea tot mai puternică. Eu şi Archer am cotit, şi în aceeaşi clipă un geamăt umplu aerul. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că era al meu.

Ne aflam în faţa unei încăperi mari, cu pereţi din cărămidă. Strălucirea pe care o văzuserăm provenea de la un singur bec gol, ce atârna la capătul unui fir, exact ca acela din pivniţa de sus. În cameră, aşezaţi umăr lângă umăr, stăteau vreo doisprezece adolescenţi. Sau cel puţin ceea ce fuseseră cândva nişte adolescenţi.

Priveau în gol, cu braţele ţepene pe lângă corp, ca nişte păpuşi mecanice care aşteptau să fie pornite. În spatele meu, Archer murmură ceva, însă nu l-am putut auzi. Un val de greaţă m-a cuprins când m-am oprit în faţa lui Nick şi m-am uitat în ochii lui goi. Daisy stătea lângă el, cu părul ei negru încâlcit, cu buzele întredeschise, ca şi cum ar fi încremenit tocmai când se pregătea să

zică ceva. În spatele lor, le-am zărit pe Anna şi pe Chaston. Vraja pe care o foloseau ca să arate la fel de frumoase ca Elodie dispăruse acum, aşa că păreau mai banale decât mi le aminteam. Păreau şi mai tinere, iar asta îmi stârni un junghi în piept.

Mi-am amintit cum glumisem cu Nick în grădina de la Thome, folosindu-ne magia ca să ne îmbrăcăm unul pe altul în haine caraghioase. Şi cum obişnuia să o privească pe Daisy. Cum ea se cuibărea instinctiv lângă el de fiecare dată când erau împreună.

— Ţine fiinţe la păstrare, am zis, şi vocea mea a avut ecou. Ca pe nişte obiecte. Archer. E… Uite ce-i, ştiam că, indiferent ce s-ar afla aici jos, o să fie ceva rău. Lara Casnoff n-ar fi folosit o vrajă puternică pentru a-şi păzi reţeta de fursecuri cu ciocolată. Dar chiar asa?

— Da, răspunse Archer încet. Chestia asta trece dincolo de rău, e pur şi simplu un coşmar. Îmi puse o mână pe ceafa. Ăsta-i tipul care m-a atacat la moară, nu?

Făcu semn cu capul înspre Nick.

— Da. Probabil l-a prins cumva.

M-am întins si am atins mâna băiatului. Era rece. Ca de ceară.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ei?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie vraja de păstrare. Sau poate e şi o altă vrajă pe deasupra.

Fiinţele de lângă noi emanau atâta putere întunecată, încât ştiam că erau demoni. Fiecare dintre ei. Oscilând între gândul ăsta şi puterile pe care le simţeam luând-o razna în mine, nu-mi puteam da seama exact câtă magie încăpea în peştera asta oribilă.

Archer răsuflă lung.

— Niciodată n-am crezut c-o să-mi pară rău pentru cineva care a încercat să mă eviscereze.

— N-a fost vina lui. Mă rog, a fost, dar n-a fost. Surorile Casnoff l-au transformat într-un monstru. De vreme ce ele l-au creat, tot ele l-au şi… nu ştiu, asmuţit asupra ta. I-au transformat pe toţi în nişte monştri, am adăugat, făcând semn spre ceilalţi adolescenţi aflaţi acolo, în micuţa celulă. Iar dacă le lăsăm să acţioneze după capul lor, atunci o să sfârşim cu toţii aici jos.

Trăgându-mă mai aproape, Archer murmură:

— Nu, n-o să lăsăm să se întâmple aşa ceva.

— Dar cum? am strigat, şi cuvântul a răsunat în cameră. Uită-te ce se întâmplă, Cross! Nu ne putem folosi magia. Nu putem pleca de aici. Am fluturat din mână. Nici măcar nu ştim ce se întâmplă în restul lumii. Nu putem decât să… ne jucăm de-a Scooby Doo în pivniţă.

— Nu asta e tot ce putem, Sophie, spuse Archer.

Ori de câte ori mi se adresa pe numele mic, ştiam că vorbeşte serios.

— Cum adică?

El se dădu câţiva paşi în spate.

— Uite ce-i, tu vrei ca surorile Casnoff să dispară şi ca toţi cei de-aici să fie salvaţi sau, cel puţin… mă rog, să li se curme suferinţele, bănuiesc. Vrei ca nimeni să nu mai poată să invoce vreodată demoni. Sunt şi alţii care îşi doresc acelaşi lucru.

— Te rog, spune-mi că nu te referi la Ochi!

El îşi feri privirea şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Spun doar că tu şi Ochiul aveţi un ţel comun.

Nu ştiu dacă am fost uluită, furioasă ori dezgustată. Simţeam un fel de amestec din toate.

— Auzi, e vreo scurgere de gaz pe aici? Sau te-ai lovit la cap în tunel? Fiindcă, pe bune, asta ar fi singura scuză pe care o pot găsi pentru o asemenea tâmpenie.
— O, da, ai dreptate, Mercer, răspunse el. Ideea de a încerca să ţii piept unei armate de demoni cu un grup de soldaţi antrenaţi e mai mult decât ridicolă. Poate mergem la Nausicaa să vedem dacă ne dă nişte praf de zâne ca să facem problema să dispară.
— Nu fi măgar! am izbucnit.
— Atunci nu fi nici tu naivă! mi-o întoarse el. Chestia asta e prea mare pentru noi, Sophie. E prea mare pentru ca Prodigium să se descurce singuri. Dar, dacă am lucra împreună, ar exista o şansă…
— TU ce crezi, Cross? Că o să-i rugăm pe Ochi să ne ajute, şi ei o să zică: „Sigur, nicio problemă! Şi, imediat ce terminăm de stârpit demonii, cu siguranţă n-o să vă omorâm şi pe voi, restul, chiar dacă, de fapt, cam ăsta-i scopul nostru în viaţă”?
Privindu-mă cu furie, Archer spuse:
— Acum câteva luni credeai şi despre clanul Brannick că nu e decât o adunătură de ucigaşe de Prodigium. Dar cu siguranţă n-ai avut nimic împotrivă să ne ajute în problema asta.
Am clipit, şovăind.
— Acolo e… e altceva, am bolborosit eu. Ele sunt…
— Familia ta? mă întrebă el încet. Pentru că Ochiul e familia mea.
— Dar tu nu eşti unul de-al lor. Nu cu adevărat.
— Ba da, Mercer, sunt, răspunse Archer. Şi, dacă n-ai priceput asta până acum… Scoase un oftat în timp ce-şi freca pielea de pe ceafă, privind undeva peste umărul meu. Mă rog… concluzionă el.
Îmi întoarse spatele şi pomi înapoi spre scară. M-am uitat ţintă la spinarea lui vreme de câteva secunde, apoi l-am urmat. Era greu de crezut că trecuseră doar câteva minute de când glumeam şi ne sărutam. Mi-a venit să izbucnesc în lacrimi. Nu putea si relaţia noastră să fie uşoară si fericită mai mult de câteva din ore la rând?
Am urcat înapoi pe scară, însă de data asta eram prea tristă şi furioasă ca să-mi mai pese de claustrofobie. Ajuns la capăt, el s-a aplecat să-mi dea mâna, dar l-am respins şi m-am săltat singură afară din tunel.
Am închis trapa în spatele meu şi, fără să mai scoatem un cuvânt, am împins amândoi raftul înapoi la locul lui. Apoi eu am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre treptele pivniţei. Tocmai pusesem piciorul pe prima dintre ele, când l-am simţit prinzându-mă de încheietură.
— Sophie, haide! Nu vreau să mă cert cu tine.
M-am întors şi am deschis gura să spun că nici eu nu voiam să mă cert cu el. Dar, până să apuc să rostesc cuvintele, am zărit cu coada ochiului străfulgerarea aceea care mă anunţa ce urma să se întâmple şi, în clipa următoare, m-am trezit că-mi smulg braţul din mâna lui.
— Dacă nu vrei să te cerţi cu ea, poate că n-ar trebui să-i propui să vă aliaţi cu nişte oameni care vor s-o ucidă, mârâi vocea mea.
Archer se trase în spate atât de repede, încât aproape că se împiedică. Nu ştiu dacă-l mai văzusem vreodată atât de speriat. Dar îşi reveni repede.
— Elodie, dacă aş fi vrut să discut cu tine, aş fi organizat o şedinţă de spiritism sau ceva. Poate că aş fi apărut într-un episod din Vânătorii de fantome. Dar acum vreau să vorbesc cu Sophie. Aşa că şterge-o!
Elodie nici nu se clinti.
— Întotdeauna ai fost un iubit jalnic, zise ea. După ce-ai plecat, ţi-am

reproşat asta, ştii tu, faptul că nu mă plăceai cu adevărat. Dar, dacă nu cumva sunt eu nu doar moartă, ci şi oarbă, pe Sophie o placi cu adevărat. De fapt, oricât mi-ar fi de greu să pricep, cred că o iubeşti cu adevărat.

„Taci, taci, taci!”

„Ei, la naiba!” replică ea. „Voi doi vă petreceri tot timpul spunând glumiţe tâmpite şi făcând-o pe isteţii. Cineva trebuie să înfrunte realitatea.”

— Şi care-i ideea? întrebă Archer, mijind ochii la mine.

La ea. Mă rog. Doamne, confuză mai era situaţia asta!

— Şi Cal o iubeşte, să ştii. Iar ultima dată când am verificat, el nu făcea parte dintr-un cult de ucigaşi de monştri. Vreau să spun că, dacă eşti atât de nehotărât cu ce tabără ţii, poate că ar fi timpul să te retragi din scenă cu graţie.

Nu se putea spune că Elodie nu ştia să-şi facă ieşirea cu dramatism. M-am trezit prăvălindu-mă în braţele lui Archer, cu capul vâjâind.

El mă prinse de talie, apoi, brusc, mă împinse la o lungime de braţ.

— Sophie? întrebă, uitându-se fix în ochii mei.

— Da, am zis cu o voce tremurătoare. M-am întors.

Degetele i se relaxară, şi strânsoarea i se transformă într-o mângâiere.

— Deci nu poţi controla momentele în care îşi face apariţia? Poate să te posede… oricând?

Am încercat să râd, dar a semănat mai mult a acces de tuse.

— Ştii cum e Elodie. Nu cred că cineva a putut vreodată s-o controleze.

Încruntându-se, Archer îşi retrase mâinile şi le vârî în buzunare.

— Uau, minunat!

M-am prins de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul.

—Archer… chestiile alea pe care le-a zis. Ştii că nu sunt adevărate.

El ridică din umeri şi trecu pe lângă mine, înspre scări.

— Cred că superputerea lui Elodie e să spună lucruri cu cât mai multă ură în glas. Nu-ţi face griji! Se opri şi aruncă o privire peste umăr. Probabil ar trebui să mergem să-i spunem Jennei ce-am găsit aici.

A, da! Tocmai dezgropaserăm o grămadă de demoni. Probabil că asta bătea la puncte problemele din relaţia noastră. Mai trecură câteva secunde.

— Hai, Mercer! zise Archer, întinzându-mi mâna.

De data asta i-am luat-o.

Capitolul 22

— Vezi, aşa e mult mai bine, spuse Elodie, în timp ce studiam amândouă reflexia mea în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă.

Chiar dacă imaginea era deformată, trebuie să recunosc că arătam drăguţ. Elodie îmi trecuse o mână peste păr şi, în clipa următoare, acesta mi se revărsa pe umeri în valuri largi.

„E minunat“, i-am spus eu, „dar te las să-mi foloseşti corpul ca să pătrundem în biroul Larei Casnoff, nu ca să-mi faci o schimbare de look. În plus, dacă m-aş plimba pe aici aşa, lumea ori şi-ar da seama că fac vrăji, ori s-ar întreba cum am reuşit să strecor o placă de păr în Hex Hall“.

Era ciudat să-mi văd faţa boţindu-se într-o expresie încruntată adresată… mie însămi.

— Eşti enervantă la culme când ai dreptate, zise ea, fluturând din mână.

Din nou, părul meu ţâşni într-o aureolă de bucle încâlcite.

După ce ne întorseserăm din pivniţă, eu şi Archer le povestiserăm Jennei şi lui Cal despre adolescenţii de acolo. Toţi luaserăm hotărârea că următorul pas era să pătrundem în biroul Larei.

— Trebuie să existe ceva acolo, spusese Jenna. Ori vraja care îi transformă pe elevi în demoni, ori grimoarul…

— Poate că are un dosar etichetat „Planul meu malefic”, sugerasem eu. Ar fi superutil.

Am avut nevoie de trei zile ca să punem la punct o strategie de a intra în birou. Cal urma să-i distragă atenţia Larei cu întrebări despre propriile lui puteri şi despre cum ar putea fi ele utile „cauzei”, iar Jenna şi Archer să stea cu ochii pe doamna Casnoff. De vreme ce aceasta din urmă nu făcea decât să se plimbe în jurul iazului, n-avea să fie o sarcină deosebit de grea.

Ceea ce însemna că partea cea mai importantă ne revenea mie şi lui Elodie: să ne folosim de magia ei ca să intrăm în birou şi să-l răscolim în căutarea oricărui lucru care ne-ar fi putut ajuta să le oprim pe cele două surori. Nu era un plan superinteligent, dar era cea mai bună variantă pentru pasul următor.

Acum Elodie se uită la reflexia mea şi spuse:

— E ciudat. Să mă uit în oglindă şi să te văd pe tine.

„Da, parcă stabiliserăm că e relativ oribil pentru toţi cei implicaţi. Putem pleca acum? N-avem prea mult timp la dispoziţie.”

Oftând, ea se întoarse cu spatele la măsuţa de toaletă. În aceeaşi clipă, mi se păru că văd oglinda… nu ştiu, încreţindu-se pentru o clipă.

„Ai văzut asta? în oglindă?11

Elodie aruncă o privire înapoi.

— Nu te văd decât pe tine. Pe mine. Flutură din mână. În fine, ştii tu.

Am scrutat suprafaţa de sticlă, însă Elodie avea dreptate. Nu era nimic acolo. „Probabil doar un joc de lumini”, i-am zis eu. „Scuze!”

— Nu m-ar mira, murmură ea, deschizând uşa. Oglinda aia e supervarză.

Am ajuns pe palier. Acolo le-am observat pe câteva dintre vrăjitoarele mai tinere adunate pe o canapea, cu capetele apropiate. Nu era prima dată când dădeam peste un grup de elevi care şuşoteau, şi m-am întrebat dacă nu cumva nu eram singurii care făceau planuri.

„Eu nu-mi legăn şoldurile în halul ăsta când merg”, i-am zis lui Elodie în vreme ce treceam pe lângă ele. „Termină!”

N-a dat vreun semn că m-ar fi auzit.

Casa era aproape tăcută. Cina se terminase cu aproximativ o oră în urmă şi mai era puţin până la apus. Atunci toată lumea avea să fie încuiată în camere, ceea ce însemna că trebuia să ne grăbim.

Când am ajuns în holul principal, îmi simţeam inima bubuind. Din fereastra cu vitralii căzuseră si mai multe cioburi.

Acum îngerului care crease vrăjitoarele şi magii îi lipsea jumătate din faţă, şi am simţit un fior ocolind pe vârfuri bucăţile de sticlă spartă. Nu ştiu dacă cea speriată eram eu sau Elodie. Probabil amândouă.

Când am ajuns la uşa biroului Larei, Elodie mi-a pus mâna pe clanţă. Am simţit magia frigându-mi braţul şi am suspinat în gând.

— De ce crezi că Lara e Lara Casnoff, iar doamna Casnoff e doamna Casnoff? şopti Elodie în vreme ce făcea vrăji asupra încuietorii fermecate. E numele ei de familie, nu? N-ar trebui să fie domnişoara Casnoff? Ori duduia Casnoff?

„Dintre toate lucrurile la care te-ai putea gândi, asta te preocupă pe tine? Starea ei civilă?”

— E ciudat, atâta tot, şuieră ea drept răspuns.

„Ştii că poţi discuta cu mine în gând, nu-i aşa? Nu trebuie să vorbeşti cu voce tare şi să-i faci pe toţi să creadă că sunt o nebună. Doar cu titlu de informaţie.”

— Nu pot vorbi decât atunci când sunt în corpul tău, aşa că n-ai decât să mă dai în judecată, eu tot o să profit de asta.

N-am mai apucat să ne răstim una la alta, căci uşa cedă brusc. Elodie o împinse, se repezi înăuntru şi o închise în urma ei. Biroul Larei Casnoff era exact opusul celui în care stătuse doamna Casnoff, cu etajere înalte şi o masă grea din lemn, atât de lustruită încât îmi zăream chipul în ea.

— Ai vreo idee cu ce să-ncepem? şopti Elodie.

„Cu masa de lucru”, am spus eu în cele din urmă. „Probabil e încuiată, şi, dacă seamănă cumva cu a doamnei Casnoff, magia n-o să funcţioneze asupra ei. În buzunarul meu găseşti o pilă de unghii. Scoate-o, şi o să te învăţ cum să forţezi broasca.”

M-am simţit inundată de dispreţul lui Elodie, însă scoase pila şi se apucă de meşterit încuietoarea.

— Ai fost cumva spărgător în viaţa reală? murmură în timp ce lucra.

„Nu. Eu şi mama am locuit cândva într-un apartament foarte prost. Încuietoarea nu funcţiona niciodată cum trebuie şi întotdeauna trebuia s-o forţăm. Recunosc, n-am crezut că abilităţile astea o să-mi mai folosească vreodată.”

Ea chicoti uşor.

— Pentru ce ai intrat prin efracţie în biroul doamnei Casnoff?

„Pentru informaţii despre Archer. După ce-a plecat.”

— Ah! Apropo, cu plăcere.

„Pentru ce?”

Ea zgâlţâi mai tare pila de unghii.

— Pentru că l-am pus la punct acum câteva seri. Auzi, să lucrezi cu Ochiul! pufni ea. Genial plan!

„încearcă şi el să se gândească la o soluţie”, am zis automat. Nu ştiu de ce îi luam apărarea, de vreme ce, în esenţă, eu însămi spusesem că ideea asta era cea mai tâmpită dintre toate tâmpeniile spuse vreodată, dar nu-mi plăcea dispreţul din vocea ei. Mă rog, vocea mea, cuvintele ei.

Elodie se opri o clipă din încercarea de a descuia sertarul mesei şi îmi dădu părul pe spate cu ambele mâini.

— Ce-ar trebui să se întâmple ca să-ţi dai seama că Archer Cross e aducător de necazuri? E un Ochi. Un mincinos, un ticălos şi nici pe departe atât de amuzant pe cât se crede. Iar tu eşti logodită cu Cal. Nu dai în fiecare zi peste băieţi care pot vindeca orice rană şi arată şi superbine pe deasupra.

„Nu cred că-l plac pe Cal în felul ăsta.”

împingând vârful pilei înapoi în broască, Elodie pufni.

— Ăăă… alo, am fost în capul tău! Ba nu încape îndoială că-l placi în felul ăsta.

„Uite ce-i, asta nu-i o petrecere în pijamale!” m-am răstit eu. „Poţi, te rog, să te întorci la lucru?”

— Bine, bombăni ea. Nu mă asculta! Dar, îţi spun eu, Cal e calea cea bună. La naiba, dacă eu aş avea corp, nu m-ar deranja să…

„Te rog să te opreşti aici!“

Sunt nouăzeci la sută sigură că nu s-ar fi oprit acolo, dar, până să mai spună ceva, încuietoarea sertarului cedă.

— Aha! şopti Elodie. Victorie!

Ideea e următoarea: când a tras sertarul acela, nu mă aşteptam să găsim

nimic. Nimic important. Mă rog, poate unul-două bileţele criptice ori vreo ghicitoare stupidă scrisă pe hârtie de pergament pe care să trebuiască s-o descifrăm.
Aşa că, atunci când am văzut cartea stând deasupra unui teanc de hârtii, nici nu mi-am dat seama la ce mă uitam. Abia când Elodie a zis:
— Ăăm… ăsta e grimoarul despre care vorbeaţi? m-am holbat la coperta din piele crăpată şi am simţit puterea pe care o emana în valuri.
„Da. Cu siguranţă este."
— Păi, a fost… uşor.
A dat să-l ia, şi atunci, fără să stau pe gânduri, i-am strigat:
—Nu!
Crispându-se, ea îmi ridică mâinile la urechi.
— Au! ţi-am mai zis, vocea interioară!
„Nu poate fi atât de simplu", i-am spus eu, în timp ce cuvintele lui Torin îmi răsunau în urechi. „E o capcană. Un truc."
— Sau poate că, în sfârşit, e ceva şi în favoarea noastră, sugeră ea. Haide, Sophie! Calul de dar. Nu se caută. La dinţi.
Se întinse iar să ia grimoarul, însă de data asta nu ţipătul meu mental fu cel care o opri.
Ci scârţâitul uşii care se deschidea.

Capitolul 23

Înainte ca uşa să se fi mişcat mai mult de doi centimetri, Elodie înşfăcase grimoarul şi îl vârâse cu stângăcie sub betelia fustei. În clipa în care cartea îmi atinse pielea spatelui, am tresărit amândouă. Magia pe care o emana părea un şoc electric de mică intensitate, iar pielea de pe braţe şi de pe picioare mi se făcu ca de găină.
Trebuie să-i recunosc meritele lui Elodie. Dacă eu mi-aş fi putut controla corpul, s-ar fi lăsat cu poticneli şi dărâmat de obiecte şi probabil că mi-aş fi agăţat hainele în balamalele sertarului. Însă ea îl închise uşor, fără niciun sunet, apoi se aşeză pe scaunul Larei ca şi cum acolo ar fi fost locul ei. Îşi formula deja o scuză în cap – sau în capul meu, greu de spus când Cal băgă nasul pe uşă.
Elodie se afundă în scaun, uşurată.
— Of, tu erai!
Încruntându-se, Cal încuviinţă cu o scurtă mişcare din cap.
— Am întârziat-o pe Lara cât am putut. Zicea că se duce în seră, dar tot am vrut să vă avertizez din timp.
Elodie se ridică si ocoli masa.
— E în regulă, spuse ea. Eu am găsit ce căutam.
„Eu? De ce zici «eu», şi nu «noi»?"
N-am primit niciun răspuns în minte, şi Elodie i-a zâmbit lui Cal.
— Mersi pentru avertisment.
El îmi cercetă chipul, afişând încă una dintre expresiile lui de nepătruns. M-am întrebat dacă avea drepturi de autor asupra lor.
— Deci, eşti Sophie? Sau Elodie în Sophie?
— Doar eu, răspunse ea, ridicând uşor din umeri. Elodie a şters-o când ai deschis uşa.
Acum nu-mi mai păsa de vocea interioară.

— „Ce faci?“ am urlat cât am putut de tare.
Ea se încordă puţin şi îl luă pe Cal de braţ.
— Hai! Ar trebui să plecăm de aici.
În vreme ce urcau amândoi la etaj, cu greutatea arzătoare a grimoarului lipită de spatele meu şi cu degetele mele cuibărite în curbura braţului lui Cal, eu îi repetam lui Elodie acelaşi refren:
„Termină! Acum! Ori îi spui că eşti tu, ori ieşi naibii din corpul meu!“
Am ajuns la etajul al doilea. Salonul era gol, şi Elodie îl conduse pe Cal dincolo de el, înspre camera mea. „Ai încredere în mine!” răspunse ea în cele din urmă. „îţi fac o favoare.”
Deschise uşa şi îi făcu semn s-o urmeze. L-am văzut şovăind şi, o clipă, am crezut c-o să-şi dea seama că nu sunt eu. Dar apoi el a intrat în urma ei. Jenna era plecată, şi Elodie se cocoţă pe măsuţa de toaletă, cu gleznele încrucişate. Cal închise cu grijă uşa în urma lui.
— Ai găsit ceva? întrebă el cu voce joasă.
Ea dădu din cap aprobator.
— Ba bine că nu! Am găsit grimoarul.
Cal clipi la ea.
— Grimoarul? Ce, stătea pur şi simplu la vedere?
— În sertarul încuiat de la masa Larei. Auzi, tu ştii de ce doamna Casnoff e, mă rog, doamna Casnoff? Adică, ăsta e numele tatălui ei, aşa că ce-i cu „doamna”?
„Tu vorbeşti serios?” am întrebat-o.
Frecându-şi ceafa, Cal zise:
— Poftim? Păi, a fost măritată acum multă vreme, dar toate femeile din familia Casnoff îşi păstrează numele. E o tradiţie sau ceva. Dar, în legătură cu grimoarul…
— A avut o căsătorie aranjată? Ca noi? întrebă Elodie, alunecând jos de pe măsuţa de toaletă.
Înaintă şi se opri în faţa lui Cal, atât de aproape, încât îmi zăream imaginea în ochii lui. Oricât ar părea de prostesc, m-a surprins cât de eu însămi arătam. Eram absolut sigură că pe chipul meu ar fi trebuit să apară un semn de Elodie. Dar nu se vedea nimic.
Totuşi, Cal îi aruncă o privire ciudată, iar ea se apropie şi mai tare. „Haide!“ l-am implorat în tăcere. „Dă-ţi seama! Dă-ţi seama unde sunt eu!“
Însă momentul trecu, şi, după ce clătină uşor din cap, Cal zise:
— Da, bănuiesc. Sophie, ai văzut vraja? Cea care ţi-ar putea reda puterile?
Elodie fu luată prin surprindere de replica lui, iar mâna mea se îndreptă către cartea pe care o aveam încă lipită de spate.
— A, da, vraja. Da, de fapt, tocmai mă pregăteam s-o caut.
„Nu!“ Am gemut din nou, dar, slavă Domnului, Cal avu acelaşi gând.
— Nu! izbucni el, apucându-mă de încheietură tocmai când degetele mele se pregăteau să atingă grimoarul.
De vreme ce aveam încă mâna la spate, asta însemna că, în esenţă, mă ţinea lipită de el. „Sfârşit”, se entuziasmă Elodie în capul meu.
Am simţit căldura răsuflării lui Cal pe faţă.
— Poate că intenţionat au făcut ca volumul să fie atât de uşor de găsit, zise el. Dacă atingi pagina aia şi îţi recapeţi puterile, vei redeveni un demon. Poate că asta şi vor.
Acum nodul din stomacul meu nu mai avea nimic de-a face cu ceea ce punea la cale Elodie, ci cu spusele lui Torin. Pentru prima dată, mi-am permis să mă gândesc că era posibil ca el să nu-şi fi bătut joc de mine. Ideea era

aproape prea înfricoşătoare ca s-o pot suporta.
— La asta nu m-am gândit, zise Elodie.
Niciodată nu-mi auzisem vocea sunând aşa. Era guturală. Aproape sexi.
Pentru prima dată, l-am văzut pe Cal pierzându-se cu firea.
— Cred doar că n-ar trebui să atingi vraja aia. Cel puţin nu acum.
— N-o s-o ating.
— Bun.
— Atunci de ce mă ţii în continuare de mână?
Mi se părea că urmăresc un accident de maşină derulat cu încetinitorul, doar că eu mă aflam chiar în maşină. „încetează!” am repetat şi de data asta nu mai ţipam. Imploram. „Nu de dragul meu, ci de dragul lui Cal. Îţi baţi joc de el, şi nu merită.”
„Nu”, răspunse ea în vreme ce-mi încleşta degetele pe după gâtul lui. „Dar Archer merită.”
Buzele lui Cal dădură să se lipească de ale mele, şi o parte din mine se întrebă dacă bănuia ceva. Dar apoi Elodie îl trase mai aproape şi, chiar dacă ar fi bănuit, lui nu-i mai păsă. Sărutul din cort fusese intens, însă ăsta fu… de-a dreptul fierbinte. Probabil pentru că Elodie îmi înfăşurase practic corpul în jurul lui Cal, sărutându-l cu mult mai multă pasiune decât aş fi arătat eu vreodată.
M-am simţit năpădită de atâtea sentimente, încât nu-mi mai dădeam seama care erau ale mele si care ale ei. Furie, dorinţă, tristeţe, triumf. Toate îmi împungeau pielea, şi, derutată de ele, de magia care îmi bubuia în piept ca o a doua inimă şi de şocurile electrice pe care grimoarul mi le trimitea pe şira spinării, simţeam că s-ar putea să explodez într-un milion de bucăţele de stofă ecosez albastră.
Dar, înainte să se întâmple asta, uşa se deschise şi, chiar în timp ce-i strigam lui Elodie să-l lase pe Cal, am ştiut că e prea târziu.
— Mamă! am auzit-o pe Jenna zicând, apoi pe Archer întrebând:
— Ce?
Brusc, am deschis ochii şi i-am zărit pe amândoi stând în pragul uşii. Jenna părea în primul rând nedumerită, însă Archer…
Dacă mai aveam cumva îndoieli în legătură cu sentimentele lui faţă de mine, ele mi-au fost risipite în clipa în care i-am văzut chipul. Niciodată nu-mi fusese smulsă splina, dar, dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva, bănuiesc că aş fi făcut aceeaşi faţă pe care o avea Archer acum.
Mi-am simţit buzele curbându-se într-un rânjet, în timp ce, în capul meu, Elodie aproape exulta.
— Nu-i o senzaţie foarte plăcută să vezi cum persoana pe care o iubeşti se cuplează cu altcineva, nu? îi zise ea lui Archer.
Cal, care încă mă ţinea de încheietură, făcu brusc un pas înapoi.
— Elodie, spuse el.
Nu era o întrebare.
„N-o să te iert niciodată pentru asta“, i-am zis eu. „Nu-mi pasă dacă n-o să mai pot face vrăji pentru tot restul vieţii, tu nu mai intri în veci în corpul meu.“
„Aici n-a fost vorba de tine“, fu singurul ei răspuns.
Apoi dispăru.
M-am prăbuşit la podea, zgâriindu-mi un genunchi de lemnul tare. Cal şi Jenna se repeziră să mă ajute să mă ridic. În secunda în care mi-am recăpătat echilibrul, Cal îmi dădu drumul la mână şi se îndepărtă de mine. Jenna continuă să mă ţină strâns de cot şi, când am ridicat privirea, mi-am dat

seama că Archer nu sărise să mă ajute.
Plecase.
M-am întors către Cal, simţindu-mă mizerabil.
— Îmi pare rău. Din nou. Încă o dată. Eu… eu niciodată n-aş fi…
El mă întrerupse clătinând scurt din cap.
— N-ai fost tu, zise, însă vocea îi era aspră şi încă nu se putea uita la mine.
Neştiind ce altceva să spun, am scotocit după grimoar şi i l-am întins Jennei.
— L-am găsit în biroul Larei. Cal crede că ar putea fi o capcană. De ce l-ar face atât de uşor de găsit?
Mi-am amintit ce-mi spusese doamna Casnoff zilele trecute despre faptul că eu eram speranţa lor şi despre ceva care exista „în sânge” Dacă cele două surori voiau să-mi recapăt puterile, ăsta nu putea fi un lucru bun.
Jenna luă cartea, însă n-o deschise.
— Bun, spuse ea. Du-te şi ocupă-te de Archer!
— E supărat, dar asta-i mai important, am zis eu, făcând semn cu capul înspre grimoar.
Lasă-i pe Cal şi Jenna să mă creadă curajoasă şi gata să mă sacrific! Mai bine decât să le spun că sunt prea laşă ca să discut cu Archer în clipa asta. Cum îi zici cuiva: „îmi pare rău că fantoma fostei tale iubite m-a folosit ca să se pupe cu logodnicul meu“?
Dar Jenna era cea mai bună prietenă a mea.
— Soph! zise ea cu glas blând. Du-te şi vorbeşte cu el! Acum.
Am oftat.
— Să ştii că aerele de şefa reprezintă trăsătura pe care o apreciez cel mai puţin la tine. La egalitate cu infailibila ta capacitate de a avea mereu dreptate.
Ea zâmbi.
— De fapt, mă iubeşti.
Înainte să plec din cameră, am observat aerul precaut al lui Cal, încordarea din umerii lui. Aş fi dat orice pentru puterea de a citi gândurile altora.
Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Archer. Se afla în salonul verde, cel în care le întâlnisem pentru prima dată pe Elodie, Chaston şi Anna. Aşezat pe podea, cu spatele lipit de canapea, cu picioarele lungi întinse în faţă, cerceta singura fotografie rămasă pe perete.
M-am aşezat lângă el, deşi covorul avea o umezeală neplăcută. Lumina slabă şi bolnăvicioasă pe care o arunca singura lampă din încăpere îi lăsa în umbră o mare parte a feţei.
— Deci, a fost nasol, am zis, încercând să par cât mai jovială cu putinţă. Bănuiesc că ăsta-i efectul secundar al unei relaţii cu cineva din lumea magiei.
El scoase un sunet amuzat, iar umerii i se scuturară uşor. Însă tot nu se uită la mine.
— Crezi că tipii ăia au avut vreodată asemenea probleme? întrebă, făcând semn cu capul înspre poză.
Înfăţişa prima promoţie din Hecate Hali, 1903. În anul acela fuseseră doar câţiva elevi, într-o vreme când şcoala nu era un centru de pedeapsă, ci un adăpost.
— Probabil, am zis. Tipa aia cu pălărie de paie pare cam curviştină.
El râse din inimă si, în sfârsit, îsi întoarse fata către mine.
— Ştiu că era ea, spuse, întinzându-se să mă ia de mână.
Degetele ni se înlănţuiră.
— Şi totuşi. Am văzut-o pe fata pe care o… te-am văzut pe tine sărutându-l pe Cal. Şi, chiar dacă am ştiut că ea era din clipa în care v-am zărit împreună…

— Tot a fost urât, am completat eu încet. Pricep, chiar pricep, să ştii. Pe vremuri muream când te vedeam sărutând-o pe Elodie.

— Eu muream când trebuia s-o sărut, zise el, şi ochii îi alunecară, din nou, înspre fotografie. Dar nu-i vorba doar despre cât de nasol e să-ţi vezi iubita băgându-şi limba în gura altui tip.

Am tresărit auzind asta şi mi-am amintit cât de încinsă era atmosfera în clipa în care intraseră pe uşă Archer şi Jenna. El ori nu observase, ori se făcuse că nu observă.

— E vorba că Elodie are dreptate. Cal ţine la tine. Şi chiar e un tip de treabă. Cu toate că mi-aş dori să-l urăsc pentru că sunteţi logodiţi… Ridică din umeri cu un aer neajutorat. Nu pot. Ceea ce înseamnă că e un tip absolut fabulos.

— Încetează! am spus, scuturând mâinile noastre înlănţuite. Cal e prietenul meu. Atâta tot. TU eşti cel pe care îl…

„Iubesc”, voiam să spun. Dar cuvântul mi-a îngheţat pe limbă şi am sfârşit prin a zice doar:

—Vreau. Aleg. Mă rog.

El îmi susţinu privirea, iar ochii lui erau mai serioşi ca niciodată.

— Poate că n-ar trebui să fiu.

Consternată, m-am îndepărtat de el.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că… Dacă ai fi cu el, ai fi mai fericită. Ţi-ar fi mai bine.

Acum chiar că începeam să mă enervez.

— Nu tu hotărăşti asta. Iar dacă aşa simţi, atunci poate că ar trebui să-mi serveşti direct discursul cu „nu e vina ta, e vina mea“.

Spre surprinderea mea, Archer zâmbi.

— Asta-i problema, totuşi, zise el. Nu pot. Aş suporta să mă părăseşti, dar nu cred c-aş fi în stare să te părăsesc eu pe tine.

Am clipit de câteva ori.

— Eşti varză.

— Asta tot încerc să-ţi spun şi eu.

I-am cuprins ceafa cu mâna şi i-am tras faţa mai aproape de a mea.

— Se întâmplă ca mie să-mi placă varza, am şoptit, în timp ce buzele aproape ni se atingeau. Aşa că să nu mai spui niciodată asemenea prostii, bine?

Mi-am dat seama că voia să mai adauge ceva. Dar se mulţumi să ofteze:

— Bine.

— Ei poftim, ce moment adorabil!

Am întors capul. Lara stătea chiar în pragul uşii, zâmbindu-ne cu un aer extaziat.

— Mă bucur tare mult că te-am găsit, domnişoară Mercer, mi se adresă ea. Cred că a venit vremea să avem o mică discuţie.

Capitolul 24

Pentru a doua oară în ziua aceea, m-am trezit în biroul Larei Casnoff.

Camera dădea înspre copacii din spatele casei, şi am văzut ceaţa încolăcindu-se în jurul trunchiurilor înnegrite. Mi-am concentrat atenţia asupra ei, ca să nu fiu nevoită să mi-o concentrez asupra micuţului şezlong din faţa ferestrei în care stătea doamna Casnoff, cu mâinile în poală şi cu chipul

lipsit de expresie.
Cufundată în scaunul de piele de pe cealaltă parte a mesei, Lara mă studia. Nu părea furioasă. Doar curioasă. Aproape amuzată.
— Sper că n-am întrerupt nimic prea important între tine şi domnul Cross.
Mi-am încleştat degetele ca să nu mi le vadă tremurând.
— Nu, doar discuţiile obişnuite. Ştii tu… cum să te distrugem pe tine, cu tot cu planul tău bolnav, şi apoi să scăpăm de pe insula asta dementă.
Ea râse.
— Nici acum nu te părăseşte simţul umorului. L-aş respecta, dacă n-ar fi atât de enervant. Se aplecă în faţă peste masă, cu palmele împreunate, şi ceva din atitudinea ei îmi aminti de toţi consilierii psihologici pe care îi întâlnisem de-a lungul vieţii (şi, credeţi-mă, întâlnisem o grămadă pe vremea când mergeam la şcoli normale). Ăsta-i motivul pentru care ai încercat să vorbeşti cu sora mea? Pentru care mi-ai spart azi biroul?
Am tresărit, iar Lara se lăsă pe spate în scaunul ei, cu buzele curbate într-un surâs satisfăcut.
— Nu credeai că ştiu, nu?
Am vrut să-i dau o replică usturătoare. Să-i spun ceva care să arate că nu mă speriase de moarte. Avuseserăm un avantaj vreme de… cât? Poate zece minute? Şi, dacă ştia că intraserăm în biroul ei, oare ştia şi că luaserăm grimoarul?
Măcar mai aveam sarcasmul de partea mea.
— Sunt dezamăgită că ai aflat, i-am zis Larei, în timp ce mă aşezam pe scaunul din faţa biroului, dar, având în vedere că eşti o vrăjitoare malefică, nu sunt tocmai surprinsă.
Ea miji ochii.
— Pentru tine totul e o glumă. Un joc. Munca de o viaţă a tatălui meu, salvarea rasei noastre…
— Munca de o viaţă a tatălui tău e să transforme în sclavi nişte adolescenţi? Nu mă mir că voi două aţi ajuns aşa grozave, am zis, arătând din cap în direcţia doamnei Casnoff.
Aceasta nu dădu vreun semn că m-ar fi auzit.
Bun, acum Lara era furioasă. Se îndreptă de spate pe scaun.
— Tii ştii ce sacrificii a făcut tatăl meu ca să vă creeze pe tine şi neamul tău? TU ştii ce-am sacrificat noi? întinse un deget lung înspre doamna Casnoff. Ca să-i ocrotim pe cei asemenea nouă. Ca să ne apărăm de cei care vor să ne stârpească.
— Transformaţi oameni în monştri, am zis. Copii. Ceea ce-a făcut tatăl tău a distrus-o pe Alice. Apoi i-a distrus fiica şi, dacă ar fi după voi, aţi face acelaşi lucru cu mine şi cu tata.
— Scopul…
— Scuză mijloacele. Aşa a zis şi ea. Ce-i ăsta, motoul familiei voastre sau ceva?
Lara înţepeni, cu încheieturile albite.
— Vrei să afli mai multe despre familia mea, Sophie?
Lipindu-mă de spătarul scaunului, am scuturat din cap.
— Cred că ştiu destule, mersi.
— Nu ştii nimic! spuse Lara, apoi flutură din degete în direcţia mea.
La început nu se întâmplă nimic, şi m-am întrebat dacă nu cumva îmi arătase doar versiunea vrăjitorească a degetului mijlociu.
Pe urmă privirea începu să mi se întunece. Tremurând, am încercat să mă prind de braţele scaunului, însă acesta nu mai era acolo. Eu nu mai eram

acolo. Cufundată în beznă, mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors în Itineris. Impresia de claustrofobie ameninţa să mă sufoce.
O scânteie se aprinse în întuneric, un grăunte strălucitor care se desfăcu încet într-o imagine. Mă holbam la un tablou ce reprezenta un sătuc acoperit de zăpadă, şi, pe măsură ce priveam, imaginea începu să se mişte. Bărbaţi şi femei îşi târau picioarele pe o cărare albită, cu capetele plecate ca să se apere de frig şi vânt. Nimeni nu-mi spusese la ce mă uitam, însă informaţia îmi umplu mintea ca şi cum aş fi ştiut dintotdeauna. Era satul natal al lui Alexei Casnoff, iar căsuţa din mijlocul tabloului era a lui.
Apoi l-am văzut: un băieţel brunet, cu nasul lipit de geam. Îşi aştepta tatăl, şi i-am simţit nerăbdarea, îngrijorarea, ca şi cum ar fi fost propriile mele emoţii. În spatele lui, o femeie frumoasă, cu părul blond-închis, îl mângâia pe cap şi-i murmura ceva în rusă. Chiar dacă nu ştiam un cuvânt în limba aia, tot înţelegeam ce-i zicea.
— Totul o să fie bine, Alexei. Tatăl tău şi ceilalţi o să ne apere, promit.
Am înţeles că întreg satul era locuit de Prodigium şi că în ziua aceea urma să se hotărască ceva important. Ceva în legătură cu o mutare, cu a fi în siguranţă, cu o ascunzătoare. Dar, până să-mi pot da seama exact despre ce era vorba, tabloul se schimbă iar.
Acum nu se mai vedeau străzi acoperite cu zăpadă, nici căsuţe pitoreşti. Acum totul era doar haos, foc şi fum. Flăcările păreau atât de strălucitoare, încât simţeam nevoia să-mi acopăr ochii, dar n-aveam mâini. Nici ochi, de altfel. L-am văzut pe Alexei alergând pe stradă, urmărit de săteni.
„Ştiu ce suntem”, gândea el. „Ne-au găsit, ne-au găsit, ne-au găsit…”
în spatele lui, două siluete zăceau nemişcate pe stradă, şi mi-am dat seama că erau părinţii lui. Am văzut-o pe mamă: părul blond împrăştiat în jurul capului îi fumega încă ici şi colo. Silueta măruntă de lângă ei era sora lui mai mică, iar el era teribil de speriat. Groaza şi durerea copilului năvăliră în mine, aproape insuportabile. Flăcările se estompară, şi tabloul începu să se scurgă într-o altă imagine. Alexei era mai mare acum, avea poate douăzeci şi ceva de ani. Era chipeş, mai puţin sever decât părea în cele câteva fotografii pe care le văzusem cu el.
Stătea pe bancheta din spate a unei maşini ce trecea printre dealuri şi pajişti de un verde strălucitor, care mi s-au părut foarte cunoscute. Era entuziasmat şi bătea întruna darabana pe coperta unei cărţi pe care o ţinea în poală.
Grimoanil.
Maşina troncăni peste un pod de piatră, şi, deodată, în faţă se ivi Abaţia Thome.
Alexei le văzu pe elevele de pe pajişte, toate înscrise la un colegiu de fete din Londra. Fuseseră cazate la Thome pentru că în oraş nu mai erau în siguranţă. Le urmări, şi un surâs îi străbătu chipul. „în sfârşit!” gândi el. „în sfârşit!”
Apoi scena se întunecă brusc, şi m-am trezit înapoi în biroul Larei Casnoff, gâfâind pe scaunul meu.
— Cred că asta îţi arată esenţa problemei, spuse Lara, răsfoind calmă nişte hârtii.
Încă tremuram, încercând să-mi amintesc că nu familia mea era cea care fusese ucisă pe străzi. Când m-am simţit în stare să vorbesc din nou, am zis:
— Oamenii i-au omorât familia. S-a speriat şi a vrut să găsească o cale de a-i proteja pe ceilalţi Prodigium, poate şi de a puncta puţin la Capitolul răzbunare pe parcurs. Dar asta… tot nu înseamnă că e corect cum a procedat.

Mi-am înghiţit repulsia la gândul nerăbdării care îl cuprinsese pe Alexei în vreme ce urmărea nişte fete nevinovate alergând pe peluza Abaţiei Thome. Alice, străbunica mea, fusese una dintre ele.

— În plus, sunt sigură că aici nu e vorba de protecţie. Poate că aşa a început totul, dar pentru ce a vrut, de fapt, tatăl tău s-o folosească pe Alice? Ştii ce cred eu? Pentru că îţi prinde foarte bine un demon domestic când vrei să controlezi toate fiinţele Prodigium din lume.

Lara nici măcar nu încercă să nege.

— Poate. Sigur, o întreagă echipă de „demoni domestici” prinde si mai bine.

Aşeză hârtiile jos şi deschise cu grijă sertarul. Scoase grimoarul, şi inima mi se strânse.

— De unde…

— A, domnişoara Talbot s-a grăbit să mi-l dea. Dacă voiai cartea, nu trebuia decât s-o ceri, continuă ea, în vreme ce eu o priveam zăpăcită.

— Poftim?

— Oricum ţi-am fi dat-o până la urmă. Nu ne eşti de prea mare folos dacă nu ai puterile intacte.

întoarse paginile până când ajunse la vraja ce urma să-mi redea magia. Doar văzând cuvintele acelea pe hârtie, am simţit că nu-mi mai încap în piele de nerăbdare.

Lara îmi întinse cartea.

— Dă-i drumul! Atinge-o! Apoi chicoti. O, da, Sophie, ştiu că tatăl tău te-a pus să atingi vraja. Ştiu totul despre cele două ore pe care le-aţi petrecut studiind cartea asta.

Magia era la doar câţiva centimetri de mine. Întreaga mea fiinţă ţipa după vrajă. Însă m-am uitat în ochii Larei şi am întrebat-o:

— De ce ai vrea tu să-mi recapăt puterile? Pentru că, în clipa în care o s-o fac, o să zbor de-aici.

Însă Lara se mulţumi să-mi zâmbească.

— Sophie, când tatăl tău te-a învăţat despre demoni, ţi-a spus şi cum sunt controlaţi?

— Vrăjitoarea sau magul care a creat demonul îl poate stăpâni. Dar, de vreme ce, tehnic vorbind, pe mine nu m-a creat nimeni, nimeni nu mă controlează.

— Aşa am crezut şi noi, recunoscu Lara dând uşor din cap. Dar pe urmă am făcut nişte cercetări. Ştii, colecţia tatălui tău de la Thorne a fost foarte utilă. Şi închipuie-ţi ce surprinse am fost când am descoperit că abilitatea de a controla un demon se transmite prin sânge!

„în sânge”, spusese doamna Casnoff. „în sânge. Al tău, al meu, al tatălui tău, al lui Alice…“

Brusc, mi-am dat seama la ce se referise.

— Tatăl nostru a săvârşit ritualul care a transformat-o pe străbunica ta în demon, spuse Lara. Seminţia noastră a creat-o pe a ta. Asta înseamnă că, odată ce îţi vei recăpăta puterile, vei fi sub controlul nostru.

Nu-mi puteam lua ochii de la vrajă, chiar dacă începusem să tremur.

— Nu se poate, am zis, de parcă, rostind cuvintele, ele ar fi devenit adevărate. Dacă m-aţi fi putut controla, aţi fi făcut-o deja.

— N-am ştiut că putem, aşa că n-am încercat niciodată, replică doamna Casnoff, vorbind pentru prima dată.

— Dar de ce? De ce aţi vrea să mă controlaţi pe mine când puteţi invoca oricâţi demoni poftiţi?

— Demonii nou-creaţi pot fi… imprevizibili, spuse Lara. Dar tu, un demon la

a patra generaţie… Şansele ca tu… să-ţi pierzi controlul, să zicem, sunt foarte, foarte mici. Ceea ce te face mai potrivită pentru un rol de conducător. Lara rânji la mine, şi în privirea ei nu era nimic sănătos. La urma urmei, orice armată are nevoie de un general.

Cu stomacul ghem, m-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat de masă.

— Nu! Nu, sunt gata să rămân fără puteri o veşnicie, dar n-am să mă pun la cheremul vostru.

Lara aruncă grimoarul deschis pe birou, şi magia gemu în mine.

— Aşa spui tu, replică ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dar puterile tale se vor eliberate. Natura ta e să fii demon, iar acum, că ai văzut vraja, magia din tine nu va avea linişte până când nu va fi readusă la locul ei.

Nu-mi doream decât să-mi lipesc mâinile de pagina aia.

— De ce nu mă obligi pur şi simplu? am întrebat-o pe Lara.

Dacă tot ce trebuia să fac era să ating hârtia, atunci putea să ocolească biroul şi să mă înşface. Îngrozită, mi-am dat seama că exact asta îmi doream şi am făcut câţiva paşi în spate.

— Vrăjile de genul ăsta sunt delicate, îmi explică ea. Nu-i poţi impune cuiva un lucru atât de puternic. Aşa că trebuie să fie alegerea ta. Iar grimoarul va sta aici, a strigat Lara în urma mea, în timp ce eu mă grăbeam spre uşă, în fiecare zi, deschis la pagina cu vraja aceasta, Sophie. Chemându-te. Te-ai scuti de o grămadă de chinuri dacă ai ceda de pe acum.

Am orbecăit după clanţă, cu pielea brusc scăldată în sudoare. Când uşa se deschise în sfârşit, am luat-o la goană. Magia ţipa în mine atât de tare, încât îmi venea să-mi acopăr urechile.

Jenna mă aştepta în dormitorul nostru şi, când am deschis uşa, a sărit în picioare.

— O, Doamne, eşti bine? Când Lara a venit aici şi mi-a cerut grimoarul, era să mor şi… Soph!

Aici sus, dorul de grimoar nu era atât de puternic, dar oricum am tremurat toată cât timp Jenna m-a condus spre patul meu. Apoi s-a cuibărit lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă cu blândeţe.

Când am terminat să-i povestesc episodul din biroul Larei, încetasem să tremur, însă începusem să plâng.

— Îmi vreau foarte tare puterile înapoi, i-am spus Jennei care îmi mângâia părul, dar nu pot risca să devin o… chestie pe care s-o controleze ele. Eram absolut sigură că, dacă mi-aş recăpăta magia, totul ar fi în regulă. Dar acum? Doamne, Jenna, e mult mai rău!

— Şşt! murmură ea. O scoatem noi la capăt. O scoatem noi la capăt.

Însă vocea îi tremura, şi, după un timp, am adormit amândouă pe patul meu, ţinându-ne în braţe ca doi copilaşi.

Mi s-a părut că am fost trezită de un tunet. M-am ridicat în capul oaselor, clipind, în vreme ce un huruit monoton umplea clădirea. Ferestrele zăngăneau, iar când am pus picioarele pe podea, am simţit o uşoară vibraţie.

— Ce-i asta? murmură Jenna somnoroasă.

M-am dus la fereastră, încercând să-mi dau seama ce vedeam. În ceaţă jucau lumini, mai întâi slabe şi pâlpâitoare, apoi atât de puternice, încât am putut să văd siluetele întunecate ale copacilor, de obicei ascunşi de pâclă. Am auzit uşi deschizându-se pe tot culoarul şi zgomot de paşi pe podelele de lemn.

O lumină şi mai strălucitoare ne explodă în cameră, apoi se auzi un alt huruit, de data asta atât de puternic, încât mi-am simţit dinţii clănţănind. Complet trează acum, Jenna sări din pat şi deschise uşa. Celelalte fete se strânseseră deja pe palier şi se uitau afară prin vitraliile sparte. Încă simţeam

forţa grimoarului şi mi-am înfipt unghiile în palme, sperând că durerea mă va împiedica să mă reped la parter. Luminile continuau să sclipească, iar huruiala devenea tot mai puternică. Câteva dintre fetele mai mici îşi acoperiră urechile.

Cineva îmi înghionti cotul, şi când m-am uitat în spate, am văzut-o pe Nausicaa fluturând uşor din aripi în aerul încărcat.

— În seara asta Lara a venit în camera noastră s-o ia pe Taylor, spuse ea. Crezi că… Făcu semn cu capul înspre lumini. I-au făcut ceva?

Magia aproape că mă sufoca pe măsură ce vibraţiile deveneau tot mai puternice, scuturând alte şi alte cioburi din fereastră. Nu le auzeam lovindu-se de podea. Lumina sclipi pentru ultima dată, atât de puternică, încât toate am închis ochii şi am întors capul.

Apoi totul încremeni.

Am rămas acolo, tremurând în bătaia unui vânt rece care pătrunsese brusc prin geamul spart.

De undeva din depărtare am auzit un răget neomenesc.

— Da, i-am răspuns Nausicăi. Cred că i-au făcut.

Capitolul 25

Din clipa în care m-am trezit a doua zi dimineaţă, am perceput grimoanil ca pe o durere în oase. Abia mult după prânz m-am simţit în stare să mă dau jos din pat. Coborârea la parter a fost un chin, dar trebuia să văd ce se întâmplă.

Se dovedi a fi mult mai rău decât îmi închipuisem – şi, credeţi-mă, mă pregătisem pentru tot soiul de grozăvenii. Fereastra cu vitralii era acum complet făcută ţăndări, doar câteva cioburi mai atârnau din rama de lemn. În timpul nopţii începuse să plouă, iar acum apa se scurgea prin spărtura zdrenţuită. Eu şi Jenna stăteam în foaierul principal şi ne uitam cum ploaia se scurge pe tapet, apoi se îmbibă în covor.

— Crezi că Taylor a fost singura elevă luată azi-noapte? mă întrebă ea.

Mă străduiam atât de tare să n-o dobor la pământ ca să mă reped spre biroul Larei şi spre grimoar, încât îmi luă ceva timp să-i răspund.

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă pot schimba mai mult de unul odată. Dar nu contează. Oricum ar fi, de acum s-au pornit.

Un fior îmi străbătu corpul, iar puterile îmi împunseră pielea, implorând să fie eliberate.

— Ce căutaţi voi două aici, jos? se răsti o voce.

Vandy stătea în spatele nostru, cu mâinile în şolduri. Chiar dacă se uita urât, ochii îi erau obosiţi, iar ridurile din jurul lor mai pronunţate.

— Noi doar… începu Jenna, însă Vandy ridică mâna.

— Nu-mi pasă ce făceaţi. Înapoi în camerele voastre! Acum!

Jenna o luă spre scări, însă eu am rămas pe loc.

— Asta vreţi şi dumneavoastră? am întrebat-o pe Vandy. Ca toti elevii să fie transformaţi în demoni? Ştiu că sunteti antipatică, dar nu vă credeam de-a dreptul ticăloasă.

Privirea ei furioasă deveni şi mai urâtă, aproape suferindă.

— Destul! izbucni, arătând către scări. Dă-i drumul!

Sprijinindu-mă cu greu de Jenna, am ajuns înapoi în cameră.

Imediat ce uşa s-a închis în urma noastră, am auzit pocnetul încuietorii. În

timp ce mă prăbuşeam pe pat, tremurând de durere şi dorinţă, prietena mea se plimba de colo până colo.

— De-acum o să tot vină după noi. În fiecare noapte o să stăm întinşi în paturi, ascultând… coşmarul acela şi întrebându-ne dacă nu cumva noi vom fi următorii. Se lăsă greoaie pe pat. Sophie, ce ne facem?

„Luăm grimoarul. Îmi recapăt puterile.” Gândul era atât de puternic, încât am gemut şi mi-am acoperit urechile cu mâinile.

— Nu ştiu, i-am spus Jennei, şi lacrimile îmi umplură gâtul.

Oare există pe lume sentiment mai rău decât neajutorarea?

M-am rostogolit pe o parte, în timp ce nevoia de a atinge grimoarul îmi pulsa în vene în acelaşi ritm cu sângele. Eram atât de cufundată în propria agonie, încât, atunci când am zărit ceva mişcându-se în oglindă, am crezut că am halucinaţii. Dar apoi Jenna a zis:

— Ce naiba a fost aia?

Străduindu-mă să mă concentrez, m-am ridicat şi am mijit ochii la măsuţa de toaletă. O altă licărire, aproape ca o umbră, se mişcă în interiorul oglinzii. Apoi imaginea deveni mai clară.

Torin.

Rămase acolo doar o secundă, după care dispăru din nou, însă eu am sărit de pe pat, ignorându-mi zgomotul strident din cap.

— Ai văzut şi tu, nu? am întrebat-o pe Jenna.

Ea stătea încă pe pat, cu ochii cât cepele.

— Da. Era un tip în oglindă. Ce…

Dar eu deja îmi lipisem palmele de oglindă.

— Torin? Eşti acolo?

Habar n-aveam cum reuşise să se deplaseze din oglinda familiei Brannick în asta, însă nu mă plângeam. Imaginea lui tremură în faţa mea, cam ca a unui televizor ce recepţionează un semnal slab. Am surprins o urmă de iritare pe chipul lui când a dispărut din nou. Dar, chiar înainte s-o facă, mimă două cuvinte: „Părinţii tăi“.

~ Ce? am strigat, plesnind oglinda cu palma. Ce-i cu părinţii mei? Torin? TORIN!

Când am văzut că nu reapare, mi-a venit să urlu de necaz.

Jenna se apropie de mine.

— Elodie. Vezi dacă magia lui Elodie poate… nu ştiu, să-l scoată la iveală.

După tot ce-mi făcuse, detestam ideea ca Elodie să se întoarcă în corpul meu. Dar, în momentele disperate…

— Elo… am apucat să spun, şi ea îşi făcu brusc apariţia.

„Scoate-l de acolo!” i-am spus pe un ton glacial.

Nu-mi răspunse, dar i-am simţit magia coborând asupra mea şi scurgându-mi-se prin degete. Însă, oricât încercă, oricât am tot făcut eu galerie: „Haide, haide, haide!”, nici urmă de Torin. Într-un târziu, mâinile îmi căzură de pe oglindă, şi Elodie spuse:

— Nu pot. Nu ştiu ce încearcă el să facă, dar magia mea nu e îndeajuns de puternică să-l ajute.

Oftând, se întoarse şi se sprijini pe măsuţa de toaletă. Jenna stătea în continuare în fata mea, cu braţele strâns încrucişate la piept.

— Ar fi nevoie de magia lui Sophie, îi spuse Elodie.

Ea se apropie mai mult, şi mi-am dat seama că iscodea ochii fantomei în căutarea mea.

— Nu-şi poate recăpăta puterile. Dacă o face, surorile Casnoff ar putea să…

— O controleze? Da, ştiu. Dar nu crezi că merită riscul?

„Hm… nu”, am zis, în vreme ce Jenna îşi muşca buza fără să răspundă.
— Spun doar, continuă Elodie, că, într-o întrecere a voinţelor între Sophie şi Lara Casnoff, eu pariez pe Sophie. Poate ele vor reuşi s-o controleze. Sau poate, poate, ea va reuşi să le ţină piept.
„Nu pot. E prea mare riscul. Ce s-ar întâmpla cu Jenna dacă as fi la cheremul Larei?“
„Dar ce-o să se întâmple cu ea dacă o ţii aşa? Te simt, Sophie. O să te chinui până în clipa în care o să atingi afurisita aia de vrajă. Deci eu zic să pui mâna pe ea şi să vezi ce se întâmplă.”
Jenna ridică braţele să-mi cuprindă faţa în palme şi-mi trase capul în jos.
— Soph, zise ea. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar… mi se pare că Elodie are dreptate. Dacă-ţi recuperezi puterile, da, există o şansă să te pui în mâinile surorilor Casnoff. Dar, dacă nu ţi le recapeţi, nu există nicio şansă să scăpăm de aici.
Elodie se întoarse şi deschise primul sertar al măsuţei de toaletă. Acolo, pe un teanc de haine, stătea grimoarul.
„Cum a ajuns aici?” am întrebat, înţelegând brusc de ce atracţia lui fusese atât de puternică în dimineaţa aceea.
„Eu l-am adus aici ca să fac asta.” Mâna mea luă cartea, răsfoi până la pagina cu vraja, iar Elodie îmi duse palma deasupra ei.
„NU!” am urlat, şi ea ezită.
„'frebuie”, spuse în cele din urmă pe un ton ferm. „M-am gândit că ar fi mai simplu dacă aş face-o eu în locul tău.”
„Nu!” am repetat, însă cu o voce care mi se păru slabă chiar şi în mintea mea.
„Ba da!” replică Elodie. „Pune capăt nebuniei ăsteia!”
Am simţit-o plecând şi m-am împleticit înapoi spre măsuţa de toaletă. După ce mi-am recăpătat suflul, am ridicat capul şi m-am holbat la uşa închisă. Magia se revolta în interiorul meu.
Jenna mă luă de mână.
— Haide! spuse ea. Sunt sigură că ai să reuşeşti. Eşti mai puternică decât ele.
Eu nu eram tocmai sigură.
Dar ştiam sigur ce am de făcut.
Nu mi-am lăsat timp de gândire. Am înşfăcat doar grimoarul de pe podea, de unde îl aruncasem la plecarea lui Elodie. Degetele mele au găsit fără greş vraja care striga după mine. Şi apoi, fără să-mi îngădui nici măcar să trag aer în piept, mi-am lipit mâna de foaie.
A fost ca şi cum ceva mi-ar fi explodat în piept. Am încremenit, în vreme ce puterile mi se desfăceau, revărsându-mi magie în tot trupul. Podeaua de lemn din jurul meu crăpă, iar Jenna sări în spate cu un ţipăt ascuţit.
Respirând greu, aproape gâfâind, am aruncat grimoarul pe podea şi mi-am pus ambele mâini pe oglindă. „Torin“, m-am gândit şi am tras.
El apăru în oglindă atât de repede, încât am tresărit.
— Ce naiba a fost asta? strigă, clipind furios, apoi privirea i se opri, în sfârşit, asupra mea. Atunci rânji. Ah, bravo ţie, Sophie!
N-aveam prea mult timp la dispoziţie. Simţeam ceva ca o mâncărime în străfundul minţii şi ştiam că, undeva pe insula Graymalkin, Lara înţelesese ce se întâmplase.
— De ce încercai să dai de mine? Unde sunt părinţii mei?
— Poftim? A, da, glorioasa mea misiune! După ce-ai plecat…
— Scuteste-mă! am lătrat. Ce vrei şi unde sunt?

El se încruntă.
— Bine, bine! Sunt în Irlanda. La Lough Bealach. Eu ar fi trebuit să ajung la tine şi să văd dac-ai păţit ceva, dar…
Deja mă pusesem în mişcare, ridicând grimoarul şi îndesându-mi-l din nou la spate.
Am distrus cu uşurinţă încuietoarea de la uşă. Cu şi mai mare uşurinţă mi-am folosit magia ca să-i chem pe Cal şi Archer. Cal era în cabana lui, Archer în dormitorul său, şi am vorbit în capetele amândurora în acelaşi timp: „Ne întâlnim cu toţii afară. Pregătiţi-vă s-o luaţi la goană!“ Apoi, dându-mi seama că practic urlasem în creierele lor, am adăugat: „Vă rog. Şi scuze pentru urlete!”
Jenna mă urmă pe palier. Mai aveam poate trei trepte de coborât când totul se schimbă.
M-am oprit în loc cu o tresărire. Nu puteam fugi. Nu puteam părăsi insula. Ce prostie din partea mea! Nu, ceea ce trebuia să fac acum era să mă duc la Lara. Lara avea nevoie de mine, şi ea…
— Sophie, ce este? întrebă Jenna, atingându-mi cotul.
M-am întors şi am privit-o. Îmi stătea în cale. Avea să încerce să mă împiedice să ajung la Lara, să-mi împlinesc destinul. Aşa că nu-mi mai rămânea decât un singur lucru de făcut.
Trebuia s-o ucid.

Capitolul l6

Am înşfăcat-o pe Jenna cu o mână şi am smucit-o înspre mine, fără nicio urmă de regret ori tristeţe în suflet. Dacă simţeam ceva, era un uşor dezgust, ca şi cum aş fi omorât un gândac…. Fleacul… ăsta îmi stătea în drum. Trebuia să scap de el.
Magia îmi urcă din tălpi, dându-mi o stare de bucurie şi de împlinire.
Am văzut că ea înţelesese ce urma să se întâmple, am văzut teama şi disperarea care o cuprinseră. Însă, din nou, n-am simţit nimic. Nici milă, nici măcar satisfacţie. Voiam doar să dispară ca să mă pot duce la Lara.
Dar, înainte ca vraja să-mi ajungă în degete, Jenna îmi cuprinse faţa în mâini.
— Sophie, spuse ea calm, pe un ton insistent. Uită-te la mine! Eşti mai bună decât ele. Poţi lupta cu ele. Avea lacrimi în ochi, şi un junghi îmi străbătu pieptul. Ea îşi înfipse degetele în obrajii mei. Te rog! mă imploră. Soph, eşti cea mai bună prietenă a mea. Te iubesc şi te cunosc. Ştiu că poţi lupta.
Am închis ochii strâns, chiar în clipa în care toată fiinţa mea tânjea s-o ucidă. S-o distrugă, să distrugă tot. Apucându-mă de balustradă, am simţit lemnul crăpând şi îndoindu-se sub mâinile mele.
— Sophie, repetă Jenna, şi brusc am văzut-o stând pe patul ei, râzând, în seara în care ne cunoscuserăm.
I-am simţit braţele în jurul meu noaptea trecută, când plânsesem din cauza grimoarului.
„Jenna“, m-am gândit. „Nu-i pot face rău Jennei.“
Ceva în mine cedă, aproape ca un lanţ care se rupe. Am auzit în minte urletul de furie al Larei, apoi am început să plâng şi s-o îmbrăţişez pe Jenna atât de strâns, încât mă mir că n-am rupt-o în două.
— O, Doamne, îmi pare rău, îmi pare tare rău! i-am spus.

Ea râdea, însă cu un sunet apos.

— Ţi-am zis eu că eşti mai bună decât ele.

Ceva hurui în depărtare, şi m-am desprins de Jenna ca să mă uit pe fereastra spartă. Ziua se întunecase şi mai tare, şi tentacule de ceaţă începuseră să se înfăşoare pe rama geamului.

— Să sperăm că ai dreptate, am zis.

— Mercer!

M-am întors şi l-am văzut pe Archer stând în capul scărilor, în aceeaşi clipă, Cal dădu buzna pe uşa din faţă.

M-am uitat când la unul, când la altul, apoi am spus:

— Bine, promit să vă explic totul pe îndelete când n-o să fim morţi. Dar, pentru moment, mi-am recăpătat puterile, ştiu unde sunt părinţii mei şi ne ducem la Itineris ca să plecăm de pe insula asta. Deci, să mergem!

Nu ştiu dacă tonul meu a fost motivul sau faptul că zgomotul devenise mai puternic, însă băieţii trecură la acţiune.

Toţi patru am fugit afară din Hex Hali, în ploaia torenţială. Pâcla se rostogolea înainte, şi eu m-am oprit şi am ridicat o mână. Din degete îmi ţâşniră scântei, şi ceaţa se retrase, învolburându-se. Mă cuprinse o senzaţie de mulţumire când mi-am simţit magia urcând din tălpi. Am împins în faţă şi cealaltă mână, iar ceaţa parcă se chirci de durere grăbindu-se să se îndepărteze.

— Bine, spuse Jenna, trăgându-mă de braţ. Eşti din nou o dură. Acum fugiţii în spatele meu am auzit uşa din faţă a clădirii deschizându-se. N-am privit înapoi. Eu, Cal, Jenna şi Archer am luat-o la goană pe pajiştea acum luminată, îndreptându-ne către pădure. Am îndrăznit să arunc o singură privire peste umăr. Cineva stătea în uşă. După înălţime mi s-a părut că ar putea fi Nick. Când a ţâşnit de pe verandă şi a pornit în fugă spre noi, am ştiut că el era. Nimic altceva nu se putea mişca atât de repede, nici măcar un metamorf. Pe măsură ce se apropia, i-am văzut chipul, înfiorătorii ochi roşii şi goi. Eu avusesem suficientă putere ca să rezist controlului Larei, însă era clar că Nick rămăsese jucăria ei. Am aruncat o vrajă de atac, dar el a parat-o cu un simplu gest al mâinii.

M-am oprit şi m-am pregătit să-l înfrunt, dar el nu după mine venea. Cu mâinile întinse, cu ghearele scoase, se năpusti asupra Jennei.

— Nu! am strigat.

Apoi totul se întâmplă dintr-odată. Jenna se opri ca să se uite în spate, Nick sări, şi, brusc, Archer se ivi între ei, înşfăcând braţul întins al demonului şi răsucindu-l în direcţia opusă Jennei, tocmai când cealaltă gheară a creaturii îi zgâria pieptul. I-am văzut pe amândoi strâmbându-se de durere, şi în clipa următoare am trimis încă un fulger de magie în direcţia lui Nick. Îl lovi îndeajuns de tare ca să-l arunce departe de Archer şi să-l facă ghem Ia pământ.

Sângele lui Archer împroşcă iarba. Cal se îndreptă către el, dar Archer îl alungă.

— N-avem timp. Haide!

M-am apropiat de Jenna, care era palidă şi speriată, dar teafară.

— M-mulţumesc, îi zise ea lui Archer care nu făcu decât să repete:

— N-avem timp.

Şi aşa era. Ceva venea către noi dinspre casă. Am simţit magia întunecată pe care o emana şi am ştiut că era un alt demon. Ne-am afundat în pădure.

M-am oprit doar cât să-i pot spune lui Archer:

— Du-i la Itineris!

El mai folosise portalul ca să fugă de pe insula Graymalkin.

— Vă ajung din urmă.

Archer nu răspunse, flutură doar braţul în direcţia Jennei şi a lui Cal, care se repeziră după el. Eu alergam ultima, cu capul între umeri în aşteptarea vrăjii de atac. Însă, chiar dacă auzeam strigăte şi urlete din spatele nostru, n-am simţit nicio magie.

Am ieşit din pădure pe o fâşie de plajă.

Atunci mi-am amintit ceva. Sfinte Sisoe, era clar că stătusem prea mult timp fără magie dacă uitasem de cea mai tare vrajă pe care o puteam face!

— Staţi! am strigat.

Archer, Cal şi Jenna se opriră pe nisip. Le-am făcut semn să se apropie.

— Bun, toată lumea, ţineţi-vă de mâini! am zis.

Archer se holbă la mine, cu o mână lipită de pieptul sângerând.

— Sophie, chiar nu e momentul să facem cercul prieteniei.

— Nu de asta e vorba, am replicat. Ci de asta.

Am închis ochii şi mi-am canalizat toată puterea în vraja de transport. Se stârni un curent de aer rece ca gheaţa şi, în clipa următoare, ne-am trezit cu toţii în pâlcul de copaci care adăpostea Itineris-ul de la Hex Hali.

— Uau! exclamă Jenna. E fantastic că te-ai întors!

M-am simţit inundată de magie şi de satisfacţie.

— Tu ai spus-o, am încuviinţat. Acum hai!

Acestea fiind zise, am intrat toţi patru în Itineris.

Partea A III-A

„Încet, puţin câte puţin,
Straniile-i întâmplări au fost făurite, Şi-acum povestea-i sfârşită,
Şi spre casă ne-ndreptăm o adunare fericită
Sub soarele care apune."
„O prefaţă”
Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor

Capitolul 27

Ştiţi ce-ar fi grozav? Dacă aş avea parte de măcar o singură călătorie magică în urma căreia să nu rămân cu senzaţia că cineva tocmai a încercat să-mi scoată splina pe nas. Zăceam în ţărâna rece, pietroasă, în vreme ce măruntaiele încercau să mi se aşeze la locul lor. Am auzit pe cineva de lângă mine gâfâind şi sufocându-se, apoi un glas familiar spunând:

— E în regulă. Stai liniştită câteva minute!

Mama.

Am întors capul şi am văzut-o îngenuncheată lângă Jenna, care stătea ghemuită pe-o parte, tremurând. Călătoria cu Itineris-ul e deosebit de dificilă pentru vampiri. M-am ridicat în patru labe şi am privit înjur. Era seară, şi ne aflam undeva lângă o apă mare. O auzeam clipocind la ţărm, iar aerul era umed. În spatele meu se afla un bolovan uriaş, cu o scobitură nu foarte adâncă săpată în centru. Am bănuit că acela era Itineris-ul. Chiar îndărătul Jennei şi al mamei, Archer stătea în fund, privind năuc în jur. Cal se afla lângă… am mijit ochii, încercând să văd mai bine. Finley! I-am recunoscut coada lungă,

roşcată.
Cuprinsă de panică, mi-am amintit brusc de grimoar şi am dus repede mâinile la spate. Spre uimirea şi uşurarea mea, era încă acolo, lipit de mine.
M-am ridicat în picioare, însă genunchii îmi erau moi, iar pământul mi se clătină brusc în faţa ochilor.
O mână îmi susţinu cotul.
— Uşurel! spuse tata.
Îmi zâmbea, şi urmele întunecate de pe chipul lui păreau negre la lumina lunii. Cu un mic ţipăt de uşurare, l-am luat de după gât şi mi-am îngropat faţa în haina lui. Când, în sfârşit, m-am simţit în stare să vorbesc, m-am retras şi am spus cu voce răguşită:
— Cum? Cum l-ai trimis pe Torin la Hex Hali?
Tata clipi iute şi, la început, am crezut că era surprins de întrebarea mea. După aceea mi-am dat seama că nu, se lupta cu lacrimile. Văzându-l pe el, care practic îşi luase doctoratul în „a se ţine tare“, că dă să plângă de bucurie că mă revede, am simţit că mă usturǎ şi pe mine ochii. Apoi tata îşi drese vocea, îşi îndreptă umerii şi spuse:
— A fost extrem de dificil.
Am râs printre lacrimi.
— Te cred!
— A fost ideea lui Torin, spuse cineva din spatele meu, iar când m-am întors am zărit-o pe Izzy.
La fel ca Finley şi părinţii mei, era îmbrăcată cu blugi şi o jachetă neagră, deşi purta în plus o şapcă neagră, trasă peste părul strălucitor.
— Aveam tone de vechi cărţi cu vrăji, iar după ce tu şi Cal aţi dispărut, Torin s-a apucat să se uite prin ele. A găsit o vrajă care-i permite să călătorească într-o altă oglindă.
— Sigur, problema a fost să găsească oglinda ta, spuse Aislinn, ieşind din umbră.
— Şi nu vă e teamă că de-acum o să tot plece din oglinda lui şi o să înceapă să-şi piardă vremea prin vestiarele fetelor, de exemplu?
Ochii lui Aislinn alunecară înspre Izzy.
— Torin are motivele lui să vrea să rămână cu noi, răspunse ea, şi, în ciuda luminii slabe, am văzut roşeaţa urcând în obrajii fetei.
Poate că într-o zi aveam să lămuresc ce se petrecea aici. De preferinţă după ce terminam de lămurit celelalte o mie de urgenţe de pe ordinea mea de zi.
Jenna începu din nou să respire normal, strângându-şi între degete piatra sângerie. Mulţumită, mama o bătu pe umăr şi-i spuse:
— Stai jos puţin! Odihneşte-te!
închizând ochii, Jenna încuviinţă cu o mişcare a capului. Abia atunci mama veni şi mă luă în braţe.
— Cred că ne-am făcut norma de reuniuni lacrimogene, chicoti ea cu buzele lipite de creştetul meu.
— Când o să se termine toate astea, promit să nu mai ies din casă. O să stăm, o să comandăm pizza şi o să ne uităm la emisiuni proaste la televizor.
Mama se dădu un pas în spate şi privi peste umărul meu.
— Ei, cred că ai să vrei să mai ieşi din când în când, zise ea.
Am simţit greutatea caldă a mâinii lui Archer în jurul taliei.
— Mie îmi plac pizza şi emisiunile proaste.
Surprinsă, m-am întors către el.
— Pieptul tău…
— Cal, zise el în chip de explicaţie. Îi datorez cred că un munte de burgeri.

Devine jenant.
Mama schiţă un surâs şi-mi spuse:
— Nu aşa mi-am imaginat că o să-l întâlnesc pe primul tău iubit adevărat.
— Mamă!
Archer mă strânse uşor.
— Vrei să spui că sunt primul pe care părinţii tăi l-au salvat de pe o insulă blestemată cu ajutorul unei oglinzi magice? Mă simt special!
Am dat ochii peste cap şi m-am întors către apă.
— Bănuiesc că aia e Lough Bealach.
— Adevărat, răspunse Aislinn. Am fost foarte ocupaţi de când aţi dispărut.
Finley şi Izzy se aflau chiar în spatele ei. Mama făcu un pas înapoi ca să se alinieze cu sora ei.
— Şi noi la fel, zise Cal, şi brusc mi-am dat seama că el stătea tot lângă mine, de cealaltă parte.
— Hai, scumpo! îmi spuse mama. Să mergem înăuntru!
— Înăuntru unde? am întrebat.
— Aici, răspunse Finley, arătând înspre o micuţă clădire din piatră, acoperită cu muşchi.
I-am urmat pe toţi în colibă. Poate cândva fusese un locşor confortabil. Şi, cine ştie, poate că absenţa ferestrelor apărase casa de vântul rece dinspre lac. Dar acum, când înăuntru se înghesuiseră nouă oameni şi un foc de cărbuni fumega în vatra minusculă, era neplăcut de aglomerată şi caldă. Nu mi-a picat bine nici faptul că m-am trezit îngrămădită între Cal şi Archer, amândoi strâns lipiţi de mine.
O masă de joc cu aspect străvechi era aşezată în mijlocul încăperii, acoperită cu hărţi şi cărţi. Frate, dă-le fetelor Brannick orice fel de spaţiu, şi ele o să-I transforme într-o Sală de Război!
Aislinn îşi ocupă obişnuitul loc pe o latură a mesei.
— Bun, începu ea, Spuneţi-ne tot ce s-a întâmplat!
Eu, Cal, Archer şi Jenna am reuşit în clipa aceea ceva cu adevărat impresionant: să ne uităm în patru direcţii diferite.
— E foarte complicat, zise Jenna în cele din urmă.
— Noi am folosit un mag din secolul al XVI-lea, captiv într-o oglindă, ca să vă transmitem unde ne aflăm, zise tata sec. Putem spune cu certitudine că până la ora asta am devenit experţi în „complicăţenii”.
Archer râse uşor.
— Îmi place de taică-tău, îmi şopti el la ureche.
— Nu mă îndoiesc, am murmurat drept răspuns.
— Surorile Casnofif folosesc şcoala drept crescătorie de demoni, spuse Cal, trecând, ca de obicei, direct la subiect.
Pentru prima dată i-am observat cutele din jurul gurii, felul în care îşi ţinea umerii încordaţi. Cal păstra atât de multe în sinea lui, încât uneori uitam că faptele celor două surori Casnoff erau şi pentru el un coşmar la fel de cumplit ca pentru mine.
Am dat să-l iau de mână, dar, de îndată ce i-am atins manşeta cu degetele, m-am răzgândit. Acum, după ce făcuse Elodie, orice atingere ieşea din discuţie.
Dregându-mi glasul, mi-am îndreptat atenţia către tata.
— Cal are dreptate. Dar e mai mult decât atât.
M-am întins către el, şi, chiar dacă tata se afla în cealaltă parte a camerei, nu mi-a fost greu să-i apuc degetele. Apoi i-am trimis un uşor impuls magic, iar el a făcut ochii mari.

— Puterile tale! a exclamat.
Am încuviinţat.
— Complet funcţionale. Am scos grimoarul şi l-am aruncat pe masă. Graţie lui. Le-am explicat, cât de scurt am putut, cum stăteau lucrurile cu familia Casnoff şi cum moştenirea lor ar fi trebuit să le permită să mă controleze. Lara a făcut o vrajă ca să-mi arate istoria neamului ei, am continuat. Sunt nişte chestii tare întunecate. Oamenii practic au ras de pe faţa pământului tot satul lui Alexei Casnoff. Oricât ar părea de ciudat, toată povestea asta a început cu un băieţel care încerca să se simtă în siguranţă. Era foarte sigur că demonii vor apăra toate fiinţele Prodigium şi le-a transmis convingerea asta fetelor lui. Am privit prin cămăruţa afumată. Poate asta nu pricepeţi voi. Nu avem de-a face cu persoane de genul „Uau, sunt lupul cel rău!“ Surorile Casnoff se consideră îndreptăţite.
— Tocmai asta le face atât de înspăimântătoare, spuse tata, dând din cap. Rareori oamenii se cred răi în sinea lor.
Mi-am amintit-o pe doamna Casnoff murmurând „scopul scuză mijloacele44, şi, dacă în cameră n-ar fi fost al naibii de cald, m-aş fi cutremurat.
—Bun, deci astea sunt planurile lor, concluzionă Archer cu un oftat. Care sunt ale voastre?
— Mergem în infern, spuse Izzy.
Vorbise pe un ton de neastâmpăr, iar după ochii strălucitori şi vocea ei ai fi zis că infernul era înrudit cu Tărâmul Bomboanelor.
— Ia-o mai uşor, Iz! spuse Finley, punând o mână pe umărul surorii sale. Nu e chiar aşa de simplu.
— A, noi credeam că e floare la ureche, zise Jenna fără vlagă.
— Mai întâi, Sophie e singura care o să meargă, continuă Finley, iar Aislinn interveni ca să adauge:
— Ea e singura care poate merge.
— Bine, dar, când aţi venit aici, voi nu ştiaţi că îmi recăpătasem puterile, am zis eu, scoţându-mi mâna dintre mine şi Archer ca să-mi şterg sudoarea de pe frunte. Deci de unde aţi ştiut că o să pot merge?
— N-am ştiut, răspunse mama, sprijinindu-şi şoldul de masa de joc. Ne gândeam să-l trimitem pe tatăl tău, sperând că poate ADN-ul lui va fi de ajuns ca el să intre. Oftă şi se frecă la ochi, şi în clipa aceea păru mai bătrână şi mai obosită ca niciodată. Trebuia să încercăm ceva.
— Dar acum, că ţi-ai recăpătat puterile, ar trebui să poţi intra în infern fără nicio problemă, zise tata. Ai să te duci acolo singură şi-ai să strângi cât mai multă sticlă demonică.
— De ce toată lumea vorbeşte despre chestia asta de parc-ar fi o plimbare în parc? întrebă Archer. Încercă să ridice mâna, probabil ca să şi-o treacă prin păr, şi mă lăsă pe mine să mă feresc de cotul lui. „Ah, Sophie o să dea o fugă până în iad şi-o să culeagă nişte sticlă demonică într-un coşuleţ!”
— Nimeni nu ia mai în serios siguranţa lui Sophie decât mine şi tatăl ei, spuse mama.
Vorbise cu voce joasă şi egală, însă avea o privire ca de oţel. Nu ştiu dacă datorită sângelui Brannick sau doar instinctului matern.
— Ştiu, răspunse Archer, bătând în retragere. Şi ştiu că… Uitaţi, ştiu că Sophie e un demon. Ar putea şterge pe jos cu oricare dintre noi, magic vorbind. Dar ce presupune, mai exact, călătoria în infern? Vreau să spun, sunt şi alţi demoni acolo? Monştri? Ce i s-ar putea întâmpla?
Părinţii mei schimbară o privire, apoi Aislinn îşi drese glasul.
— Nu prea ştim. Nimeni n-a mai încercat asta până acum.

— Bun, deci, ce? întrebă Archer, şi acum era limpede că se înfuriase. O trimiteţi pur şi simplu pe ea şi speraţi că o să iasă bine? E o nebunie! Trebuie să existe o altă cale de a lupta cu surorile Casnoff.

Temându-mă că avea să aducă din nou în discuţie Ochiul, l-am tras de mânecă.

— Hei! am spus blând. Îmi doream să nu fi avut conversaţia asta în faţa întregii mele familii. Nimeni nu mă obligă să fac ceva ce nu vreau. M-am uitat la Aislinn. Demonii pe care i-a invocat Lara… Sticla demonică e singura cale de a ne apăra împotriva lor?

— Da.

Am făcut o pauză ca să trag adânc aer în piept şi am sperat ca vocea să nu-mi tremure când am spus:

— Atunci o să merg în infern.

— Mulţumesc, Sophie, zise tata, iar Aislinn dădu scurt din cap. Deci s-a hotărât. Mâine dimineaţă, în zori, Sophie va merge pe insula din mijlocul lacului şi, de acolo, prin portal.

Cu stomacul ghem, m-am uitat la oamenii care îmi erau cei mai dragi pe lume şi am încuviinţat în tăcere:

— Mâine.

Capitolul 28

A doua zi dimineaţă mă plimbam pe ţărmul stâncos al Lough Bealach şi încercam să găsesc cea mai bună cale de a-l traversa.

O foarte vagă fâşie gri-rozaliu se întrezărea la orizont. Habar n-aveam cât era ceasul, însă corpul îmi spunea că e în jur de „mult prea devreme”. Dormisem doar câteva ore. După ce tata anunţase că urma să plec în blestematul de infern a doua zi în zori, nimeni nu prea mai avusese chef de somn. Aislinn, Finley, Izzy şi mama întinseseră saci de dormit în colibă, iar eu ridicasem corturi pentru mine, tata, Archer, Cal şi Jenna. Nu ieşiseră nişte capodopere (iar cel pe care l-am împărţit eu şi Jenna era oarecum lăsat pe mijloc), dar tot erau primele chestii pe care le fabricam, după multă vreme, cu ajutorul magiei. Când terminasem, tata îmi spusese:

— Ai creat ceva din nimic. Îţi dai seama de asta, nu?

Lăsasem ideea să se coacă înăuntrul meu. A crea ceva din nimic era un lucru aproape imposibil pentru vrăjitoarele şi magii obişnuiţi. Sub îndrumarea lui Alice, Elodie reuşise să stăpânească tehnica, însă eu întotdeauna avusesem probleme cu genul ăsta de vrajă. Iar tata avea dreptate: acum o făcusem pur şi simplu, aproape fără să mă gândesc.

— Mă bucur să te văd folosindu-ţi din nou puterile, spusese el încet.

Mă uitasem la semnele purpurii de pe chipul lui şi-i răspunsesem luându-l pur şi simplu în braţe.

Acum, în vreme ce stăteam pe malul apei, îmi simţeam puterile rotindu-se paşnic în interiorul meu. Când voisem să mă supun Deposedării, tata îmi spusese că a renunţa la puteri era ca şi cum aş fi încercat să-mi smulg culoarea din ochi. Avusese dreptate. Fără magie simţisem că o uriaşă parte din mine lipseşte.

M-am frecat pe braţe de frig, chiar dacă folosisem farmece pentru a-mi transforma uniforma de la Hex Hall într-un pulover gros, negru, şi o pereche de blugi. Luna septembrie era mult mai rece în Irlanda decât în Georgia.

Bineînţeles, nu doar frigul mă făcea să tremur. Din apă se înălţa o înspăimântătoare stâncă uriaşă.

Mi-am frecat braţele şi mai tare, apoi m-am aşezat lângă Aislinn pe unul dintre bolovanii care înconjurau ţărmul. Mă sculasem înainte de ivirea zorilor în speranţa că voi evita noi despărţiri înlăcrimate, însă Aislinn era deja trează şi mă aştepta pe malul lacului.

— I-am cerut lui Grace să mă lase pe mine să te conduc, îmi spusese. M-am temut că, dacă ar fi făcut-o ea, aţi fi suferit amândouă prea mult. La fel s-ar fi întâmplat şi cu tatăl tău, iar tu ai nevoie acum să te concentrezi.

Vocea îi era aspră, dai tot mă simţeam recunoscătoare că venise.

— Aşadar, ar trebui să creez o barcă? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri.

— Nu eu sunt cea cu magia. Traversează apa cum crezi tu că e mai bine.

— Aş putea să înot, am propus. A! Sau poate să scot la iveală un Jet Ski mişto.

Am întins mâinile în faţă, ca şi cum aş fi condus numitul Jet Ski mişto. Aislinn mă privi câteva clipe, după care spuse:

— Asta faci de fiecare dată când eşti nervoasă?

Mâinile îmi căzură moi pe lângă corp.

— Cam aşa ceva. M-am întors cu spatele la apă. Vezi tu, sunt sigură că aş putea să creez o barcă. Dar, dacă o fac, îi pun motor? Sau o pânză? Ori e cazul să dau la vâsle tot drumul…?

— Te rog să taci până când hotărăşti ceva!

Cuvintele în sine n-au fost deosebit de ameninţătoare, însă Aislinn avea un fel de a te privi care-ţi dădea impresia că e cât pe-aci să te pocnească.

Nu se mai auzeau decât clipocitul valurilor la mal şi clănţănitul dinţilor mei. Am privit peste umăr la cercul format de corturi. Jenna dormea profund când mă strecurasem afară înainte să se crape de ziuă. N-o trezisem, în parte fiindcă mă gândisem că-i prinde bine odihna. Dar principalul motiv fusese că, trezind-o, ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la ea, iar să-ţi iei rămas-bun de la cineva când ai de gând să intri în iad pare a fi cumva… definitiv.

Din acelaşi motiv nu intrasem în colibă să mă văd cu mama şi ocolisem cortul lui Archer. Aproape că ajunsesem la malul apei, când îl auzisem chemându-mă încet:

— Mercer!

îngenuncheat la uşa cortului, cu părul ciufulit, cu uniforma de la Hex Hali ridicol de şifonată, aproape că-mi frânsese inima. Iar când alergasem, făcând cât mai puţin zgomot, şi aproape mă prăvălisem peste el, îmi spusesem că sărutul nostru era sărutul normal dintre un iubit şi o iubită care îşi spun „bună dimineaţa”. Chiar şi atunci când mă trăsese înăuntru, în cortul cald şi confortabil, îmbibat de mirosul lui, nu-mi îngăduisem să mă gândesc că era, poate, ultima oară când îl vedeam.

Iar când mă strânsese mai tare si murmurase:

— Mercer, te iu… îi acoperisem gura cu mâna.

— Nu spune asta! Nu acum. Spune-o cândva când n-o să mai existe niciun risc să murim, bine?

Archer murmurase ceva sub palma mea, iar eu dădusem ochii peste cap şi mă desprinsesem de buzele lui. El mă sărutase pe vârful nasului.

— N-am vrut să zic decât că-mi place enorm cortul ăsta pe care l-ai făcut pentru mine. Dar cred că pot să-ţi spun asta spun şi mai târziu. Când te întorci.

Luându-l pe după gât, îl trăsesem în jos, către mine.

— Aşa să faci!
Un val de roşeaţă îmi urcă acum pe piept din pricina amintirii. Mi-am întors privirea dinspre cortul lui înapoi către lac. „O să mă întorc. O să fie bine, iar drumul în infern după sticla demonică n-o să fie deloc greu. Poate o să revin acasă înainte de prânz.”
Sigur, n-aveam cum să mă întorc dacă nu plecam.
Şi, dintr-odată, mi-am dat seama care era cea mai uşoară cale de a ajunge la insulă.
Ridicându-mă, am îndreptat un deget spre lac. Suprafaţa lui începu să se unduiască, apoi, cu un plescăit zgomotos, apele din faţa noastră se dădură la o parte, lăsând în urmă o potecă îngustă şi noroioasă, ce traversa fundul, şerpuind până la baza insulei stâncoase.
— Nu e foarte arătoasă, dar e foarte practică, am zis, sperând că Aislinn n-o să-mi simtă groaza din voce.
Însă ea îşi puse o mână pe umărul meu (era prima dată când mă atingea) şi zise:
— O să te descurci. Dacă am aflat ceva despre tine, Sophie Brannick, e că eşti o copilă puternică.
Era cât pe-aci să spun: „Sophie Mercer”. Dar, am zis doar:
—Mersi… ăăă… mătuşă Aislinn.
Ea îsi retrase mâna.
— Hai să nu ne lăsăm duse de val!
— Corect, scuze!
M-am întors către cărarea umedă şi am încercat să-mi amintesc că trecusem prin tot soiul de grozăvenii. Scăpasem dintr-o clădire în flăcări. Înfruntasem un vârcolac. Mă luptasem cu înfricoşătoarele tehnici de control al minţii unui demon. Mersul prin apă n-ar fi trebuit să mă sperie. Totuşi, picioarele mele refuzau să se mişte.
— Eşti gata de drum? întrebă o voce din spatele meu.
Cal!
Stătea chiar pe marginea lacului, cu mâinile în buzunare.
L-am privit nedumerită.
— Tii nu poţi să vii.
— Nu pot intra în infern cu tine, dar nu există nicio regulă care să-mi interzică să te însoţesc până acolo.
Aislinn se uită când la unul, când la altul, şi în cele din urmă spuse:
— Poţi să încerci.
Cal puse un picior pe potecă, să testeze terenul. M-am încordat, aşteptând ca apa să năvălească peste el. N-a fost cazul, aşa că am dat drumul aerului pe care-l ţinusem în piept.
— Calea pare destul de sigură, zise Cal, şi Aislinn ridică din umeri.
— Atunci porniţi! făcu ea.
Fără să fi încercat măcar un: „Ai grijă să nu fii ucisă! se întoarse la cabana din piatră. Nu mi-am permis s-o urmăresc cu privirea. Mi-era teamă că, dacă mă uitam înapoi, aveam s-o iau la fugă după ea.
Am luat-o în schimb înainte, după Cal. Sub picioarele mele, suprafaţa se înmuia uşor. Am înaintat cu mare grijă pe cărarea mâloasă.
— Femei Brannick, magie şi iad! am glumit eu, iar Cal pufni în ceea ce putea fi, la o adică, un hohot de râs.
La un moment dat, pe o porţiune foarte alunecoasă, m-am clătinat câteva clipe, până când prietenul meu a reuşit să mă prindă de cot. Nu voiam să fie un moment ciudat şi chiar nu-mi doream să mă înroşesc toată, dar exact asta

s-a întâmplat. Am ridicat ochii. Privirile ni se întâlniră, iar Cal îşi retrase mâna atât de repede, încât îşi pierdu echilibrul. În clipa în care dădea să cadă, m-am întins să-l prind şi, până să-mi dau seama, am ajuns jos amândoi. Eu am lovit peretele de apă din dreapta, chiar când el luneca spre stânga. M-am prăvălit în apă, scufundându-mă complet, însă valul m-a scuipat înapoi pe potecă.

Am rămas aşezată acolo, cu braţele şi picioarele îndoite, cu apa picurându-mi din păr şi intrându-mi în ochi. Cal stătea în partea opusă, la fel de ud, cu un aer complet zăpăcit. Din nou, privirile ni s-au întâlnit.

De data asta am izbucnit amândoi în râs.

— O, Doamne! am exclamat. Ce faţă ai!

— Ce faţă am eu? replică el, şi râsul i se topi într-un chicotit. Ar trebui să-ţi vezi părul.

Se ridică în picioare şi se aplecă să-mi dea mâna. I-am luat-o, recunoscătoare. Imediat ce m-am ridicat la loc, mi-am trecut o mână peste partea din faţă a corpului, şi magia izvorî din vârfurile degetelor ca să-mi usuce părul şi hainele. Cal făcu acelaşi lucru pentru el însuşi, apoi ne-am cercetat unul pe altul.

— Bun, acum, că relaţia stingheritoare dintre noi a provocat daune fizice, zic că e momentul s-o lămurim, nu crezi? zâmbi el pe jumătate şi se întoarse înapoi spre cărare. Nu trebuie să fim stingheriţi, Sophie, spuse. În ultimele zile, de când cu incidentul provocat de Elodie, m-am tot gândit. Inspiră adânc, si am ştiut că era una dintre rarele ocazii în care Cal urma să spună mai multe cuvinte la rând. Te plac, Sophie. Mult. Şi, o vreme, am crezut că între noi ar putea fi şi altceva. Dar tu îl iubeşti pe Cross. O spusese pe un ton degajat, dar tot i-am surprins urechile înroşindu-se. Ştiu că am zis nişte chestii groaznice despre el, dar… m-am înşelat. E un tip de treabă. Ceea ce vreau să zic e că, din punctul de vedere al logodnicului, mi-aş dori să fim mai mult decât prieteni. Se opri şi se întoarse cu faţa la mine. Dar, ca prieten, vreau să fii fericită. Iar dacă pe Cross îl vrei, atunci n-o să vă stau în cale.

— Sunt cea mai groaznică logodnică, nu-i aşa?

Cal ridică un umăr.

— Nah! Am cunoscut un mag căruia logodnica i-a dat foc.

Râzând până la lacrimi, am ridicat şovăielnic braţele ca să-l îmbrăţişez. El mă strânse la piept, şi orice urmă de stinghereală dintre noi dispăru, iar eu am ştiut că senzaţia de căldură pe care o simţeam în fundul stomacului era dragoste. Doar de un alt fel.

Suspinând, m-am tras înapoi şi mi-am frecat nasul.

— Bun, acum, că am trecut de partea cea mai grea, hai să ne luăm la trântă cu infernul!

— Mai aveţi loc pentru doi tovarăşi?

Speriată, m-am întors şi am dat cu ochii de Jenna şi Archer, care stăteau în spatele nostru pe cărare. Ea se agăţa de mâneca lui încercând să se ţină pe picioare.

— Poftim? a fost tot ce-am putut spune.

Archer înaintă cu grijă câţiva paşi.

— Până acum am făcut muncă de echipă. N-avem niciun motiv să încetăm.

— Voi nu puteţi intra în iad cu mine, le-am spus. L-aţi auzit pe tata, eu sunt singura care…

— Care are puteri îndeajuns de mari. Da, ne-am prins, zise Jenna. Dar cum se aşteaptă ei să aduci o grămadă de sticlă demonică de acolo? O să te ardă. Şi, poate că puterile tale vor fi suficiente ca să intrăm toţi. Făcu semn către ea şi băieţi, în plus, aveam şi noi propriile puteri.

Ştiam că ar fi trebuit să le cer să se întoarcă. Dar faptul că-i aveam pe toţi trei alături mă făcea să mă simt mult mai bine, mult mai puţin speriată. Aşa că, până la urmă, am scos un oftat exagerat şi am zis:

— Bine, în regulă! Dar, ca să ştiţi, dacă mă urmaţi în iad, e neîndoielnic că sunteţi asistenţii mei.

— Drace, şi eu care speram să fiu şarmantul obiect al unui desfrânat interes amoros! spuse Archer, luându-mă de mână.

— Cal, tu ţinteşti vreun rol anume? am întrebat, iar el privi cu tristeţe înspre stânca abruptă ce se înălţa deasupra noastră.

în clipa aceea se auzi un scrâşnet de pietre care se freacă între ele. Ne-am holbat cu toţii la deschizătura ce apăruse în piatră.

— Eu sper doar să fiu Tipul Care Nu Moare, murmură Cal.

Ne-am întors cu faţa către intrare.

— Noi patru, împreună, ne-am luptat cu strigoi, am supravieţuit atacurilor demonice şi ale Ochiului şi practic am sculat oamenii din morţi, am spus. Vom reuşi şi de data asta.

— Vezi, datorită unor asemenea discursuri eşti tu şefa, zise Archer si mă strânse de mână.

Apoi, mişcându-ne toţi deodată, am păşit în stâncă.

Capitolul 29

De îndată ce am intrat, deschizătura se închise în urma noastră.

— Sigur că da! l-am auzit pe Archer mormăind în barbă.

Am ridicat degetele, şi o sferă de lumină apăru în vârful lor.

Nu că ne-ar fi fost de mare ajutor. Nu vedeam decât o grămadă de granit negru, lucios, şi mai nimic altceva.

— Deci… asta e? întrebă Jenna. Am intrat în iad? Fiindcă, drept să spun, credeam că o să fie mai cald.

Am privit în jur, prin beznă.

— Nu… ştiu, am zis în cele din urmă. Vede cineva vreun indicator pe care scrie „Spre infern”? De preferinţă cu o săgeată?

— Din păcate, nu, răspunse Archer. Dar simt ceva ciudat. Mi se pare mie?

Acum că o spusese, şi eu simţeam ceva. Era ca şi cum peştera ar fi avut o uşoară încărcătură electrică. Am coborât privirea şi am văzut că mi se ridicase părul pe braţe. Magia se zvârcolea şi tropăia în mine.

— Nu, sunt sigură că ne aflăm în locul potrivit. Ceea ce înseamnă că ar trebui să fac asta.

întorcându-mă cu faţa către ceilalţi trei, m-am concentrat cât am putut. „Fiţi în siguranţă!” a fost singura expresie la care m-am putut gândi pentru o vrajă de protecţie, dar imediat mi-am simţit puterile urcând şi apoi scurgându-mi-se încet din mâini. Vraja era de un alb lăptos şi se încolăci ca un fum în jurul lui Archer, Jenna şi Cal, apoi se fixă.

— Cum e, vă simţiţi apăraţi?

— Eu da, spuse Archer. Şi puţin violat, dar n-are importanţă.

Am dat ochii peste cap.

— Voi doi?

— Eu da, răspunse Cal. Orice ai făcut, cred că a funcţionat.

— Şi eu la fel, adăugă Jenna.

— Minunat.
Am păşit înainte, urmată de ceilalţi.
— Archer, e vreo bârfă utilă despre sticla demonică pe care ai vrea să ne-o împărtăşeşti?
— Ăăă… se găseşte. După războiul din ceruri, îngerii care au luptat în tabăra greşită au fost reduşi la o existenţă minimală.
— Corect, am încuviinţat. Tata mi-a spus asta. Demonii sunt pur şi simplu magie neagră şi atât. Evident, până când sunt băgaţi într-un corp.
— Nu ştiu, sunt momente în care tu pari neagră şi atât… Au! făcu Archer când l-am înghiontit în coaste. Oricum, demonii au fost siliţi să plece în altă dimensiune. Cea pe care oamenii o numesc iad sau infern sau… oricum or fi numind-o. Se presupune – iar noi să sperăm – că acolo se găseşte sticla demonică. Sticlă care, de fapt, nu e nimic altceva decât rocă îmbibată cu magie neagră. În esenţă, kriptonită pentru demoni.
— Deci mergem într-o altă dimensiune? întrebă Jenna, cu un uşor tremur în voce. Cam cum face şi Itineris-ul?
— Asta-i ideea, răspunse Archer.
Având în vedere că aproape fiecare călătorie cu Itineris-ul se sfârşise, pentru Jenna, cu ea în poziţie întinsă la pământ, încercând să nu-şi scuipe măruntaiele, înţelegeam de ce părea un pic speriată.
— Totuşi nu seamănă cu o altă dimensiune, am spus. Seamănă doar cu o…
— O peşteră, completă Cal.
— Da, o peşteră.
De îndată ce am rostit cuvântul, inima începu să-mi bubuie în piept. Ah, chestia asta nouă cu claustrofobia devenea teribil de enervantă.
— Cu excepţia senzaţiei ciudate ce pluteşte în aer şi care, la drept vorbind, ar putea fi ceva firesc, am adăugat că nu percep nimic care să-mi sugereze că ne aflăm efectiv în infern.
Abia am apucat să-mi sfârşesc vorba, că sfera pe care o purtam s-a stins. Lângă mine, Jenna trase aer în piept, şi mi-am dat toată silinţa să readuc lumina. Când, brusc, am reuşit să-i văd pe toţi din nou, am crezut că poate reuşisem. Dar apoi mi-am dat seama că lumina din peşteră nu mai avea nuanţa blândă de albastru de la început. Era de un portocaliu-gălbui, aspru, aproape ca al unui felinar.
Am clipit. Era un felinar. Iar eu nu mă mai aflam într-o peşteră. Stăteam într-o cameră. O cameră de motel, dacă era să ne luăm după covorul ieftin şi cele două paturi identice. Pe paturi erau întinse două siluete şi, judecând după felul monoton în care respirau, mi-am dat seama că dormeau.
— Ce naiba se petrece? întrebă Archer, dar în clipa aceea un geamăt prelung îmi umplu urechile.
Era Jenna. Stătea lângă mine cu ochii mari şi-şi acoperise gura cu mâinile.
Am luat-o de braţ.
— Ce e? am întrebat. Jenna…
Un trosnet de lemn care se rupe umplu încăperea, şi trei bărbaţi, toţi în negru, năvăliră înăuntru. Unul dintre ei trecu pe lângă mine, părând la fel de real şi de solid precum Cal, care-mi stătea alături, pe partea cealaltă.
Siluetele din paturi se ridicară ţipând, şi în clipa aceea am văzut lumina căzând pe cunoscuta şuviţă roz. Am zărit-o pe Jenna sărind din aşternut, cu colţii ieşiţi în afară, în vreme ce bărbaţii îmbrăcaţi în negru, membri ai organizaţiei L'Occhio di Dio, ridicau ţăruşe din lemn deasupra capetelor. Un teribil sunet înfundat era semn că una dintre ţepuşe îşi găsise ţinta.
Amanda, prima iubită a Jennei. Fata care o transformase în vampir.

Jenna cea din camera de motel şi Jenna de lângă mine scoaseră amândouă un urlet. Apoi, la fel de brusc, totul se întunecă iar. Singurele zgomote care se mai auzeau erau răsuflările noastre întretăiate şi plânsul tremurat al Jennei.

— Nu-i nimic, am murmurat, luând-o în braţe. N-a fost adevărat.

— Ba a fost! strigă ea. E… exact aşa s-a întâmplat.

Nu mai puteam spune nimic. Am simţit pe cineva apropiindu-se, apoi vocea lui Archer zise, foarte încet:

— Jenna, îmi pare tare rău.

Singurul ei răspuns fu un zguduitor hohot de plâns.

— Bun, zise Cal. Să mergem mai departe!

Măcar acum nu mai încăpea îndoială că ne aflam în iad. Mă pregătisem pentru foc, pucioasă şi toate cele. Dar intraserăm într-un loc care te făcea să retrăieşti momente de coşmar din propriul trecut. Înghiţind în sec, am strâns-o pe Jenna şi mai tare, am aprins iarăşi sfera şi ne-am continuat drumul.

Parcurseserăm poate vreo zece metri, când lumina mea pâlpâi şi se stinse iar. De data asta ne aflam într-o sufragerie veselă, bme luminată. Nimic nu-mi părea cunoscut, şi am aruncat o privire spre Cal şi Archer.

— Recunoaşte vreunul dintre voi scena asta?

— Nu, răspunseră ei la unison.

Un ţipăt răsună în încăpere, venit parcă de undeva de deasupra noastră. În vreme ce noi ne uitam în sus, un bărbat brunet coborî în goană o scară şi pătrunse în sufragerie. Partea din faţă a cămăşii îi era plină de sânge, iar ochii i se mişcau sălbatic înainte şi înapoi.

— Elise! strigă el.

Mişcându-se cu o iuţeală supranaturală, un alt bărbat coborî treptele, sărind peste balustradă. Am surprins o străfulgerare de gheare, apoi am închis ochii. Când i-am deschis din nou, bărbatul care o strigase pe Elise zăcea pe covor, cu faţa în jos. Celălalt era deasupra lui, gâfâind, cu sângele şiroind pe mâinile neomeneşti. Lângă el se afla o femeie, cu pupilele roşu aprins şi cu o expresie la fel de inumană ca a bărbatului. Era gravidă, ceea ce, cumva, făcea totul de zece ori mai tulburător.

Undeva în casă, un copilaş începu să plângă, şi bărbatul ridică nasul să adulmece aerul. Confuză, am scuturat din cap la vederea scenei.

— Sunt demoni. Ştiam că cei doi nu mă puteau auzi, însă nu puteam vorbi decât în şoaptă. Dar nu i-am mai văzut niciodată până acum. Iar dacă ea e o femeie demon însărcinată, atunci copilul ei… în clipa aceea m-am uitat la bărbat, mai ales la părul lui negru, cârlionţat, la forma familiară a ochilor şi a nasului. O, Doamne! am exclamat. Nick! Ăştia sunt părinţii lui Nick. El s-a născut demon.

Jenna se oprise din plâns.

— Şi de ce ne arată nouă asta?

în vreme ce demonii fugeau pe uşa din faţă, un băieţel în vârstă de doi sau trei ani intră în cameră. Avea o dâră de sânge pe obrazul durduliu, iar ochii negri îi străluceau scăldaţi în lacrimi.

M-am uitat la Archer. Era atât de palid, încât devenise cenuşiu.

— Asta-i familia mea, spuse el chiar în clipa în care imaginea se întunecă. Asta li s-a întâmplat. Întotdeauna m-am întrebat, dar… Dumnezeule!

Vocea i se frânse într-un sunet gâtuit.

— Gata! am zis. Plecăm de-aici.

Lumina albăstruie îmi scânteie din nou în vârful degetelor.

— Sticla demonică… începu Archer.

Culoarea îi revenea treptat în obraji.

— Dă-o dracului! am spus. O să găsim noi o altă cale. Nu mai putem rămâne aici. Nu mai vreau să văd nimic.

Dar era prea târziu. Stăteam deja toţi în lumina lunii, şi am simţit un curent de aer rece încreţindu-mi pielea. Mirosul de lavandă îmi umplu nările, şi inima îmi tresări. Eram la Abaţia Thome. Iar înaintea noastră, suspinând ghemuită în iarbă, se afla Alice. Părea atât de tânără, de speriată! Atât de diferită de fiinţa puternică pe care o cunoscusem! Alexei Casnoff stătea în faţa ei, cu grimoarul în mâini. Lângă el era o femeie blondă, cu mâinile încleştate la spate. Virginia Thorne, vrăjitoarea neagră care ajutase familia Casnoff să găsească ritualul. Alexei recita deja vrăjile, în timp ce fulgerele brăzdau cerul întunecat. Am auzit pe cineva strigând şi, când am întors capul, am văzut un tânăr chipeş alergând spre Alexei, încercând să-i smulgă cartea din mâini. Vântul urla atât de tare, încât nu reuşeam să pricep ce spunea. Am putut doar s-o aud pe Alice strigând:

— Henry!

în clipa aceea îşi acoperi stomacul cu mâna într-un gest protector şi mi-am dat seama că acela trebuia să fie Henry Thorne, fratele Virginiei.

Alice era însărcinată când fusese transformată, iar tata bănuia că Henry era tatăl copilului. Judecând după groaza de pe chipul fetei, am înţeles că într-adevăr aşa stătuseră lucrurile. L-am văzut pe Alexei Casnoff cum ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă, şi cum trimite un fulger magic în fruntea lui Henry Thorne, ucigându-l pe loc.

— Nu! se tângui Alice, în vreme ce Virginia Thorne ţipa şi ea.

Cu acelaşi gest nepăsător, Alexei o omorî ca şi pe fratele ei.

Lumina deveni mai intensă, încât trebui să întorc capul. Însă, chiar înainte de asta, privirea lui Alice se fixă asupra mea. Ştiam că nu se uita la mine. Doar în direcţia mea. Totuşi, ochii ei mari, plini de lacrimi, în aceeaşi nuanţă de albastru ca şi ai mei, îmi străpunseră inima.

Apoi scena se evaporă.

— Te rog! se văită Jenna. Te rog, să plecăm!

Poticnindu-mă în beznă, am dat din cap aprobator.

— Nici nu-mi doresc altceva, am zis, întinzând o mână ca să-mi recapăt echilibrul.

Am atins cu degetele peretele peşterii şi mi le-am retras îndată, cu un scâncet de durere.

— Sophie! strigară Archer şi Cal în acelaşi timp.

— Sunt bine, am răspuns, lipindu-mi mâna de piept. Doar că… m-a fript. Peretele.

Am format o altă sferă luminoasă şi m-am uitat la băşicuţele rozalii ce mi se formau pe buricele degetelor. Apoi m-am uitat la zid. Crezusem că era doar piatră udă, însă acum îmi dădeam seama că luciul pe care îl văzusem nu se datora apei.

— E sticlă demonică, am zis. Tot… tot locul ăsta blestemat e făcut din sticlă demonică. N-am mai stat pe gânduri. Ridicând mâna teafără, am zis: Pregătiţi-vă să strângeţi cât mai multe bucăţi din astea, şi pe urmă o ştergem. S-a-nţeles?

— Înţeles, răspunseră cu toţii.

Inspirând adânc, am închis ochii.

— Sparge-te!

Zeci de cioburi căzură inofensive la pământ. Jenna, Archer şi Cal se repeziră să le adune, apoi am luat-o la goană în direcţia din care veniserăm. Lumina pâlpâi din nou, urmată de zgomote prea slabe ca să putem distinge ce

reprezentau.
în timp ce fugeam, auzeam scena care se derula în spatele meu Erau ţipete, şi unul dintre ele mi se părea ciudat de familiar. De fapt, semăna cu al meu.
Am încremenit. Cal deja se uita peste umăr, dar până să văd la ce, el mă împinse iar în faţă.
— Mergi înainte! mârâi el.
Deschizătura reapăruse înaintea noastră şi ne-am năpustit înspre ea. De îndată ce am pus piciorul pe cărarea noroioasă, am alunecat şi m-am poticnit, însă m-am străduit din răsputeri să-mi păstrez echilibrul. Cu cât plecam mai repede de acolo, cu atât mai bine. Abia când am auzit scrâşnetul de piatră pe piatră, ne-am oprit şi am privit în urmă. Intrarea în stâncă dispăruse, şi aproape că m-am prăbuşit la pământ de uşurare.
Apoi m-am uitat la cioburile negre pe care le ţineau ceilalţi.
— Sfinte Sisoe! am spus cu răsuflarea tăiată. Am reuşit.
îmi închipuisem că, dacă aveam să adunăm suficientă sticlă demonică, am fi ţopăit de bucurie până la ţărm. Însă preţul plătit pentru obţinerea acestei arme fusese îngrozitor de mare şi, în vreme ce ne târâm pe fâşia de mâl, ştiam că fiecare dintre noi era cu mintea la ceea ce ne arătase infernul.
Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Jenna spuse:
— Deci asta face iadul? îti arată cele mai terifiante lucruri care ţi s-au întâmplat… ţie sau familiei tale… adăugă ea, uitându-se la mine şi la Archer. Ca un soi de film bolnav.
— Mie mi s-a părut infernal, zise Archer, încă zdruncinat.
— Nu cred că e vorba doar despre lucruri care s-au petrecut deja, interveni Cal. Poate că sunt şi chestii care urmează să se întâmple.
M-am oprit, dându-mi la o parte părul de pe faţă.
— Ce-ai văzut acolo, Cal?
El clătină din cap.
— Nu contează, spuse.
Însă, chiar când trecu pe lângă mine, privirea lui stărui pentru câteva clipe asupra lui Archer. Mi-am amintit ţipătul acela. Cel care semăna cu al meu.
În timp ce ne întorceam la părinţii mei şi la familia Brannick, n-am putut să nu mă gândesc că, oricât de groaznică fusese caverna aceea, ce era mai rău abia acum începea.

Capitolul 30

Când ne-am întors în colibă, mi-am folosit magia ca să scot la iveală o supă de roşii şi nişte ceai fierbinte. Le-am povestit mamei şi tatei cele întâmplate, minimalizând cât am putut ororile. În timpul ăsta, mama se plimba în jurul mesei şi ne punea pături pe umeri.
— Nu suntem în stare de şoc, i-am zis eu, chiar în clipa în care o strângeam mai tare pe a mea în jurul gâtului.
— Hm, arătaţi groaznic, răspunse ea.
— Iadul îţi distruge tenul, glumi Archer, dar mi-am dat seama că n-o spusese din inimă.
Pe sub masă, mi-am pus o mână pe genunchiul lui, iar el îmi acoperi degetele cu ale sale.
— Ziceţi că peştera v-a arătat anumite scene, interveni tata, aţâţând focul deşi înăuntru era deja cald. Jenna, ţie ţi-a arătat moartea genitorului tău.

Jenna suflă în supă şi se uită chiorâş la tata.
— Eu îi ziceam iubita mea sau Amanda, dar da.
Tata înclină capul.
— Desigur. Iartă-mă! Sophie, tu ai văzut transformarea lui Alice.
Am încuviinţat.
— Şi uciderea străbunicului meu. E ciudat că mi-a arătat asta, când sunt atâtea lucruri înfiorătoare care mi s-au întâmplat direct mie, am zis, începând să le număr pe degete: moartea lui Elodie, faptul că a trebuit s-o omor pe Alice, evadarea dintr-o clădire în flăcări cu ajutorul unei fantome… Apoi, pentru că părinţii mei păreau atât de demoralizaţi, am adăugat:
A, şi tunsoarea aia paj absolut hidoasă pe care mi-am făcut-o în clasa a şasea.
Am zărit câteva zâmbete lipsite de vlagă, însă cred că erau menite doar să-mi facă pe plac.
— Da, dar acela a fost actul direct răspunzător de toate celelalte evenimente oribile, spuse tata. Mă rog, cu excepţia tunsorii. Bănuiesc că aia poate fi pusă în seama mamei tale.
— James! protestă mama, dar pot să jur că am simţit afecţiune în tonul ei.
Cred că şi tata o simţi, pentru că buzele i se arcuiră într-un surâs scurt. Totuşi, expresia îi redeveni serioasă când se întoarse către Archer.
— Iar tu ţi-ai văzut părinţii ucişi de demoni.
Archer lovi cu lingura fundul bolului de supă.
— Doar pe tata. Dar când eu… adică… eu în postură de bebe am intrat pe uşă, aveam pe faţă o dâră de sânge care nu-mi aparţinea, deci bănuiesc că mama murise deja.
Tata se încruntă, adâncit în gânduri.
— Femeia demon era gravidă, i-am spus eu. Iar tipul semăna perfect cu Nick. Cred că erau părinţii lui.
— Bineînţeles, răspunse tata şi făcu ochii mari. Fraţii Anderson. Amândoi au dispărut împreună cu soţiile lor, acum vreo cincisprezece ani. Toată lumea a crezut că intraseră în clandestinitate, ca să zic aşa. Lara era apropiată de nevasta mezinului. Foarte apropiată.
— Stai aşa! Deci, tipul demon şi tatăl lui Archer erau fraţi? am întrebat. Ceea ce înseamnă că Archer şi Nick sunt…
—Veri, completă Archer, mestecând în continuare în supă. Cât pe-aci să fiu ucis de propriile rude. Cu asta pot să câştig probabil o medalie pentru disfuncţionalitate. Apoi chipul i se întunecă. Sau poate e doar o tradiţie de familie.
Se lăsă o tăcere neplăcută. Lingura lui Archer clincănea în castron, învârtită fără ţintă. În cele din urmă, el spuse:
— Anderson?
Tata se uită în ochii lui.
— Da. Dacă nu mă înşel, tatăl tău era cel mai mare dintre fraţi. Martin. Pe mama ta o chema Elise.
Mărul lui Adam din gâtul lui Archer se mişcă spasmodic.
— Ăsta e numele pe care l-a rostit tipul – tata. În viziunea aia – sau orice-o fi fost.
Tatăl meu zâmbi trist.
— Nu i-am cunoscut personal pe părinţii tăi, dar, din câte-am auzit, erau oameni buni. Şi foarte devotaţi singurului lor copil. Adică ţie.
Acum tăcerea din cameră părea grea, tangibilă. Pe sub masă, degetele lui Archer le strângeau pe ale mele ca într-o menghină.

— Ştiti că…?
— Daniel, spuse tata cu o voce blândă. Pe tine te chema Daniel Anderson.
Archer lăsă capul în piept, şi am văzut cum două lacrimi i se rostogolesc fără zgomot în supă. Apoi îşi împinse scaunul în spate şi ieşi pe uşă. M-am ridicat să-l urmez, însă tata mă atinse pe braţ.
— Lasă-l un minut!
Mi-am muşcat buzele şi am încuviinţat.
— Ai dreptate. Trăgându-mi nasul, m-am aşezat la loc şi am strâns în mâini cana de ceai. Si acum ce facem?
— Acum măcar avem o cale de a ne apăra împotriva demonilor conduşi de surorile Casnoff, spuse Aislinn, vorbind pentru prima dată.
Ea, Finley şi Izzy ne întâmpinaseră la ţărm, iar acum toate trei se ocupau cu înfăşurarea cioburilor de sticlă demonică în cârpe şi aşezarea lor într-o geantă din pânză impermeabilă.
— Probabil că noi trei la un loc, continuă ea, făcând semn către fetele sale, vom reuşi să ne ocupăm de toţi.
M-am crispat.
— Adică să-i omorâţi.
— Nu, să-i scoatem la o îngheţată! mă luă peste picior Finley, însă mama ei interveni pe un ton grav şi ameninţător:
— Finley, astăzi Sophie a coborât în iad pentru noi. E o Brannick în aceeaşi măsură ca şi tine şi te rog să-i vorbeşti cu respect!
Ruşinată, fata mă privi pe sub gene şi mormăi:
— Scuze!
— Nicio problemă, am răspuns. Dar vorbesc serios. Uciderea lor e… singura opţiune?
— E cea mai uşoară, răspunse mama, venind să se aşeze pe scaunul lăsat liber de Archer. Scumpo, ştiu că unii elevi erau prietenii tăi, dar nu-i putem transforma înapoi.
— E adevărat? l-am întrebat pe tata. Sunt pierduţi pentru totdeauna?
El se fâţâi stânjenit pe scaun.
— Nu neapărat. Dar, Sophie, riscul pe care îl implică recuperarea lor… e aproape prea mare ca să ne punem problema.
— Eu pot să-mi pun tot felul de probleme, i-am zis. Încearcă-mă!
Mi se păru că văd o urmă de mândrie în ochii tatei. Sau poate era doar o sclipire gen: „De ce e progenitura mea aşa de nebună?“ Dar îmi răspunse:
— Dacă distrugi atât ritualul, cât şi vrăjitoarea ori magul care l-au folosit, atunci vraja însăşi poate fî inversată.
Am ridicat din umeri.
— Nu pare chiar atât de greu.
— N-am terminat. Trebuie să fie distruse simultan.
Înghiţind în sec, am încercat să par voioasă.
— Păi, din nou, nu-i aşa de rău. O punem pe Lara să ţină în mână o bucată de hârtie, le ffigem pe amândouă cu… hm… nişte flăcări sau ceva şi bum! Inversare demonică instant.
— Şi trebuie distruse în groapa în care au fost creaţi demonii, continuă tata, ca şi cum nici nu m-ar fi auzit.
Pe bune, trebuia să înceteze.
— A, şi, ca piesă de rezistenţă, e nevoie să faci o vrajă pentru a închide groapa însăşi, cu ritualul şi vrăjitoarea în interiorul ei. Iar ăsta e un proces atât de puternic, încât poate să atragă în crater orice din jur.
— Adică şi persoana care face vraja?

— Adică toată blestemata de insulă pe care se află groapa.
— A! Bun. Păi, cu siguranţă e… provocator. Dar nu imposibil. Şi avem grimoarul, care e un bonus, nu? Chiar dacă ritualul pentru invocarea demonilor nu există în el.
— Sophia Alice Mercer! spuse mama pe un ton ameninţător, în aceeaşi clipă în care tata interveni cu „Atherton”, iar Aislinn cu „Brannick“.
Am ridicat mâinile.
— Uite ce-i, nu contează cum îmi spuneţi. E cu liniuţe, ce părere aveţi? Dar ascultaţi-mă! Trebuie să încerc, bine? Pentru Nick, şi Daisy, şi Chaston, şi Anna, şi toţi ceilalţi elevi pe care surorile Casnoff i-au transformat în arme de-a lungul anilor. Vă rog!
— Sophie are dreptate, zise Cal, aplecându-se în faţă. Dacă le putem opri pe surorile Casnoff şi îi putem readuce la viaţă pe adolescenţii ăia… n-ar fi mai bine decât să-i omorâm?
— Eu sunt pentru, zise Jenna.
Părinţii mei se uitară unul la altul. Între ei se petrecu ceva, apoi mama se întoarse către sora ei.
— Poţi să-i câştigi nişte timp? S-o aperi până când găseşte ritualul şi, să sperăm, îl distruge?
— Putem, se repezi Finley, iar Izzy încuviinţă. O să-i stăm alături. Chiar dacă nu poate distruge şi vrăjitoarea, şi vraja, şi groapa, poate face măcar ceva din toate, nu? Contează şi asta.
Tata răsuflă îndelung, frecându-şi faţa cu mâinile.
— Da, spuse el în cele din urmă. Contează. Ar fi bine dacă am ajunge acolo pe timpul nopţii, nu credeţi? Graţie diferenţei de fus orar, mai e mult până la lăsarea întunericului pe insula Graymalkin. Deci, în zori? schiţă el un zâmbet ostenit. Din nou?
Şi, unul câte unul, toţi am dat din cap aprobator. În zori aveam să luăm Itineris-ul ca să ne întoarcem la Hex Hall şi să terminăm cu povestea asta.
— Daţi-mi voie să mă duc şi să-i spun lui Archer! am zis, azvârlind pătura de pe mine în timp ce mă ridicam.
Afară vântul se înteţise şi-mi arunca părul peste faţă în vreme ce mă uitam pe ţărm după el. Nu l-am zărit, şi atunci am băgat capul în cort. Nu era nici acolo. Înconjurând casa, mi-am pus mâna streaşină la ochi şi am căutat o siluetă cunoscută printre ierburi si stânci.
Am zărit o mişcare cu coada ochiului şi, uşurată, m-am întors către ea.
Dar nu era Archer. Era Elodie. Imaginea ei tremura în bătaia vântului. La lumina zilei părea mai translucidă ca de obicei, iar părul roşcat îi flutura în jurul capului ca şi cum s-ar fi aflat sub apă.
— A plecat, mimă ea. A luat Itineris-ul.
Cu un gol în stomac, am întrebat:
— Unde?
Însă deja ştiam.
Elodie îmi confirmă bănuielile:
— La Ochi. M-a rugat să-ţi spun că-i pare rău, dar că nu poate altfel.
Am clipit ca să-mi alung lacrimile, care n-aveau nimic de-a face cu soarele sau vântul.
— L-ai văzut?
— M-am tot învârtit prin zonă de când ai venit. Doar că nu m-am făcut văzută. El însă trebuie să fi ştiut că eram aici, pentru că m-a chemat. A zis că lui nu-i datorez nimic, dar că ţie îţi datorez ceva.
Imaginea ei era atât de ştearsă, încât mi-era greu să-mi dau seama, dar

cred că am văzut o urmă de regret pe chipul ei.
— Are dreptate. Îmi pare rău pentru chestia cu Cal. N-a fost corect să vă rănesc pe voi doi doar ca să-i fac rău lui Archer.
— Scuzele se acceptă, i-am zis eu. Eram surprinsă să descopăr că vorbeam serios. Ce altceva a mai spus?
— Doar atât. Că se duce la Ochi şi că-i pare rău. Elodie se strâmbă. A, şi ceva ciudat despre cum încă simte acelaşi lucru în legătură cu cortul ăla şi că promite să ţi-o spună în persoană data viitoare când o să te vadă.
Am scos un hohot de râs, dar care aducea mai mult a suspin.
— Ticălosul! am bolborosit.
Elodie dădu din cap cu înţelegere.
— Mare ticălos!
Când părăsisem Abaţia Thome, ţinusem în mâini sabia lui Archer şi avusesem senzaţia că, într-un fel sau altul, lucrurile se vor sfârşi cu bine. „Te rog“, m-am gândit. „Mi-am recăpătat restul magiei, aşa că fă să am şi puterea asta!“
Dar nu-mi răspunse decât şuierul vântului.

Capitolul 31

A doua zi dimineaţă, ne-am adunat cu toţii lângă uriaşul bolovan ce servea drept adăpost pentru Itineris. Eu purtam uniforma de la Hex Hali, gândindu-mă că era ţinuta cea mai puţin bătătoare la ochi cu care mă puteam strecura înapoi în scoală. Jenna era îmbrăcată identic, la fel ca si fetele Brannick. Amândouă erau destul de supărate din pricina asta, dacă e să judecăm după cât şi care trăgeau de fuste.
— Purtaţi şosete trei sferturi în fiecare zi? întrebă Izzy uitându-se urât. Ăsta-i un motiv suficient ca să distrugem şcoala aia.
Deşi eram speriată şi îngrijorată, am chicotit.
— Aşteaptă doar să ajungi acolo şi o să vezi ce tortură e lâna pe vreme umedă! 0 să-ţi vină să scufunzi toată insula.
— Nu-i chiar atât de rău, interveni Cal, iar Jenna râse în hohote.
— Da, zise tipul care poartă flanele până şi în august.
— Gata, gata! ne potoli Aislinn în timp ce-şi strângea un toc în jurul taliei. În el atârnau trei lame din sticlă demonică. Izzy şi Finley purtau ceva asemănător prins pe sub sacouri, şi la fel Jenna şi Cal. Eu nu – din motive evidente. Mi-am privit buricele rozalii ale degetelor. Măcar se asortau cu cealaltă cicatrice lăsată de sticla demonică: tăietura lată şi vineţie din palmă. Asemenea gânduri mă ajutau să-mi mai domolesc teama faţă de ceea ce avea să se întâmple.
— … şi o lăsaţi pe Sophie să ia ritualul, spunea Aislinn.
Mintea mi se rătăcise complet, şi am scuturat din cap. Nu era momentul să visez cu ochii deschişi. Sigur, trecuserăm deja planul în revistă de cel puţin zece ori. Urma să mergem la şcoală.
Aislinn şi Finley aveau să le atragă afară pe surorile Casnoff. Între timp, eu, Izzy, Jenna şi Cal ne strecuram în clădire ca să căutăm ritualul. Aislinn şi Finley o ademeneau pe Lara, împreună cu toţi demonii ei, înapoi spre groapă. Eu urma să le întâlnesc acolo, cu ritualul, iar apoi, folosind vraja din grimoar, să le distrug pe cele două Casnoff, ritualul şi groapa însăşi într-o mare explozie.

Părea cât se poate de simplu. Chiar uşor. Dar, dacă învăţasem ceva în ultimul an, era că nimic nu-i simplu când vine vorba de magie.

— Deci, e limpede? încheie Aislinn.

— Ca bună ziua, am oftat.

— Bun, eu şi Finley o luăm înainte. Aşteptaţi câteva minute, apoi urmează Sophie, Jenna, Cal şi Izzy.

— Iar noi o să aşteptăm aici, adăugă tata, făcând semn cu capul înspre mama.

Seara trecută hotărâserăm cu toţii că era prea periculos pentru tata să vină cu noi pe insula Graymalkin. Fără puteri nu se putea apăra singur, iar nouă ne-ar fi distras atenţia să ne ocupăm de el.

M-am întors cu faţa către părinţii mei şi i-am luat de după gât, trăgându-i într-o îmbrăţişare de grup.

— O să fie bine, am zis, deşi cred că vocea tremurătoare m-a dat de gol. O să ne dăm mari şi tari în faţa surorilor Casnoff. Şi, hei, poate mă aleg cu vreo câteva cicatrici noi mişto.

Amândoi mă strânseră mai tare la piept.

— Te iubim, Sophie, spuse mama.

— Aşa e, adăugă tata, şi eu am râs, chiar dacă stomacul mi se contorsiona ca un animal făcut din baloane răsucite.

M-am retras înainte să mă fac de râs cu şi mai multe lacrimi, apoi am luat-o pe Jenna de mână. Aislinn şi Finley plecaseră deja.

— Gata? am întrebat.

— Gata, au răspuns încet cu toţii.

M-am uitat peste umăr la mama şi tata. Încă se ţineau de talie, si am zâmbit.

Apoi am făcut un pas în faţă. Întunericul m-a înghiţit, şi am simţit înăuntrul meu liniştea aceea îngrozitoare. Apoi, cât ai bate din palme, m-am trezit înapoi în pâlcul de copaci de pe insula Graymalkin. Nu ştiu dacă datorită magiei mele, care devenise mai puternică, sau datorită adrenalinei care mi se scurgea prin vene, dar „aterizarea*1 nu mi se mai păru aşa de rea de data asta. Jennei nu-i fu la fel de uşor, însă, de îndată ce îsi făcu si el apariţia, Cal îi puse o mână pe frunte. Răsuflarea i se domoli, şi obrajii îşi recăpătară o parte din culoare.

— Mersi, spuse ea cu un suspin de recunoştinţă.

În clipa aceea mi se păru că aud un urlet undeva în depărtare.

— Bun, sunteţi pregătiţi să vă teleportaţi iar? i-am întrebat pe toţi.

Izzy părea încă puţin tulburată, dar se grăbi să mă ia de o mână. Jenna mă prinse de cealaltă, iar Cal se apropie în spatele meu, cuprinzându-mă de mijloc.

Am închis ochii şi m-am concentrat. Un curent de aer rece mai târziu, ne-am trezit pe pajiştea din faţa Hex Hall – în toiul a ceea ce părea să fie Al Treilea Război Mondial.

De îndată ce am deschis ochii, un fulger de magie ţâşni înspre mine. Am ridicat mâna exact la timp ca să-l resping, însă un altul venea chiar în spatele lui şi o lovi pe Izzy drept în umărul stâng, făcând-o să ţipe. În câteva clipe, Cal fu lângă ea şi o trase la adăpostul copacilor. Am încercat să înţeleg coşmarul ce se desfăşura în jurul meu. Erau demoni. Peste tot. Vârcolaci-demoni, cu ochi sângerii şi scântei purpurii care le ţâşneau din gheare. Zâne-demoni, ce stârneau aerul cu aripile lor negre şi aruncau lumini nepământene. Se luptau, şi, la început, le-am căutat cu privirea pe Finley şi Aislinn, crezând că nimeriseră drept în mijlocul nebuniei. Dar nu, demonii se băteau între ei.

Am clătinat din cap, refuzând să cred ceea ce vedeam. TVebuia să intru în casă şi să găsesc ritualul. Dar, dat fiind că o zână demonică plana în pragul uşii, probabil planul ăsta ieşea din discuţie.
Aşa că i-am urmat pe Cal şi Izzy la umbra copacilor, cu Jenna după mine. Ne am ghemuit acolo toţi patru, urmărind scena infernală din faţa noastră.
— Ce fac? se miră Cal.
M-am uitat la demonii care mârâiau, şuierau şi se zgâriau unul pe altul.
— Se luptă, am murmurat. Asta-i problema cu demonii. Nu sunt tocmai cele mai uşor de controlat flinte din Univers.
Doamne, pun pariu că Lara nici nu-şi dă seama ce-a dezlănţuit!
M-am chircit când una dintre zânele-demoni se năpusti în zbor spre o siluetă familiară: Daisy. Cred că zâna fusese cândva Nausicaa, însă era greu de spus. Aripile ei, odinioară verzi, aveau acum o nuanţă de albastru întunecat şi păreau să fi căpătat margini ascuţite ca o lamă. Sub ochii mei, aripile îi tăiară braţele lui Daisy.
Gâtuită de spaimă, am clătinat din cap şi am spus:
— Dar nu contează. Important e să găsim ritualul ăla şi pe surorile Casnoff şi să...
M-am întrerupt cu un ţipăt, căci ceva încercă să se împingă pe lângă mine. Nu, nu pe lângă. În mine.
Elodie.
De data asta, magia mea o respinse pe loc, iar fantoma flutură la câţiva metri de mine, dând din braţe.
— Scuze, scuze! mimă ea. Mă grăbeam. Ritualul nu-i în casă. E la Lara.
— Poftim?
— A aflat că veniţi. Nu ştiu cum, dar a aflat. Sophie, toţi s-au transformat în demoni. Toţi elevii care erau aici. I-a schimbat pe toţi.
în şcoală fuseseră peste o sută de adolescenţi.
— Unde e Lara?
— Lângă groapă. Mai sunt câţiva la care încă lucrează.
M-am cutremurat auzind cuvântul „lucrează”.
— Izzy, cum te simţi?
Izzy stătea încă sprijinită de Cal, însă chipul i se mohorî când băgă mâna sub sacou şi scoase ciobul de sticlă demonică.
— Sunt bine.
Mă îndoiam, dar am luat-o de mână.
— O să folosim vraja de transport. Ne duce direct la crater. Dar, când ajungem acolo... I-am privit pe toţi. Va fi rău. Probabil mai mult decât rău.
— Ne descurcăm noi, spuse Cal.
— Da, îl susţinu Jenna cu un zâmbet şovăielnic. Suntem şi noi nişte duri în felul nostru.
Am strâns-o de mână.
— Să fiu a naibii dacă nu!
Ne-am strâns laolaltă şi, chiar dacă eram extenuată de vrăjile pe care le făcusem deja, am simţit cunoscutul curent de aer.
De îndată ce am aterizat, am ştiut că ne aflam în locul potrivit. Mă dureau dinţii şi pielea din cauza magiei care pulsa înjur. Am deschis ochii şi am văzut imediat groapa pe care eu şi Archer o vizitaserăm cu o vară în urmă. Atunci nu era decât o adâncitură în pământ. Acum ardea cu o flacără verde strălucitoare. Pe buza ei stătea Lara, ţinând în mână o bucată mototolită de pergament. Inima îmi tresări la vederea hârtiei. Ritualul. M-am ridicat în picioare. Din spate auzeam urlete îndepărtate. Probabil mai aveam la

dispoziţie doar câteva minute până când cel puţin câţiva dintre demonii Larei s-ar fi repezit la noi.

Ea mă văzu din cealaltă parte a gropii. Faţa îi era luminată de înspăimântătoarea strălucire verzuie.

— Sophie! spuse ea cu un zâmbet sinistru. Am avut eu un presentiment c-o să ne revedem.

Dacă avea impresia că urma partea cu „să purtăm o conversaţie cu răufăcătorul”, se înşela amarnic. Am ridicat o mână, iar pe cealaltă am dus-o la brâu să scot grimoarul. Explozie nimicitoare – supermagică, vineee!

Puterea mi se adună sub tălpi, îmi urcă prin glezne, îmi umplu picioarele şi bustul, năvăli în braţe şi începu să-mi trosnească în vârful degetelor.

—A, da! spuse Lara, strângând ritualul la piept. Mă omori. Distrugi vraja. Închizi groapa. Şi apoi micuţii tăi prieteni demoni revin la normal.

Mi-am concentrat forţele. Ttebuia să fie perfect. Nu mai aveam o a doua şansă.

— Sigur, păcat de familia ta!

Am deschis ochii, nedumerită. Apoi am urmărit privirea Larei în interiorul gropii, şi toată magia, tot sângele au părut să se scurgă din mine.

Pe fundul craterului zăceau inconştiente Finley şi Aislinn.

Capitolul 32

Din spate, am auzit-o pe Izzy tânguindu-se. M-am uitat în urmă exact în clipa când Jenna se îndrepta către ea şi o lua în braţe, murmurând. Însă, când privirile ni s-au întâlnit peste capul lui Izzy, am ştiut la ce se gândea. Era singura mea şansă de a sfârşi totul. De a o ucide pe Lara şi de a distruge ritualul. De a închide groapa aceea blestemată, astfel încât nimeni să nu mai poată fi vreodată transformat în monstru. Asta şi-ar fi dorit Finley şi Aislinn.

Scopul scuză mijloacele.

Observând că şovăi, Lara începu să râdă.

— Vezi? De-asta familia ta n-a fost făcută să conducă. Întotdeauna îi puneţi pe alţii înaintea binelui propriului vostru neam.

— De fapt, despre asta e vorba, nu-i aşa? am întrebat şi am avut plăcerea să văd cum o parte din veselie i se şterge de pe chip. Eşti furioasă pentru că tăticul tău a hotărât că-i plac mai mult demonii de pe lângă casă decât propriii copii. Îi dai înainte cu tot ce-a sacrificat el, tot ce-aţi sacrificat voi pentru „cauză“. Ce include asta, Lara? Pe mama ta? N-am auzit niciodată nimic despre mami Casnoff.

— Taci din gură! şuieră ea, fluturând din degete în direcţia mea.

Am blocat vraja cu uşurinţă.

— Iar doamna Casnoff a fost măritată. Ce s-a întâmplat cu soţul ei? Recunoaşte! Tatăl vostru v-a luat totul, amândurora, iar apoi l-a făcut pe tatăl meu şef al Consiliului. Toate astea nu sunt decât o criză jalnică de isterie care face victime nevinovate, şi eu m-am săturat de ea. Nu mai moare nimeni!

Spunând acestea, am îndreptat un deget către groapă, concentrându-mi toată magia înspre Finley şi Aislinn. Între timp, am văzut un fulger de magie zburând din spatele meu, trimis fără îndoială de Cal. Dar specialitatea lui era magia vindecătoare; vrăjile de atac erau prea slabe. Cea de acum ricoşă inofensiv din trupul Larei.

Ea îşi întinse mâinile către Cal, Izzy şi Jenna, trimiţând un impuls magic

care îi împinse pe toţi trei câţiva metri mai în spate. Le-am auzit gemetele de durere când aterizară în ţărână. Apoi am văzut-o pe Lara aruncând înspre cer ceva asemănător unui semnal luminos, după care ea însăşi dispăru brusc. Am scrâşnit din dinţi, dar n-am îndrăznit să-mi întrerup concentrarea. Magia care emana din crater era atât de puternică, atât de întunecată, încât trebui să-mi adun toate forţele ca să lupt împotriva ei. Nu ştiam dacă groapa însăşi era cea care le ţinea pe Aislinn şi Finley sau dacă Lara făcuse vreo vrajă suplimentară.

Totuşi, încet-încet, ele se ridicară din crater. Abia când ajunseră la câţiva metri distanţă de margine, mi-am folosit puterile ca să le las uşurel la pământ.

Izzy şi Cal se apropiară de ele: Izzy se aruncă asupra trupurilor fără vlagă, iar Cal încercă să le readucă la viaţă. Mi-am ţinut răsuflarea până când, în sfârşit, am văzut-o pe Aislinn bătând din pleoape şi pe Finley începând să mişte din degete.

Jenna veni lângă mine şi îmi puse o mână pe braţ.

— Ai făcut ce trebuia, spuse ea.

Văzând-o pe Izzy cum îşi îmbrăţişează mama şi sora, am ştiut că aşa era. Dar, pe măsură ce vacarmul de trosnete, urlete şi mârâieli se apropia, îmi fu greu să şi simt că făcusem chiar ce trebuia.

— Ai mai participat vreodată la o încăierare între demoni, Jenna? am întrebat.

Ridicându-şi pumnalul din sticlă demonică, ea scutură din cap.

— Nup. Am senzaţia că o să fie superviolentă.

— Poate reuşim să stăm de vorbă cu ei, am zis, frecându-mi nasul cu dosul mâinii. Să purtăm o mică discuţie tihnită.

— La un ceai.

— O, da, cu ceşcuţe de porţelan fin şi sendvişuri din alea mici, fără coajă.

Cal veni lângă noi. Aislinn şi Finley se ridicau în picioare, dar mi-am dat seama că erau foarte departe de forma optimă a neamului Brannick.

— Nu vreau să-i omor pe puştanii ăştia, spuse Cal.

— Nici eu. Dar nici nu vreau să mă ucidă ei pe mine.

— Nu ştiu dacă dorinţele noastre o să conteze prea mult, zise Jenna.

M-am uitat printre copaci. Îmi auzeam soarta apropiindu-se.

Uite ce-i: ştiu că ar fi trebuit să mă arăt curajoasă. Ar fi trebuit să-mi folosesc cât mai mult magia şi să mă comport ca o Inimă neînfricată. Dar nu voiam. Îmi venea să plâng. Îmi venea să-mi îmbrăţişez iar părinţii. Voiam să-l văd pe Archer. Şi voiam să ştiu că făcusem aici si altceva decât să întârzii cu câteva minute \moartea lui Aislinn şi Finley.

Aşa că nu urmă nicio pregătire de a înfrunta cu stoicism hoardele de demoni. Nu fu decât o adolescentă cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, străjuită de-o parte şi de alta de cei mai buni prieteni ai săi, în vreme ce tot felul de creaturi infernale avansau în goană spre ei.

Am zărit silueta uneia dintre zânele demonice îndreptându-se către noi. Mi-am amintit de aripile ca nişte lame, de felul cum îi spintecaseră braţele lui Daisy, şi propriile mele braţe începură să tremure când le-am ridicat. Magia pe care o folosisem ca să le scot pe Aislinn şi Finley afară din groapă îmi storsese mare parte din vlagă, şi acum puterile nu-mi mai curgeau lin prin vene, ci mai mult mi se învârteau alene la picioare. Puteam totuşi ţine atacatorii la distanţă pentru o vreme.

Am auzit zbâmâitul aripilor zânei care se apropia şi am trimis o vrajă de atac din vârful degetelor. Dar, înainte s-o atingă, altceva şerpui şi i se înfăşură în jurul gleznei: un bici argintiu. Cu un ţipăt, zâna căzu la pământ. Am simţit cum inima mi-o ia la galop.

— O, Doamne! exclamă Jenna.
Nu fu nevoie să spună mai mult. Noi două mai văzuserăm cândva arma aceasta, în seara în care Ochiul atacase un club pentru Prodigium din Londra.
— E Ochiul, am zis.
Nu-mi venea să cred.
Şi atunci, probabil pentru prima dată în istoria Prodigium, un demon, un mag şi un vampir s-au privit cu feţe radioase, în vreme ce eu repetam:
— E Ochiul!
Într-adevăr, mai mulţi indivizi îmbrăcaţi în negru se răspândeau prin pădure venind din direcţia Itineris-ului.
— Cum? întrebă Cal.
Atunci unul dintre bărbaţii în negru o luă la fugă spre noi. Bănuiesc că ar fi putut să fie doar un alt Ochi înalt şi slab, cu păr cârlionţat, dar eu tot i-am sărit în întâmpinare.
Eu şi Archer ne-am izbit unul de altul cu atâta putere, încât mi s-a tăiat răsuflarea. Dar nu mi-a păsat. Puteam respira şi mai târziu.
— M-am gândit că v-ar prinde bine o mână de ajutor, zise el cu buzele lipite de tâmpla mea. Suntem doar vreo douăzeci – singurii băieţi pe care am reuşit să-i conving să vină cu mine. Dar tot e ceva, nu?
L-am strâns în braţeşi mai tare.
— E mai mult decât ceva.
Însă, oricât mi-ar fi plăcut să rămân acolo şi să-l îmbrăţişez la nesfârşit, nu era momentul. M-am retras şi i-am spus:
— Încercaţi să nu-i omorâţi, bine?
El ridică o sprânceană la mine, şi imediat am ridicat braţul într-un gest defensiv.
— Nu. N-avem vreme de zeflemele. Doar… încearcă să-i tii la distanţă, bine? Avem încă o şansă să-i salvăm.
Pentru prima dată în viaţa lui, Archer nu mai încercă să mă tachineze. De fapt, nu mai zise nimic. O luă doar la fugă spre câmpul de luptă. Eu m-am întors, vrând să mă reped s-o caut pe Lara.
Dar, până la urmă, n-a mai fost nevoie.
Ea se afla din nou pe marginea gropii, doar că, de data asta, nu mai părea nici arogantă, nici amuzată. Şi nu mai era singură. Lângă ea stătea doamna Casnoff, cu părul încă alb ca zăpada, dar prins ca altădată într-un coc elaborat. Purta unul dintre costumele ei în nuanţa de albastru specifică şcolii şi nu mai avea nici urmă de inexpresivitate pe chip. Ţinea o mână întinsă, şi am observat că Lara era încremenită, ţintuită în loc de o vrajă.
— Şcoala asta a fost cândva un adăpost pentru cei din neamul nostru, striga doamna Casnoff. Vocea îi era răguşită şi aspră, dar am simţit în ea ecoul femeii pe care o cunoscusem cândva. Iar tu ai transformat-o în iadul pe pământ, Lara.
— Am făcut-o pentru noi! strigă Lara. Asta şi-a dorit tata.
Însă doamna Casnoff era la fel de sătulă de asemenea poveşti ca şi mine.
— Trebuie să se sfârşească, zise, şi am simţit în glasul ei decenii întregi de tristeţe. Repetă: Trebuie să se sfârşească.
Privirile ni se întâlniră peste crater, şi am ştiut ce aveam de făcut.
Cu mâinile tremurând, am scos grimoarul de la brâu şi am răsfoit până la pagina cu ritualul ce avea să închidă groapa o dată pentru totdeauna. Am şoptit vorbele, însă tot îmi ardeau gura pe măsură ce le rosteam. Lumina verde din interiorul gropii începu să se micşoreze.
— Nu! strigă Lara, mai degrabă confuză decât furioasă.

Stătea în continuare încremenită pe marginea prăpastiei, cu mâinile strânse pe lângă corp.

Doamna Casnoff o cuprinse în braţe.

— Îmi pare rău, i-am văzut buzele rostind. Se uită din nou la mine. Îmi pare rău.

Îşi lipi mâna de spatele surorii sale. Se văzu o singură pâlpâire de lumină purpurie. Apoi amândouă se prăbuşiră fără viaţă pe fundul gropii.

Acum plângeam în hohote şi spuneam cuvintele vrăjii tot mai repede, pe măsură ce pământul din jurul nostru începea să se cutremure.

— Sophie! am auzit-o pe Jenna ţipând, dar nu mă puteam clinti înainte ca totul să se termine.

Ritualul care îmi transformase familia în monştri, care omorâse mai mulţi oameni decât puteam număra avea să dispară în sfârşit. Eu îi puneam capăt.

Eram atât de concentrată, încât nici măcar n-am observat când pământul de sub picioarele mele a cedat.

Cineva m-a strigat pe nume, poate Izzy. Apoi am căzut în crater.

Am aterizat prost şi am auzit cum glezna îmi cedează cu un trosnet. M-a străpuns o durere puternică, fierbinte, dar în acelaşi timp rece ca gheaţa, şi am ţipat când grimoarul mi-a alunecat din mâini. Ţărâna se prăvălea asupra mea, pământul se scutura şi unduia. Am făcut o scurtă tentativă de a-mi folosi magia, însă puterea de aici era mult prea mare. Propriile mele forţe slăbite nu-i puteau face faţă.

Am lăsat capul în jos, tremurând de teamă şi durere, încercând să-mi spun că totul era în regulă. La urma urmei, muream pentru binele celor mulţi. Nick, Daisy, chiar Anna şi Chaston, toţi puteau redeveni tineri obişnuiţi. Sau vrăjitoare şi magi. Nimeni n-avea să mai fie transformat vreodată în demon.

M-am întins pe pământ şi m-am crispat când privirea mea întâlni ochii morţi ai doamnei Casnoff, parcă holbaţi la mine.

— Scopul scuză mijloacele, am murmurat în clipa în care pereţii gropii începeau să alunece.

Am simţit apoi o mână pe glezna rănită, am ţipat şi mi-am tras piciorul, chiar dacă mişcarea mi-a trimis fulgere de foc prin tot corpul. Aproape că mă aşteptam s-o văd înşfăcându-mă pe Lara Casnoff ori pe unul dintre strigoii care păziseră cândva craterul. Dar nu erau niciunul, nici altul.

Era Cal.

În timp ce magia lui vindecătoare se scurgea în mine, iar oasele piciorului mi se lipeau la loc, m-am ridicat în fund.

— Ce faci? am strigat încercând să acopăr huietul din jur.

Cal scutură doar din cap şi mă săltă în picioare. După aceea totul se petrecu atât de repede, iar eu eram încă atât de tulburată, încât abia dacă mi-am dat seama ce se întâmplă până când m-am trezit că el îşi ţine mâinile sub talpa mea şi sunt ridicată în aer, iar braţe de deasupra mă trag în sus.

— Nu! am urlat, chiar în clipa în care Aislinn şi Finley mă târau la adăpost.

Groapa se prăbuşea din ce în ce mai repede, şi m-am zbătut în ţărâna de pe margine, întinzându-i o mână lui Cal. Am adunat toate rezervele de magie pe care le aveam în mine, încât am auzit copacii din jur trosnind.

— Scoateţi-l! am ţipat. Scoateţi-l de acolo!

Magia ţâşni din mine, dar era prea târziu. Pământul se cutremură cu putere pentru ultima dată, apoi o crăpătură uriaşă se deschise pe fundul gropii. Cal se dădu împleticindu-se în spate, lipit de celălalt perete. În clipa aceea, privirile ni se întâlniră. Eu stăteam pe burtă, cu mâna încă întinsă, gâfâind.

— E în regulă, Sophie, l-am văzut spunând. E în regulă.

Urmară un fulger orbitor şi un zgomot asemănător cu al unui munte care se prăbuşeşte. Jenna mă trase înapoi chiar când groapa se prăvălea în ea însăşi. Întreaga insulă păru să se înfioreze, şi m-am întrebat cu mintea amorţită dacă era de repulsie ori de uşurare.

Apoi se lăsă tăcerea.

Capitolul 33

Cineva mă scutura.

— Sophie! spuse o voce în urechea mea. Trezeşte-te!

Buimacă, m-am rostogolit pe o parte, cu şuviţe de păr lipite de obrajii umezi. Plânsesem. Din nou. M-am ridicat în capul oaselor şi, pentru o clipă, mi-a fost uşor să cred că ultimele săptămâni nici nu existaseră. Eram în dormitorul meu din tabăra Brannick, şi soarele dimineţii îşi revărsa razele prin fereastra îngustă. Poate că nici nu plecasem de aici, m-am gândit ameţită. Poate că totul nu fusese decât un vis.

Dar nu. Jenna stătea pe marginea patului meu, cu o expresie îngrijorată pe chip, iar Archer zăbovea în pragul uşii. Undeva la parter se aflau mama şi tata, fetele Brannick, Nick şi Daisy…

Dar fără Cal.

— Acelaşi vis? întrebă Archer, şi eu am încuviinţat, frecându-mi faţa cu mâinile.

Avusesem coşmaruri încă din noaptea în care luaserăm Itineris-ul ca să lăsăm în urmă Hex Hali, în vreme ce toată insula se cutremura de parcă ar fi fost pe punctul să se scufunde în ocean.

Tata zicea că era de aşteptat, având în vedere prin câte trecusem. Dar se făcea o lună de atunci. Oare coşmarurile aveau să se sfârşească vreodată?

— Iar am ţipat? am întrebat în vreme ce dădeam păturile la o parte.

— Doar ai plâns, răspunse Jenna, cu un aer înţelegător. Mult.

Am încercat să-mi amintesc visul, dar deja începea să mi se şteargă din minte. Cal era din nou acolo, în groapă, şi ţărâna se prăvălea peste el. Şi Lara, cu ochii ei morţi. M-am cutremurat.

Jenna a dat să mă ia de mână, dar eu m-am ridicat si i-am aruncat cel mai frumos zâmbet de genul: „Totul e în regulă, serios” de care eram în stare.

— A fost doar un vis, i-am zis.

Archer a deschis gura să spună ceva, însă eu am ridicat braţul.

— Doar un vis, am repetat. Acum, toată lumea e deja jos? Pentru că nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu sunt lihnită.

De fapt, nu eram. Numai gândul la mâncare îmi întorcea stomacul pe dos, şi deja scăzusem atât de mult în greutate, încât fusesem nevoită să folosesc magia ca să-mi micşorez hainele. Am trecut pe lângă Archer, şi el îmi puse o mână între umeri.

— O să fie bine, Mercer, îmi şopti la ureche şi, doar pentru câteva clipe, mi-am permis să mă lipesc de el, scăldându-mă în căldura, în prezenţa lui.

Apoi m-am îndreptat şi am zis:

— Hai să coborâm! Nick şi Daisy mănâncă de fiecare dată toată şunca.

Aşa cum mă aşteptasem, când am ajuns în bucătărie nu mai rămăseseră decât două felii. Nick şi Daisy stăteau la masa melaminată, cu farfuriile aproape goale, în vreme ce Aislinn prăjea ouă pe aragazul din spatele lor. M-am oprit în uşă, observând imaginea: o Brannick pregătind micul dejun pentru

doi demoni. Cine şi-ar fi închipuit aşa ceva?
Nick mă văzu şi îmi zâmbi larg. Mă rog, cel puţin încercă. Ca şi mine (la naiba, ca noi toţi), avea încă privirea aceea bântuită care făcea orice expresie prietenoasă să pară tristă.
— 'Neaţa, Sophia! Ţi-am păstrat o felie de şuncă. Şi ţie, Jenna, spuse el, aruncând o privire peste umărul meu. Ochii îi alunecară şi alături de mine. Scuze, vere, tu ai ghinion.
Archer pufni uşor amuzat, dar în poziţia umerilor lui când intră în bucătărie, se simţea încă un soi de prudenţă. De altfel, atunci când se aşeză, îşi alese scaunul cel mai îndepărtat de Nick. Nu ştiu dacă ei doi vor putea să aibă vreodată ceva asemănător unei relaţii normale, dar probabil nici nu ne putem aştepta la mai mult. La urma urmei, părinţii lui Nick îi omorâseră pe ai lui Archer, iar Nick încercase să-şi ucidă vărul nu o dată, ci de două ori.
Asta probabil avea să garanteze nişte reuniuni de familie foarte ciudate pe viitor.
Nemaipunând la socoteală faptul că oamenii pe care Archer îi considerase cândva familia lui erau acum hotărâţi să-i ia şi lui viaţa.
— Soph? spuse Aislinn, smulgându-mă din visare. Ouă?
— Ăăă… nu, mersi, o să mănânc ceva mai târziu.
Aproape toţi cei din bucătărie se încruntară auzindu-mă, aşa încât, ca să-i potolesc, am luat felia de şuncă şi am rupt-o în două. M-am aşezat în faţa lui Daisy şi am început să mestec, zicând:
— Ceva nou azi?
Era aceeaşi întrebare pe care câte unul dintre noi o punea în fiecare dimineaţă de când părăsiserăm Hex Hali. În primele zile existaseră răspunsuri: „Da, insula e tot acolo. Da, i-am găsit pe Nick şi Daisy, îi putem aduce încoace. Da, Ochiul a pus pe capul lui Archer un preţ cât să-ţi poţi cumpăra o insuliţă”.
Ultima chestie îi picase destul de prost lui Archer. Se pare că mica trupă de Ochi se întorsese acasă şi-i povestise şefei lor că Archer folosise nu ştiu ce artefact magic ca să arunce o vrajă de supunere asupra lor. Acesta fusese singurul motiv pentru care luptaseră de partea fiinţelor Prodigium.
— E adevărat? îl întrebasem pe Archer.
El îşi ferise privirea şi ridicase exagerat din umeri.
Luasem asta drept un „da“.
Dar, după aceea, n-am mai aflat nimic. Nimic despre cum interpretase restul lumii Prodigium întâmplările de la Hex Hall. Nimic despre ce se alesese de elevii pe care îi eliberaserăm.
Aşa că, în dimineaţa asta, din nou, Aislinn oftă şi spuse:
— Nu, nimic.
— Poate că ăsta e un lucru bun, interveni Daisy, în timp ce îşi ungea cu unt o felie de pâine prăjită. Poate că toţi au… plecat pur şi simplu.
Acum, că nu mai era demon, Daisy nu făcea parte din nicio categorie de Prodigium. Era doar un copil obişnuit, pe care surorile Casnoff îl transformaseră într-o creatură a infernului, îi înţelegeam dorinţa de a lăsa în urmă tot ce ţinea de magie.
Ea se aplecă şi îşi puse capul pe umărul lui Nick. Mă rog, poate nu chiar tot ce ţinea de magie. Mă bucuram că Nick o avea pe Daisy. După toate întâmplările prin câte trecuse, avea nevoie de ea. Totuşi, trebuia să recunosc că privirea bântuită din ochii lui mă făcea să mă întreb dacă, eliberat sau nu din mâinile surorilor Casnoff, avea să mai fie vreodată cu adevărat în regulă.
De afară am auzit un zăngănit metalic îndepărtat, ceea ce însemna că

Finley şi Izzy se treziseră deja şi se antrenau. M-am gândit să mă duc la ele. Nu ca să mânuiesc o sabie sau ceva, ci poate ca să le las să blocheze câteva din vrăjile mele. Ar fi fost un exerciţiu util pentru ele, iar mie mi-ar fi dat altceva de făcut decât să stau în cameră şi să derulez în minte, iar şi iar, imaginile din ultima noapte petrecută la Hex Hall.

Tocmai dădeam să mă ridic, când tata intră grăbit în bucătărie. Era încă în pijama, lucru complet bizar pentru el. Nu cobora niciodată la micul dejun până când nu era complet îmbrăcat. Sigur, pijamaua lui avea chiar şi un buzunar la piept, cu tot cu batistă, aşa că poate se simţea îmbrăcat.

Ţinea în mâini nişte foi de hârtie şi se holba la ele cu ochii cât cepele.

— Bună, James! îl întâmpină Aislinn. Te-ai trezit cam târziu în dimineaţa asta. Grace doarme şi ea mai mult?

Tata ridică privirea, şi aş fi jurat că se înroşise.

— Hmm? O, da! Mă rog. În orice caz. Ăăă… ca să spunem aşa.

— Lasă-l în pace! i-am spus lui Aislinn. Firea lui britanică se blochează.

în loc să fiu scârbită, mă simţeam ciudat de veselă la gândul că părinţii mei se… simţeau bine împreună (mă rog, eram puţin scârbită). De fapt, aparenta lor împăcare era poate singurul lucru bun rezultat din toată tărăşenia asta. În afară de salvarea lumii, evident.

Tata clătină din cap şi ridică hârtiile.

— N-am venit aici ca să discut despre relaţiile mele… personale. Am venit pentru că foile astea au sosit din partea Consiliului azi-dimineaţă.

M-am îndreptat pe scaun.

— Consiliul? Adică vechiul Consiliu? Dar el nu mai există. Poate te înşeli. Poate că e „Consiliul pentru ce soi de cereale ar trebui…”

— Sophia! spuse tata, întrerupându-mă cu o privire.

— Scuze! Am luat-o razna.

El zâmbi uşor.

— Ştiu, draga mea. Şi, drept să-ţi spun, poate că ai şi de ce.

Îmi întinse hârtiile, şi am văzut că reprezentau un soi de scrisoare oficială. Îi era adresată tatei, dar mi-am citit numele în primul paragraf. Am aşezat foile pe masă, astfel încât nimeni să nu-mi vadă mâinile tremurând.

— Scrisoarea asta a adus-o vreo bufniţă în cioc? am murmurat. Te rog, spune-mi că a venit…

— Sophie! strigară aproape toţi cei din bucătărie.

Până şi Archer rosti exasperat:

— Haide, Mercer!

Am inspirat adânc şi am început să citesc. Când am ajuns pe la jumătatea paginii, m-am oprit, am făcut ochii mari, şi inima mi-a luat-o la goană. M-am uitat iar la tata.

— Vorbesc serios?

— Cred că da.

Am recitit cuvintele.

— Doamne Sfinte!

Capitolul 34

Am coborât din maşină. Paşii mei scrâşniră pe aleea acoperită cu scoici şi

pietriş, şi m-am holbat la casa ce se înălţa înaintea mea.
— Deci? întrebă tata, ridicându-se de pe locul pasagerului.
În urma mea, Archer şi Jenna coborâră de pe bancheta din spate şi veniră lângă mine, de-o parte şi de alta.
Ridicându-mi ochelarii de soare pe cap, am zis:
— Arată mai bine. Mă rog, încă e absolut înfricoşătoare, dar a revenit la nivelul înfricoşător obişnuit.
Hex Hali strălucea sub un strat proaspăt de vopsea, iar ferestrele fuseseră reparate. Ferigile ce încadrau uşa din faţă îşi recăpătaseră nuanţa bogată de verde, iar adâncitura de pe verandă fusese reparată. Totuşi, copacii din jur erau negri şi iarba cenuşie.
— Probabil că niciodată n-o să mai fie la fel, spuse mama, ocolind maşina şi venind lângă mine şi tata.
Oftând, am zis:
— Poate că ăsta e un lucru bun.
— Ce crezi c-o să se întâmple cu ea? întrebă Jenna, cercetând casa cu privirea.
— Eu parc-aş vrea să-i dea foc, mărturisi Archer. Şi poate să scufunde şi insula, dacă tot se apucă.
O briză oceanică îmi ciufuli părul în vreme ce ne apropiam de clădire. Interiorul nu mai dădea impresia aceea de uscăciune şi putregai, dar mi se păru că avea să pară mereu puţin trist. Sau poate era doar imaginaţia mea. Am trecut pe sub fereastra cu vitralii şi am ridicat privirea, mulţumită să văd că toate personajele îşi redobândiseră capetele, iar sticla colorată sclipea în lumina toamnei. Deja, apropiindu-ne de sala de bal, auzeam murmur de voci, si mama mă luă de mână.
— Ai emoţii?
— Neah, am răspuns, dar, de vreme ce behăisem cuvântul ca o oaie, mă îndoiesc că a fost tocmai convinsă.
Toate mesele neasortate la care obişnuiam să mâncăm dispăruseră. Fuseseră înlocuite cu o mare de scaune negre, toate goale. Pe podiumul pe care stăteau cândva profesorii se aflau douăsprezece fotolii cărora probabil li s-ar fi potrivit mai bine numele de tronuri. Toate erau ocupate, în afară de unul.
Când am intrat în cameră, membrii Consiliului nou format s-au sculat în picioare, iar eu am ridicat imediat mâinile într-un gest defensiv:
— O, Doamne, vă rog, nu faceţi asta! Sunt deja destul de stresată.
Un bărbat din rândul zânelor, un tip uriaş cu aripi verde-smarald, se încruntă la mine.
— Dar, ca moştenitor prezumtiv al şefiei Consiliului, ţi se cuvine un anume grad de respect.
— Mă simt respectată şi dacă staţi jos. Serios.
Am crezut că o să se mai împotrivească puţin, însă, până la urmă, se aşezară cu toţii.
— Te-ai gândit la propunerea noastră? mă întrebă o femeie.
Cred că era vrăjitoare, însă ar fi fost greu de spus.
În loc să-i răspund, am luat loc pe unul dintre scaunele negre.
— Pot să vă întreb ceva?
Nimeni nu dădu din cap aprobator, dar am continuat oricum.
— De ce m-aţi ales pe mine? Sigur, sunt demon, dar şi Nick e demon. De ce nu i-aţi cerut lui? Din cauza poveştii cu „a luat-o razna cândva şi a ucis o grămadă de oameni”?

Zâna cu aripi verzi se uită fix la mine.
— În mare parte, da.
— Dar n-a fost singurul motiv, vorbi femeia. Îşi încrucişă degetele şi îşi puse mâinile în poală, moment în care am văzut câteva mici scântei. Deci, până la urmă, era o vrăjitoare. Curajul, tăria de caracter… iniţiativa de care ai dat dovadă ca s-o opreşti pe Lara Casnoff au fost absolut impresionante. Mai ales venite de la cineva atât de tânăr. N-ai lăsat frica să te împiedice să vezi ce trebuia făcut. Se uită către colegii ei. Lucru din care am putea cu toţii să tragem învăţăminte.
— Acum, interveni un bărbat înalt, cu părul alb, ai decis dacă…?
— De ce aţi reparat Hex Hali?
Am simtit un oftat în rândul tuturor membrilor Consiliului.
— Deoarece, spuse vrăjitoarea, Hecate Hali a fost mereu o instituţie utilă comunităţii noastre şi nu vrem ca aceste… întâmplări nefericite să distrugă peste o sută de ani de tradiţie. Luna viitoare, toţi elevii care au fost înscrişi la această şcoală se vor întoarce aici, iar viaţa îşi va relua cursul normal.
Mi-a venit să râd. Normal. De parcă viaţa de aici ar fi fost vreodată normală.
Totuşi. Îmi dăduse un răspuns.
Trăgând adânc aer în piept, m-am ridicat şi am zis:
— În regulă. Da, accept oferta voastră de a deveni şef al Consiliului.
Zâmbete de uşurare se iviră pe câteva dintre feţe, însă eu am ridicat mâna.
— Cu două condiţii.
Zâmbetele se ofiliră.
— Voi prelua conducerea Consiliului, dar numai după ce îmi termin şcoala.
— Desigur, spuse vrăjitoarea. Putem aranja să fii transferată numaidecât la Prentiss.
Prentiss era internatul elegant la care îşi trimiteau copiii vrăjitoarele şi magii cu bani. Probabil era exact opusul lui Hex Hali, din toate punctele de vedere. Am scuturat din cap.
— Nu, nu mă refer la şcoli pentru Prodigium. Mă refer la o şcoală adevărată. Facultate. O facultate normală, pentru oameni.
Zâna cu aripi verzi se încruntă.
— Dar mai ai un an până să poţi intra la facultate, corect? Nu-i aşa? Iar dacă nu mergi la Prentiss, atunci unde? Un liceu omenesc nu pare o variantă verosimilă.
Încă o răsuflare adâncă.
— Ştiu. Asta era cealaltă condiţie a mea. Vreau să redeschideţi Hex Hall. Dar nu ca şcoală de corecţie sau ca loc de pedeapsă, ci ca exact ceea ce era pe vremuri: un adăpost. O şcoală pentru toţi copiii Prodigium care vor să vină aici. Deşi trebuie să recunosc că, după cele întâmplate anul trecut, s-ar putea să nu fie prea mulţi. Dar putem încerca. Acestea sunt condiţiile mele.
Am rămas pe loc, cu mâinile încleştate în faţă. L-am văzut din nou pe Cal spunând: „E în regulă. E în regulă” în vreme ce groapa se închidea peste el. Îşi dăduse viaţa pentru mine. Trebuia să fac în aşa fel ca lucrul acesta să conteze. Iar el iubise Hex Hall. Crezuse în ea, o îngrijise, o numise căminul lui. Măcar atât puteam face ca s-o readuc la viaţă.
Pentru Cal.
Aşadar, când vrăjitoarea s-a uitat drept la mine şi a spus: „Acceptăm”, nu m-am lăsat cuprinsă de teamă, regret ori groază. Ci de satisfacţie.
Mama, tata, Jenna şi Archer mă aşteptau la ieşirea din sala de bal. Înainte ca vreunul să poată deschide gura, mi-am luat părinţii de mâini şi am zis:
— Discutăm în drum spre casă, promit. Acum am nevoie să fiu singură o

vreme, OK?
Tata mă strânse de mână, iar cu celălalt braţ o cuprinse pe mama de talie.
— Absolut.
— Sigur, zise Jenna.
Archer încuviinţă.
— Fă ce trebuie să faci!
Am trecut pe lângă ei şi am ieşit pe veranda din faţă. Treptele au scâiţâit uşor sub paşii mei când am coborât pe pajişte. M-am dus către unul dintre stejarii uriaşi şi m-am sprijinit de el ca să privesc şcoala.
Încă stăteam acolo când am simţit o prezenţă lângă mine. Elodie plutea alături, şi părul roşcat îi flutura în jurul feţei.
— Bună! am spus încet.
— Deci o să fii Mare Şefă?
Am deschis gura ca să fac un comentariu sarcastic, dar nu mi-a venit nicio idee. Aşa că am zis doar:
— Da. O să fiu.
Ea dădu scurt din cap.
— O să te descurci de minune. Dar, dacă mai spui cuiva că ţi-am zis asta, te omor.
Am chicotit.
— S-a făcut. Câteva clipe lungi, m-am uitat la ea cum priveşte clădirea. Apoi, pe un ton foarte calm, am spus: Dacă eşti gata să te… nu ştiu, să te eliberez sau cum s-o numi, acum pot s-o fac. Cel puţin aşa cred.
Elodie se întoarse către mine, cu picioarele plutind la doar câţi\ a centimetri de pământ.
— Şi unde să mă duc?
— Nu ştiu.
— Ai putea…
Lăsă fraza neterminată şi, dacă n-aş fi cunoscut-o mai bine, aş fi putut să jur că văzusem o umbră de emoţie pe chipul ei. Apoi buzele i se mişcară atât de repede, încât n-am priceput niciun cuvânt.
— Ooo, mai uşor! Abilităţile mele de a citi pe buze nu sunt chiar atât de grozave.
Ea pluti mai aproape.
— Am zis: dacă tu rămâi la Hex Hali, atunci… vreau să rămân şi eu.
Am clipit.
— Pe bune? Vrei să stai legată de mine o veşnicie? Fiindcă, dacă ai impresia că o să te mai las vreodată în corpul meu, te înşeli amarnic.
— Nu mai vreau să fiu în tine, spuse ea, după care se strâmbă. Bah, ce oribil a sunat! Oricum, vreau doar să stau aici. Pentru moment.
— De ce?
Ridică mâinile.
— Pentru că eşti prietena mea, da? Pentru că a fost… nu ştiu, interesant să vă ajut pe tine şi echipa ta de perdanţi în ultimele săptămâni. Am avut parte de mult mai mult amuzament după moarte decât credeam că e posibil.
Eram mişcată într-un fel ciudat, aşa că am încercat să-mi păstrez blândeţea din voce şi i-am spus:
— Elodie, te-nţeleg. Şi, ca să fiu sinceră, gândul că te vei stinge mă face să… Mi s-a pus un nod în gât şi m-am străduit să-l transform într-un acces de tuse, după care am continuat: Dar nu te pot ţine priponită de mine o veşnicie. N-ar fi corect pentru niciuna din noi.
— Există vreo cale de a transfera legătura? întrebă ea. Toate celelalte

fantome de aici sunt legate de insulă. Ai putea să faci asta şi pentru mine?
Am căzut pe gânduri, şi puterile mi-au zbârnâit în vene.
— Da, aş putea. Dar, Elodie, asta înseamnă să rămâi blocată aici, pe insula Graymalkin, pentru totdeauna. O să fiţi doar tu şi orice alte fantome bântuie prin preajmă.
Ea dispăru, iar eu mi-am dat ochii peste cap.
— Ei, haide acum!
Dar apoi reapăru la câţiva metri distanţă, pe culmea dealului ce ducea către iaz. Îmi făcu semn cu mâna s-o urmez, apoi dispăru din raza mea vizuală.
Oftând, am urcat dealul şi, tocmai când să ajung în vârf, a trebuit să-mi feresc ochii de lumina soarelui care se reflecta în apă.
— Uau! am exclamat oprindu-mă, în vreme ce Elodie plutea pe lângă mine. Niciodată n-am văzut iazul să arate atât de frumos. Şi, uite, acolo iarba nu mai pare moartă…
Dar, orice aş mai fi vrut să rostesc, cuvintele mi s-au oprit în gât. Mi-am dus mâna la gură.
Cal se plimba pe marginea apei. În fine, fantoma lui. Imaginea era atât de ştearsă, încât abia dacă îl distingeam, dar paşii lui mari, uşori, erau inconfundabili. Îngenunche şi-şi trecu mâna peste un petic de iarbă cenuşie, şi acesta recăpătă o nuanţă vie, verde-smarald.
Se uită la dealul pe care stăteam şi ridică mâna în semn de salut. I-am răspuns cu acelaşi gest, în timp ce lacrimile îmi şiroiau pe obraji.
— Mă vede? am întrebat-o pe Elodie. Sau doar pe tine?
— Te vede, răspunse ea. Apoi, oarecum supărată, adăugă: Nu cred că mi-ar zâmbi mie aşa. Pe urmă buzele i se arcuiră într-un surâs şiret. Cel puţin nu încă. Am o eternitate la dispoziţie să-l fac pe Cal să se răzgândească în privinţa mea.
Ştiam că glumeşte, dar eu i-am răspuns serioasă:
— Să ai grijă de el, bine?
Chipul ei se făcu deodată surprinzător de blând.
— Aşa o să fac.
Până la urmă, dezlegarea lui Elodie de mine şi legarea ei de insulă se dovedi a fi o vrajă simplă. Dar, când am simţit cum se rupe micul lanţ de putere dintre noi, trebuie să recunosc că m-a cuprins tristeţea.
Când m-au găsit Archer şi Jenna, Elodie dispăruse deja. La fel şi Cal – deşi iarba din jurul iazului era acum complet verde.
— Aici erai! spuse Jenna apărând în vârful dealului împreună cu Archer.
—Da, scuze! am zis, îndreptându-mă către ei. Am multe pe cap.
— Te cred, răspunse Archer, luându-mă de mijloc. Deci, le-ai spus că eşti de acord.
— Da. Crezi că e o prostie?
— Cred că e periculos, răspunse şi mă răsuci cu faţa către el. Cred că eşti pur şi simplu nebună. Dar pericolul şi nebunia sunt două dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la tine. Deci nu. Nu e o prostie. Deşi sunt puţin dezamăgit că una din condiţiile tale a fost redeschiderea Hex Hall, si nu – nu ştiu – o vacantă în Caraibe cu iubitul tău.
Îşi lăsă capul în jos să mă sărute, iar Jenna îşi drese glasul.
— Hm, alo! Sunt sigură că şi asistentul vampir are dreptul la un fel de bonus.
Archer o înghionti în umăr.
— Uite ce-i, când ne întoarcem din Caraibe, poate te trimite şi pe tine în Transilvania sau pe undeva. Ce părere ai?

Ea îi dădu un pumn în braţ, însă gestul era plin de afecţiune, şi brusc îmi veni din nou să plâng. Aşa că am făcut un pas în spate de lângă Archer şi am zis:

— Toate vacanţele vor trebui să aştepte până termin anul şcolar. Apoi, văzându-i că se holbează la mine, am adăugat: Da, asta-i cealaltă jumătate. Când se redeschide Hex Hall… eu am să rămân aici. Doar până la sfârşitul anului, m-am grăbit să explic. Nu pe viaţă. Iar facultatea face şi ea parte din înţelegere, aşa că va fi şi ea. Dar vom putea ţine legătura. Există tot soiul de vrăji pentru asta.

Jenna şi Archer se uitară unul la altul.

— De ce ar trebui să „ţinem legătura”? întrebă Jenna.

— Păi, pentru că… nu vă pot cere să rămâneţi la Hex Hall încă un an întreg. Jenna, tu o ai pe Vix, iar tu, Archer, ai… Chiar aşa, ce ai tu?

— Pe tine, răspunse el ferm. Şi o grămadă de sfinţi cavaleri care vor să mă omoare.

— Vix poate veni în vizită, spuse Jenna. Iar şcoala o să fie un loc plăcut de acum încolo, aşa că un an în plus nu va fi o tortură. Deşi, adăugă încruntându-se, trebuie să recunosc că insula arată destul de urât. Pe asta nu ştiu cum o s-o reparăm.

Întorcându-mă cu fata către iaz, m~am uitat la iarba foarte verde si am râs.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru insulă, am zis, ştergându-mi lacrimile cu dosul mâinii. E în pericol de vindecare.

— Ei, poftim! concluzionă Archer. Vix poate veni în vizită, insula va arăta până la urmă mult mai puţin deprimant, iar eu n-o să te mai părăsesc niciodată.

— Da, şi va trebui să ne ocupăm în continuare de Ochi, care e… tot Ochiul, eu trebuie să învăţ să fiu şeful Consiliului, ceea ce probabil înseamnă cititul multor cărţi plictisitoare şi…

Archer îşi lipi buzele de ale mele, închizându-mi gura la propriu şi sărutându-mă apăsat. Când se retrase, zâmbea larg.

— Şi ai un fost vânător de demoni arogant şi dus cu capul, care e îndrăgostit lulea.

— Şi un vampir anxios care ar merge şi în iad cu tine. De fapt, care a mers în iad cu tine, adăugă Jenna, venind lângă mine, pe partea cealaltă.

— Şi nişte părinţi care te iubesc şi care probabil în clipa asta se giugiulesc în maşină, zise Archer, făcându-mă să râd.

— Deci, zău, reluă Jenna şi îşi strecură braţul pe sub al meu, ce altceva îţi mai trebuie?

M-am uitat când la unul, când la altul, la aceşti doi oameni pe care îi iubeam atât de mult. Vântul ciufuli iarba înaltă din jurul iazului, şi mi se păru că o aud pe Elodie râzând.

— Nimic, le-am spus, strângându-i de mâini. Nimic.